

Carta apostòlica «*Orientale lumen*» de Joan Pau II adreçada a totes les Esglésies orientals

«La nostra separació és un pecat gravíssim»

Joan Pau II i Mar Dinkha IV l'11 de novembre passat, firmaren la declaració conjunta que reconeix la identitat doctrinal cristològica entre catòlics i assiris. Teheran és la seva seu patriarcal i compta amb uns 500.000 fidels

El passat 2 de maig es va donar a conèixer la carta apostòlica *Orientale lumen* de Joan Pau II. El Papa, amb una força i una passió veritablement extraordinàries, proposa escriure una història de la unitat de les Esglésies: «el pecat de la nostra separació és gravíssim. Cal esmenar-lo, invocant el perdó de Crist». En aquesta carta el Papa s'adreça a les Esglésies orientals, les catòliques i les ortodoxes: «sentim la necessitat d'anar més enllà del grau de comunió que hem assolit». La carta, publicada amb motiu del centenari de l'*Orientalum dignitas* de Lleó XIII però també en vistes a la propera visita a Roma del patriarca ecumènic Bartolomeu I, és una carta escrita en un to de claredat i d'humilitat, en la qual el Papa apel·la a la necessitat d'«una constant i comuna conversió», «gestos de comuna caritat» dels uns vers els altres i una freqüentació recíproca, de manera que se superin d'una vegada tots els prejudicis i sospites encara existents.

més informació a pàg. 3

Els Oratoris de Catalunya celebren el IV centenari de la seva mort

Sant Felip Neri, el sant de l'alegria

El 26 de maig de 1595 moria a Roma, als 80 anys, sant Felip Neri, el sant de l'alegria. Ordenat prevere als 36 anys per obediència, amb un grup de joves que aspiraven a una fervent vida cristiana, va fundar l'Oratori que molt aviat es va convertir en el centre espiritual de la Roma del seu temps, on es cultivava la Paraula de Déu, el cant, l'art i el servei dels pobres. Al voltant de Felip Neri es desenvolupava una espiritualitat joiosa, viva, espontània, d'acord amb el caràcter del sant més italià de tots els sants.

Catalunya compta amb una antiga presència dels sacerdots de l'Oratori, els «Felipons», tant a Barcelona com a Vic. El cardenal Carles els ha escrit una comunicació pastoral que reproduïm íntegrament en aquest número.

Dos textos del cardenal Carles sobre sant Felip Neri:
Carta dominical a pàg. 12
Comunicació Pastoral als membres de l'Oratori a pàgines centrals

SUMARI

2

Editorial:
Veracitat i moments calents del Concili

7

Concili al dia:
Crònica de Núria Oriol i Núria Gispert i Feliu

10

Entrevista amb Mn. Pere Bellvert sobre l'«Evangelium vitae»

13

El bisbe Jaume Camprodon visita el filòleg Joan Coromines

21

Amnistia Internacional defensa els escriptors perseguits

Editorial

Veracitat i moments calents del Concili

El passat cap de setmana —penúltim de sessions conciliars— va posar en relleu, amb tota evidència, la veracitat del nostre Concili provincial. S'hi van viure moments de debat fort, de vacil·lació, d'inquietud... S'equivocaria, però, qui en fes una lectura negativa: la confiança, expressada en formes diverses, era el sentiment comú de tots els conciliaris. Confiança en l'èxit global del Concili.

Ara bé, els camins cap a aquest objectiu no podien ser fàcils. El diàleg, la manifestació clara de les diverses opinions, la llibertat en l'emissió del vot —paraules a bastament repetides, de bon sentir, sempre ben acollides per tothom— quan són dutes a la pràctica creen, inevitablement, fases difícils, d'aparent desconcert. Però és justament amb aquest exercici de l'expressió plural de tots els seus participants que el Concili acredita la seva autenticitat.

Aquest Concili ha estat convocat expressament per escoltar la veu de l'Esperit. Ens convé afinar molt les actituds i les paraules perquè aquesta proclamació no esdevingui un recurs formal o una cobertura il·legítima de parers personals. Seria prendre el nom de Déu en va. La veu de l'Esperit Sant es deixa sentir quan purifiquem el cor de qualsevol forma d'egoisme o d'entossudiment i ens situem en un clima de disponibilitat humil. Estaria fora de lloc qualsevol fixisme, tant si s'expressava amb el manteniment literal i

inflexible dels projectes inicials, com si tenia lloc amb la pràctica d'una contestació sistemàtica.

Val a dir que d'aquestes dues possibles formes de fixisme se n'ha salvat força bé el Concili. Només les hem vistes com a tendències de fons, força corregides, en la pràctica, pel diàleg.

Primer va ser l'aspiració de molts a treballar en grup —possibilitat inicialment no prevista— que la presidència acceptà substancialment. També va sortir de les aportacions de l'aula —i va ser igualment acceptada— la idea de marcar unes prioritats que donessin relleu a les propostes aprovades amb vot consultiu. La manera d'establir aquestes prioritats ha estat més difícil d'establir i ha creat insatisfacció. Però no era, malgrat tot, un tema decisiu i, a més, s'ha deixat en llibertat els membres conciliaris.

Al costat d'aquestes qüestions de caràcter predominantment pràctic, n'han sortit dues més de fons. La primera, la possible conveniència que algunes posicions de reformes disciplinàries que han estat expressades per alguns membres del Concili i que aquest no està autoritzat a resoldre, fossin passades a la Santa Seu. Sobre això, la resposta dels bisbes ha estat clara i, al nostre parer, lògica. D'entrada, no seria admissible pensar que l'episcopat català no comparteix en aquests punts els criteris del col·legi episcopal presidit pel

Papa. No és així, de fet. Tanmateix, l'Arquebisbe metropolità va aclarir que de tot el que s'ha dit a l'aula conciliar se'n donarà coneixement a la Seu Apostòlica. La segona, el tema de la forma jurídica que escau a les diòcesis amb seu a Catalunya. La presidència ha mantingut, en aquest punt, la proposta que postula l'obtenció per l'actual Conferència Episcopal Tarraconense de la corresponent personalitat jurídica. Al mateix temps, els bisbes han anunciat la creació d'una comissió que cerqui la forma concreta més adient d'aconseguir-la. Els qui desitjaven que aquesta forma concreta pogués ser votada a l'aula van reaccionar emetent un vot nul —al voltant d'una trentena— o un vot positiu, però amb esmenes que hauran de ser votades en el pròxim i últim cap de setmana conciliar.

Aquest resum del que podríem anomenar *moments calents* del Concili fa paleses la seva veracitat i la seva evolució francament positiva. Ara entrarà en la seva fase deliberativa i ens trobarem, ben aviat, amb un conjunt de propostes pastorals, cridades a ser decisives perquè en aquest cap de segle les nostres diòcesis reflecteixin a Catalunya la imatge del Senyor Ressuscitat. De mica en mica, les petites anècdotes i les històries personals s'aniran difuminant i faran pas a la brisa suau de l'Esperit. Parem-li les veles del cor.

Tribuna

Moltes felicitats, pare Batllori, i gràcies!

Josep M. Benítez i Riera, S.I.

La concessió del premi Príncep d'Astúries de Ciències Socials al pare Batllori té una gran significació per a tota la cultura catalana i religiosa. En la seva persona hi ha, doncs, una gran identificació entre el que és la més genuïna presa de posició tant per Catalunya com per l'Església. Mai no ha claudicat ni d'una ni de l'altra. Al contrari, sempre ha estat un fidel exponent actiu tant de la nacionalitat catalana en el marc global d'Espanya com de jesuïta dins de l'Església.

En altres llocs i circumstàncies he escrit i parlat sobre la remarcable personalitat del pare Batllori, la seva trajectòria vital i intel·lectual i les seves aportacions científiques al món de la cultura. Ací vull glossar només la seva especial significació de savi

espanyol, català i jesuïta. Triple condició, reconeguda ara, públicament, com a una de les figures cabdals de la cultura hispana contemporània.

Com a hispanista, vinculat a la Reial Acadèmia de la Història, ha contribuït en grau notable a l'aprofundiment de temes fonamentals del passat de la cultura espanyola, com són el paper de Baltasar Gracián en el món del barroc, l'estètica d'Arteaga, la cultura hispano-italiana dels jesuïtes expulsos en temps de Carles III, les implicacions dels jesuïtes en la independència d'Amèrica, o les particularitats político-religioses de la Segona República espanyola (1931).

Com a catalanista, entès el terme en clau principalment cultural i no política, Catalunya no podrà mai oblidar que Batllori ha dut als fòrums internacionals no solament aspectes i temes propis de la cultura

catalana, com Ramon Llull, Arnau de Vilanova, els Borja, Balmes, Ignasi Casanovas o el cardenal Vidal i Barraquer, sinó la mateixa llengua. És a dir ha fet ciència en català. I en un català ters, cenyit, suggerent, com el d'un estilista. Sovint els seus estudis han estimulat el coneixement i el reconeixement de la cultura catalana. Moltes vegades, en col·loquis, simposis i congressos internacionals, en els quals he estat al seu costat, he pogut constatar com, gràcies a la producció i a les intervencions de Batllori, grans professors i investigadors estrangers capien què volia dir la identitat de Catalunya i la seva llengua com un valor cultural secular, vivent encara en el món d'avui amb plena vigència.

Com a especialista en història de la Companyia de Jesús ha establert, de forma molt precisa, aspectes poc coneguts i alguns mai

no estudiats de l'acció dels jesuïtes en els seus col·legis, i les seves missions apostòliques tant en la mediterrània com en les regions llunyanes d'Amèrica i Filipines. I més enllà de la història, Batllori, perseverant religiós jesuïta, ha viscut sempre des de jove segons un estil de vida molt elevat de fidelitat a una escala de valors transcendents i superiors. Ha estat molt coherent en seguir aquesta vocació. Hi ha quelcom d'exemplaritat en el seu capteniment simbiòtic d'home d'Església i de religiós ignasià.

El premi Príncep d'Astúries no és sols uns distinció acadèmica a la seva obra d'investigador i publicista, que mereix la nostra felicitació. És, sobretot, un reconeixement del que la globalitat de la seva persona significa. I en ella, d'alguna manera, molts de nosaltres ens hi sentim representats. Per tot això, gràcies pare Batllori.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per
MEMBRE DE LA UCIP

En la carta apostòlica «Orientale lumen»

Vaticà

El Sant Pare reclama un diàleg més intens amb l'Orient cristià

Joan Pau II ha posat de manifest la importància d'avançar en la unitat dels cristians en la commemoració del 450è aniversari del Concili de Trento i també en la carta apostòlica «Orientale lumen», que vol apropar els catòlics llatins amb els seus germans orientals. El Sant Pare mostra una preocupació especial pel tema a les envistes del tercer mil·lenni i d'una encíclica sobre l'ecumenisme.

En la nova carta apostòlica, titulada «Orientale lumen» Joan Pau II invita a un millor coneixement recíproc entre l'Església llatina i les Esglésies orientals i a un diàleg més intens amb els ortodoxos. El Papa lluita per la reconciliació i la unitat en la diversitat, cent anys després de la carta «Orientalum dignitas» del papa Lleó XIII que predicava la recerca de la unitat amb els cristians orientals.

Convé distingir aquest document, d'una cinquantena de pàgines, de la futura encíclica sobre l'ecumenisme, anunciada per a la Pentecosta, va remarcar el cardenal Achille Silvestrini, durant una conferència de premsa a Roma. En aquesta carta sobre les Esglésies orientals, catòliques i ortodoxes, «Joan Pau II no tracta punts de doctrina que poden haver estat objecte de controvèrsia», revela el prefecte de la Congregació per a les Esglésies orientals. El Papa «s'adreça a les Esglésies d'Orient amb gran admiració i humilitat».

Una responsabilitat molt pesada

«Fill d'un poble esclau», el Papa és particularment sensible «al pecat de divisió» entre catòlics i ortodoxos. Joan Pau II afirma, doncs, «la necessitat d'anar més enllà del grau de comunió que hem aconseguit fins ara».

El Papa vol anar a l'arrel del problema. La causa mateixa de la divisió no li sembla «tant un incident històric o una simple qüestió de preeminència», sinó «sobretot

un allunyament progressiu» de les dues Esglésies. Per retrobar la unitat, el camí és el del reconeixement recíproc. El Papa «recomana instantment» als catòlics de «freqüentar» el patrimoni religiós i espiritual de l'orient cristià, catòlic i ortodox. La importància d'aquest comportament té relació amb una paraula, moltes vegades repetida en el text: «credibilitat». «Com podem nosaltres ser plenament creïbles, pregunta el Papa, si nosaltres ens presentem dividits davant l'Eucaristia, si nosaltres no som capaços de viure la participació en l'únic Senyor que estem cridats a anunciar al món?» Per al Papa, la resposta a aquesta qüestió comporta «una responsabilitat molt pesada».

Una dinàmica de la trobada

Per afavorir «la recerca de l'harmonia», Joan Pau II escolta les Esglésies d'Orient i proposa una reflexió en dues parts. La primera és titulada «Conèixer l'Orient cristià, una experiència de fe». El Papa passa revista «amb profun-

da emoció» la «meravellosa varietat» del patrimoni d'aquestes Esglésies: teologia de la divinització; caràcter incognoscible de l'essència divina; sentit i grandesa de la litúrgia; monaquisme, «l'ànima mateixa de les Esglésies Orientals»; sentit de la paternitat divina —«el nostre món té necessitat de pares», diu el Papa; silenci de la pregària o «apofatisme» de l'Orient Cristià: «nosaltres hem de confessar que tenim necessitat d'aquest silenci carregat de la presència adorada».

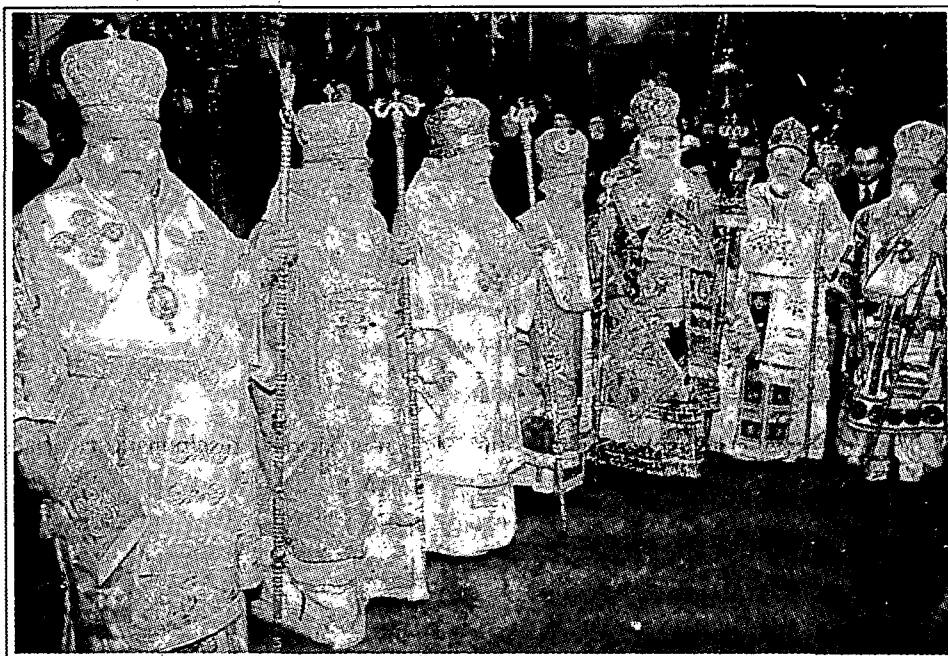
En la segona part del document, el Papa examina les vies d'aplicació pràctica de «l'aspiració sincera a la unitat» entre les dues Esglésies per tal d'«acréixer la nostra disponibilitat comuna a l'Esperit» i d'«acomplir noves gestes coratjoses, capaces de suprimir tota temptació de retrocés».

En aquesta línia, Joan Pau II no nega «els malentesos i les oposicions obertes» que s'han pogut manifestar entre catòlics i ortodoxos, però intenta provocar «una dinàmica de la trobada» evitant «les competències estèrils i escandaloses». El Papa deplora expressament les tensions sobrevingudes entre les Esglésies després de la caiguda del comunisme a l'antic bloc de l'Est. «Els germans cristians que han patit junts la persecució es miren tanmateix amb desconfiança i temor, en el moment en el qual les perspectives i les esperances de major llibertat s'obren. No hi ha aquí un gran perill de pecat?» es pregunta Joan Pau II.

Caben uns comportaments valents i coratjosos. Passen per un esforç de coneixement i de respecte recíproc, una observança

de les normes pastorals en vigor; un treball per la caritat en comú i els intercanvis de formació; una relació assídua entre catòlics i ortodoxos en els països de la diàspora; la represa de la vida monàstica en les Esglésies orientals catòliques.

El Papa acaba la seva carta recollint «una bella imatge» que ve de la tradició: «És d'Orient que vindrà el nostre Salvador», però afegeix una constatació: «Nosaltres hem privat al món d'un testimoniatge comú que potser hauria pogut evitar tants drames o també canviar el sentit de la història». En conseqüència, Joan Pau II demana a Déu que vulgui «escurçar el temps i l'espai», perquè «l'home ha entès malament la veu del Crist i nosaltres no arribem a dir paraules unànimes». (APIC)

En la seva carta apostòlica, el Papa Wojtyla subratlla l'extraordinària riquesa de les litúrgies orientals. El seu primer capítol, en efecte, es titula «Conèixer l'Orient cristià, una experiència de fe»

A la cimera de l'ONU sobre el crim organitzat celebrada al Caire

El Vaticà demana mesures contra el tràfic d'òrgans

El Vaticà demana que es prenguin mesures immediates per posar fi al tràfic d'òrgans humans i a l'esclavatge, especialment de les dones i els infants. Davant dels delegats de 128 països reunits en la cimera de l'ONU contra el crim organitzat, que se celebra al Caire, el representant de la Santa Seu, Mons. Mario Zenari, va denunciar aquests tràfics com abusos indignes contra el respecte a la dignitat de l'home.

El 9è Congrés de l'ONU per a la prevenció del crim i el tractament dels delinqüents s'ha programat per 10 dies. Els 128 països tractaran sobre els mitjans per lluitar contra el crim organitzat, la droga, però també sobre la corrupció i el tràfic d'òrgans, els terrorisme, i el atemptats al medi ambient. (APIC)

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3A. EDAT

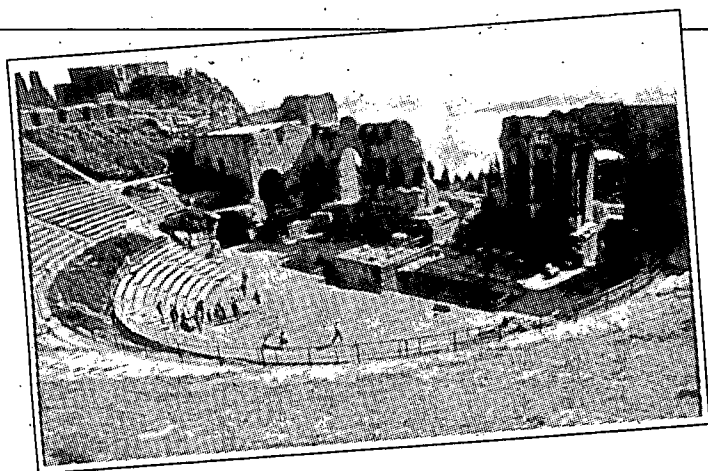
- Habitacions dobles, individuals amb bany.
 - Consultori mèdic.
 - Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
 - Capella. Missa dominical.
 - Petita zona enjardinada.
 - Ambient molt familiar.
- C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïrem la vostra visita

AVÍS ALS NOSTRES AMICS

La tradicional **TROBADA A MONTSERRAT** del mes
de maig resta ajornada enguany al
16 de setembre

En donarem més informació

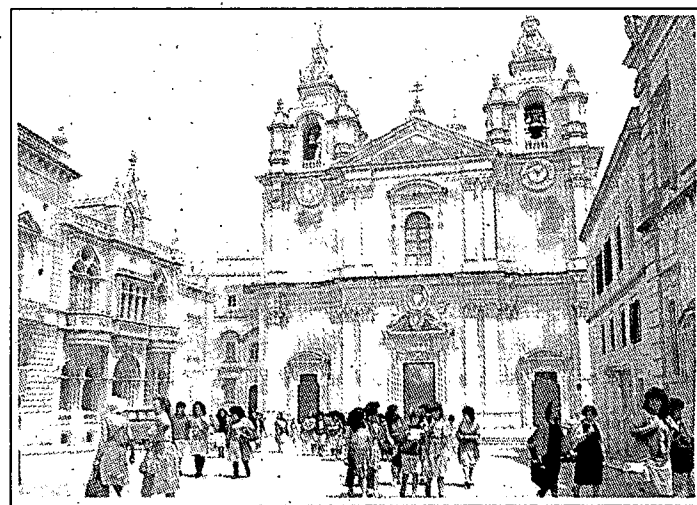
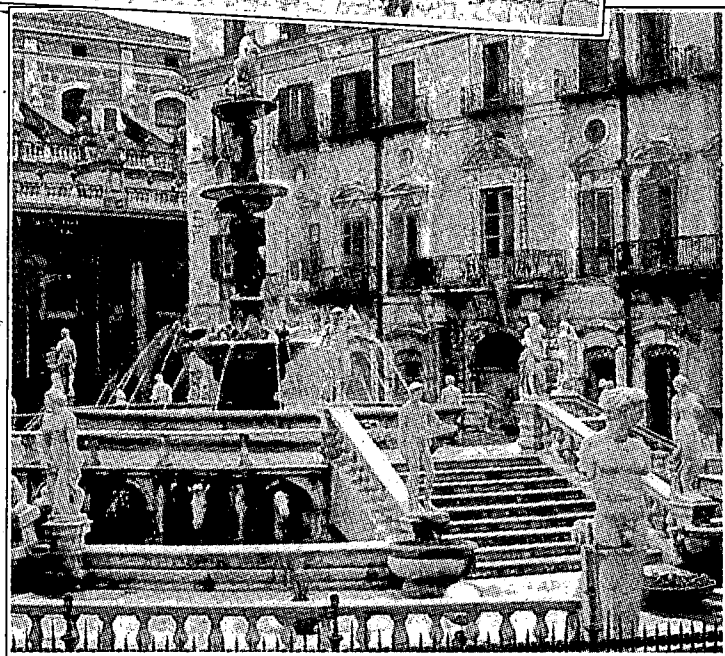
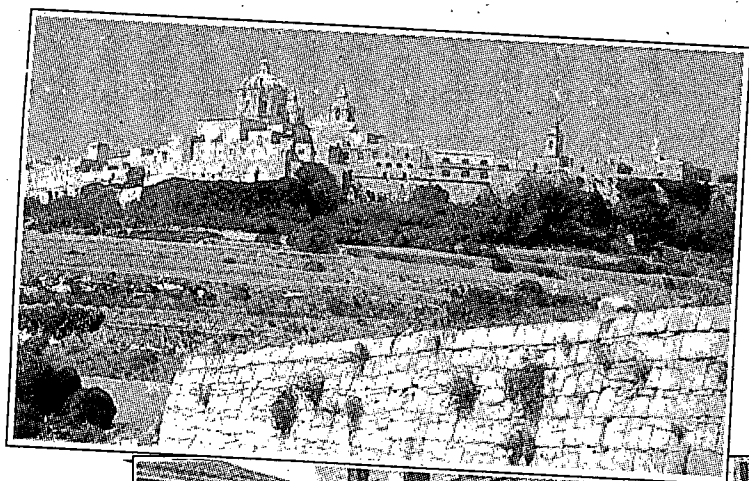

SICÍLIA/MALTA

ILLES DEL MEDITERRANI

**Arrels de civilitzacions i implantació
del cristianisme**

De l'1 a l'11 de juny de 1995

VISITANT:

- Catània • Etna • Taormina • Siracusa
- Piazza Armerina • Agrigento
- Selinunte • Segesta • Palermo
- Cefalu • Malta • Illa de Gozo

Oberta la inscripció

Assistència tècnica ULTRAMAR EXPRESS

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

A la presentació de la campanya de participació en el 0'5 per cent de l'IRPF

L'Església demana l'ajuda econòmica dels ciutadans

Ja està obert el termini perquè els contribuents compleixin amb Hisenda. I l'Església catòlica ha presentat als mitjans de comunicació la campanya de participació en el 0'5 de l'IRPF per al Manteniment de l'Església catòlica. El bisbe responsable del Secretariat per al Manteniment de l'Església de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i titular de la diòcesi de Terol i Albarracín, Mons. Antonio Algora, recordava que «aquest és el moment d'ajudar l'Església» i que «fer el bé no costa gens», que és el lema d'aquesta campanya.

Fins l'any 1987, la col·laboració de l'Estat al manteniment de l'Església es realitzava a través d'una assignació pressupostària. A partir del 1988 aquesta col·laboració es realitza per mitjà de l'assignació tributària del 0'5239 % de l'IRPF a la Declaració de la Renda, va explicar Mons. Algora.

Coincidint amb el període de matriculació als centres

Els bisbes del sud recorden la importància de la religió

La Secretaria General dels Bisbes del Sud d'Espanya ha fet públic un comunicat en el que recorda als pares de família, alumnes i directors de centres «el dret i deure de tenir present i garantir l'opció a favor de la classe de religió o de l'alternativa corresponent».

El comunicat, que coincideix amb l'inici del període de matriculació dels alumnes en els centres escolars d'ensenyament no universitari, adverteix de la necessitat d'activar la consciència de tots els sectors sobre «la importància de garantir i facilitar a les joves generacions una educació religiosa i moral imprescindible per a la seva educació integral i per a la recuperació moral de la societat».

També assenyalava el comunicat la necessitat que existixin instruments adients per a l'exercici d'aquest dret fonamental. I, entre ells, destaca el de facilitar la inscripció dels alumnes mitjançant un imprès de matriculació que contempli les dues opcions. Finalitza la nota recordant el Reial Decret 2438/1994 del 16 de desembre, que consagra el dret de l'ensenyança religiosa a ser impartida en condicions equiparables a la resta de disciplines fonamentals. (SIC)

També assenyalava amb satisfacció que el percentatge de declaracions a favor de l'Església ha anat augmentat en aquests anys. Així, del 35'11 % de 1987 s'ha passat al 42'29 % de 1993.

En xifres, això implica un augment considerable, atès que de 4.202 milions de pessetes s'ha passat a 12.986 milions. En aquestes quantitats s'hauria d'afegir el que es va recaptar al País Basc i a Navarra, que en tenir furs, no es recullen les dades en el departament d'Informàtica Tributària de l'Agència Estatal d'Administració Tributària. L'Església a més rep de l'Estat una dotació pressupostària, per completar la quantitat que s'estableix en els acords Església-Estat. En total, es perceben 18.900 milions.

Cal només posar una creu

L'objectiu de la campanya és aclarir que no es tracta d'un impost més. Així, frases com *Cal només posar una creu*, *A tu no et costa res fer el bé*, o *Tots els ciutadans hi poden participar*, es recullen en el milió i mig de tríptics que s'han distribuït des de la CEE a les diòcesis espanyoles. En ells s'informa, a més, del destí d'aquesta aportació

econòmica, amb la qual es contribueix a finançar les estructures bàsiques de l'Església catòlica, «que és el que ens ha de preocupar en el manteniment de l'Església», va subratllar Mons. Algora.

La campanya es completa amb la distribució de 41.000 cartells grans i 12.000 de petits. I s'ha realitzat una falcà publicitària que es difondrà des de la Cadena Cope; alhora que tindrà suport des dels ambons, amb recordatoris a les misses dominicals.

Això no obstant, el bisbe de Terol i Albarracín no ha amagat en la seva presentació que l'Església «no s'hi troba còmoda», amb aquest sistema. El prelat va recordar que «va ser una iniciativa governamental unilateral» i el va qualificar de «confús» i «complicat». Segons el seu parer, «ens posa als espanyols que hem de fer la nostra declaració de la renda, en una alternativa que ens impideix als catòlics posar una creu en altres afers d'interès social», i «se suposa —afegí— que un creient es preocupa dels pobres».

En aquest sentit, el responsable del Secretariat per al Manteniment de l'Església de la CEE va justificar que el percentatge de declaracions a favor de l'Església no sigui

més alt. «Si el sistema és confús el contribuent està confús. Per tant, no crec que sigui legítim deduir-ne el més gran o més petit interès vers l'Església catòlica», va precisar el prelat. També va posar de manifest que per a l'autofinançament de l'Església «res no impideix que la seva infraestructura estigui finançada per l'Estat».

«Bondat del sistema»

Malgrat aquests punts negatius, Mons. Algora va reconèixer «la bondat» d'un sistema que dona a l'Església la llibertat de no haver de que lloar o criticar segons li donin més o menys, «atès que ho decideix el ciutadà a l'hora de fer la seva declaració». El prelat entén que amb les correccions adients aquest mètode de finançament pot ser bo, «ja que assegura dues qüestions importants: la independència i separació de l'Església i de l'Estat i, per l'altra banda, la col·laboració necessària que es recull a la Constitució i en els acords Església-Estat per al manteniment bàsic de l'Església catòlica».

Sense precisar quina seria la situació ideal, el bisbe de Terol i Albarracín ha recordat que a Itàlia el percentatge és d'un 0'8 %, i que al país veí, quan no es marca la creu en cap de les opcions, les quantitats es distribueixen proporcionalment entre tots els que opten al percentatge. A Espanya, en canvi, quan no es precisa una de les dues opcions, s'entén que s'opta per altres qüestions d'interès social; un detall que també es recorda en la campanya que s'ha presentat. (SIC)

«CATALUNYA CRISTIANA»

«Estat de comptes»

(del trasllat i del condicionament dels nous locals)

Benvolgut lector,

Hem avançat un xic en el nostre interès per rebaixar el dèficit del trasllat. Dues aportacions en les darreres setmanes, d'un total de 200.000 ptes, han deixat la xifra final en 4.225.129 ptes.

Import de les inversions i despeses	9.054.657 ptes.
Import dels 111 donatius	4.829.528 ptes.
Dèficit actual.....	4.225.129 ptes.

Envieu els vostres donatius a qualsevol de les entitats bancàries que anotem a continuació, fent constar: «Donatiu trasllat *Catalunya Cristiana*».

Moltes gràcies

Banc de Sabadell	0081	0025	27	0001490358
Caixa de Pensions «la Caixa»	2100	3013	20	2200391741
Banc Espanyol de Crèdit	0030	2018	41	0085025172

IMPORTANT (per a la declaració de la Renda i Impost sobre societats)

Les persones físiques tindran dret a deduir-se:

«El 20% (20 per 100) de les quantitats donades per a la realització de les activitats de la Fundació en compliment dels fins previstos en l'article 42.1.a» (Art. 59.3 L.30/1994).

Les persones jurídiques:

Tindrà consideració de partida deduïble de la base de l'impost sobre societats, el 100% (100 per 100) de l'import dels donatius que es realitzin en favor de les fundacions a què es refereix la L.30/1994, amb el límit de:

«...no podrà excedir del 10% (10 per 100) de la base imposable prèvia a aquesta deducció, del donant, corresponent a l'exercici econòmic en què es realitza la donació...».

«Alternativament l'entitat donant podrà acollir-se als límits del 1% (1 per 1.000) del seu volum de vendes respectivament, sense que, en cap cas, l'aplicació d'aquests percentatges pugui determinar una base imposable negativa» (Art. 63.2 i 3 L.30/1994).

Internacional

Monsenyor Victor Guazelli viu en un barri popular de l'Est de Londres

El bisbe dels pobres

C.C.

«Visitar el bisbe Victor Guazelli no és com visitar qual-sevol altre bisbe», explica Murray White, corresponsal a Londres del diari irlandès *Catholic Herald*, en un reportatge publicat fa uns dies en aquell diari. Monsenyor Guazelli té 75 anys, i ara en fa 50 que es va ordenar de prevere, i 25 que el van fer Bisbe. Ha estat durant molts anys bisbe auxiliar de Westminster, un dels bisbats sufraganis de la gran arxidiòcesi de Londres, i viu en un barri popular de l'est de la ciutat.

«El mateix bisbe Victor obre la porta, i ajuda aquest periodista a treure's l'abric», escriu el corresponsal del *Herald*. «Quan m'acompanya a la saleta, arriba una veu de la cuina: "¿què voldran, father, te o café?". Sospito que deu fer molt i molt temps que no es fan petons a l'anell, en aquesta casa». Li agrada que diguin d'ell que és un home independent.

Serà el cardenal Hume qui presidirà, a la catedral de Westminster, el doble jubileu de la seva ordenació presbiteral i episcopal. Però és famós per la seva postura inequívoca a favor del desarmament, que es palesa especialment quan es va posar contra la guerra de les Malvines (les Falkland, que en diuen allà).

Ha estat acusat de contradir el magisteri papal en la qüestió de la contracepció. Però ell ho nega, en l'entrevista que li fa White: «Jo no he qüestionat mai la *Humanae vitae*. El papa Pau VI va prendre una decisió que en consciència havia de prendre, i ho va fer ben fet. A mi, només em preocupa com s'ho va agafar la gent», explica.

«Els seus cavalls de batalla són sobretot l'atur i la manca d'habitatge que pateixen els pobres», diu el periodista. Aquesta és, en efecte, «la base que explica el malestar de

tota la societat», rebla el Bisbe. «Hi ha la sensació general d'una profunda inseguretat», i aquesta és la raó de la pèrdua del sentiment de comunitat, que hi ha al món occidental, i que ell tant troba a faltar.

White li fa evocar els anys del Concili Vaticà II: «Va ser una sorpresa i una gran joia. Quan el papa Joan XXIII va parlar de l'obertura de finestres, ens vam adonar que entrava a l'Església una alenada d'aire fresc. Era la nova era dels laics, de la col·laboració amb el món laic. El problema és que molts bisbes i capellans no estàvem preparats per acollir el Vaticà II. Alguns van dir que havia anat més lluny del compte. Jo penso, però, que estaven força equivocats...»

«El bisbe Victor s'hi troba bé, entre els marginats», explica el periodista. «El seu lema —diu Murray White— sempre ha estat "la cura de la comunitat", des de molt abans que aquest objectiu esdevingués també una frase tòpica de la classe política. Va revisar el pla pastoral de tota l'àrea de Londres, els anys 70, que posava molt d'èmfasi en l'apropament de les diverses ètnies, i en la qualitat de les escoles locals i de l'ensenyament del catecisme. Recomanava la formació de "grups petits" a les parròquies, que faciliten que la gent conegui els problemes dels altres, i l'estudi de l'Escriptura. "Aquest és el futur de l'Església", diu ara. Encara l'any passat, la seva intervenció va ser decisiva per a la resolució d'un problema de racisme que s'havia plantejat al barri de Dogs».

No para de fer coses, però tampoc no és incansable. Li agrada jugar al golf, i també la pràctica del tir. Quan es va jubilar, es va apuntar a la llista d'espera d'un club famós de tiradors, el *Shooters Hill*, però a la llista hi havia gent apun-

El bisbe Victor va dormir al carrer, vora la catedral de Westminster, amb motiu d'una campanya a favor dels «sense sostre». Sempre s'ha situat al costat dels desvalguts, d'aquells que no poden seguir el ritme frenètic que imposa la societat i necessiten el suport i l'escalf de persones com ell

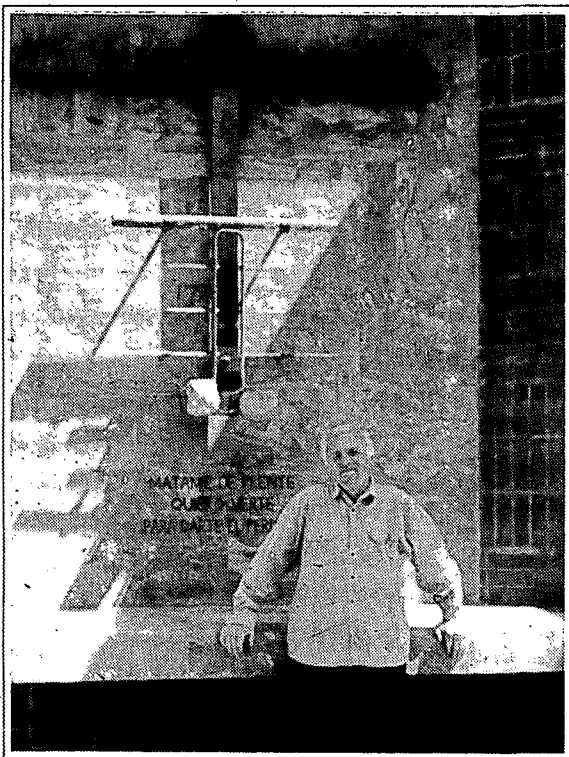
tada des de feia cinc anys. Només quan el secretari del club va veure que aquell Victor Guazelli era el bisbe de Lindisfarne (és la seva seu titular), va fer que l'acceptessin immediatament. I només li van fer pagar una entrada simbòlica.

«La ironia del cas —explica el corresponsal del *Catholic Herald*— és que aquest ha estat gairebé l'únic benefici que monsenyor Guazelli ha tret de la seva condició de Bisbe de Lindisfarne, una illa de la costa d'Anglaterra que avui pertany al bisbat de Newcastle».

«Ara bé —afegeix el Bisbe—, hi ha hagut nou predecessors meus a Lindisfarne que van arribar a ser sants. I això, no ho pot dir cap altre Bisbe d'Anglaterra!»

Sacerdot català assassinat a l'època de la dictadura de Pinochet

Inaugurat un monument en record del pare Alsina a Santiago de Xile

C.C.

Recentment, s'ha inaugurat, al mateix lloc on va ser martiritzat, al pont Bulnes de Santiago de Xile, un monument en record del sacerdot català Joan Alsina, assassinat el 19 de setembre de 1973. En representació de la família del prevere hi era present la seva germana Maria.

El monument és obra de Claudio di Girólamo, que el va batejar amb el nom de «capella oberta a la ciutat de Santiago». A la part central, hi ha una creu i una part de la barana de ferro de l'antic pont on trobem les empremtes de les bales que travessaren el seu cos. Al peu

El pare Miquel Jordà, a qui veiem davant el monument, va impulsar tota la investigació al voltant de la mort de mossèn Alsina perquè es conegués tota la veritat

de la creu, hi ha una inscripció que diu: «Mátame de frente porque quiero verte para darte el perdón».

Monsenyor Cristian Precht va presidir la benedicció. Va recordar que el pare Joan Alsina va ser sacerdot fins al final i que no va morir en cap enfrontament, tal com defensaven els militars. Va agrair al sacerdot Miquel Jordà la tasca que havia desenvolupat per aclarir tot l'afer i va afegir que el monument feia justícia a la memòria de Joan Alsina.

Durant l'acte, es va llegir una carta del bisbe de Girona, Jaume Camprodon, en la qual s'afirmava que la diòcesi gironina volia subratllar el testimoniatge evangèlic del pare Joan i expressava el seu agraïment per l'homenatge.

El ministre d'Obres Públiques, Ricardo Lagos, va afirmar que l'actitud exemplar del sacerdot fa fomentar la convivència i la tolerància entre tots els xi-

lens. Va expressar el seu desig que Xile pugui fer front als desafiaments del proper mil·lenni amb un esperit d'entesa i reconciliació, i amb un reconeixement absolut dels drets humans.

Joan Alsina treballava a l'Hospital de Sant Joan de Déu i era assessor del MOAC (Moviment Apostòlic d'Obrers Cristians). Es va plantejar com a objectiu evangelitzar el món obrer. Va continuar amb la seva tasca després del cop militar, desafiant els nombrosos perills que l'amenaçaven. Va morir en estranyes circumstàncies. Els militars varen donar la versió que havia mort en un enfrontament, però les persones que el coneixien no es varen creure la versió. Tant els seus pares com el bisbe de Girona varen ordenar que s'iniciés una investigació i es va descobrir tota la trama del crim. Els Tribunals de Xile varen confirmar posteriorment que es tractava d'un crim.

Concili al dia

SANT CUGAT DEL VALLÈS—Durant el cap de setmana del 5 al 7 de maig el Concili Català va pronunciar en segona votació un sí rotund, amb 127 vots afirmatius, a la proposta número 30 del tema III, «La sol·licitud pels més pobres i marginats», que condemna tota forma de tortura i s'oposa de manera rotunda a la pena de mort, alhora que proclama la Bona Nova de la conversió, del perdó i de la vida. També es van aprovar per majoria absoluta les altres quinze propostes presentades de la mateixa ponència. Respecte el tema IV, «la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres esglésies», es van acceptar 51 de les 57 propostes, quedant fora de votació en

el redactat de la número 18 la possibilitat de creació de una Província única com a pas previ a la Conferència Episcopal Catalana. Finalment, es va debatre sense arribar a cap acord la famosa qüestió de les prioritzacions. L'ambient en general en acabar les sessions era gris, tenyit de desànim, però la responsabilitat i la maduresa dels membres conciliaris fa entreveure que en el darrer cap de setmana s'arribaran a solucions sobre algunes de les qüestions conflictives. Perquè la il·lusió, el rigor i l'esforç que han posat en aquest Concili, els porten a donar un gir a la mirada interior de les coses, a obrir portes que, en alguns moments, poden semblar tancades.

Un compromís responsable i fidel

Núria Oriol i Palarea

Els participants conciliaris no paren de preguntar-se com poden arribar a conclusions útils i eficaces per a l'Església catalana. Malgrat que diversos bisbes en alguns moments han desconfiat de les decisions de l'aula conciliar, dona l'interrogant sobre quina és la millor manera de servir l'Església i de servir a la societat. Alguns membres conciliaris (que pertanyen a les diòcesis de Girona, Solsona i Vic majoritàriament), fent dret de la seva llibertat de consciència, han optat per mostrar la seva disconformitat respecte a la manera com ha estat redactada la proposta 18 emetent vots nuls (sobre la trentena) en 44 de les propostes del tema IV. Altres membres han escollit el silenci. Tots, però, pressionen en la recta final per fer créixer el pes moral de les votacions orientatives, ja que saben que encara que el vot últim i definitiu corri a càrrec dels bisbes, volen aprofitar al màxim l'oportunitat que els mateixos pastors han possibilitat en convocar el Concili i els volen convidar a entrar en diàleg. Per aquest motiu, també, es mira i remira la famosa qüestió de les prioritzacions de les propostes.

Prioritzar o sistematitzar?

A fi d'elaborar un llistat de les propostes més significatives de cara a què els bisbes puguin valorar quines propostes han de ser decisives i vinculants per a les vuit esglésies catalanes i quines poden ser més orientatives s'han indicat diversos mètodes. Des del Consell de Presidència s'ha dit que es podrien escollir un màxim de sis propostes per cada un dels quatre temes que integren el Concili. Les objeccions a aquesta proposta van en la línia que no es caigui en un excés de dispersió, a partir del qual sigui difícil tre-

ballar d'una manera concreta.

D'altra banda es va presentar la proposta Matabosch que incideix en la necessitat d'escollir les propostes en funció dels eixos transversals temàtics que uneixen cada una de les ponències i que inclou la proposta Morlans que posa l'accent en tres grans funcions pastorals: la Paraula (funció profètica) cap a endins i cap a enfora de l'Església; la Litúrgia (funció sacerdotal) i la Caritat (funció real) també en la dimensió interior i exterior de l'Església, sempre partint de la realitat testimonial que fa més creïble l'Evangelí.

Finalment, i d'acord amb el Consell de Presidència, Mn. Via Taltavull va presentar un mètode de sistematització que assenyalava sis capítols: Revitalitzar les comunitats, vertebrar les comunitats, articular les comunitats, anunciar el missatge de Jesucrist amb obres i amb paraules, necessitat de persones dedicades, amb vocació i, finalment, formació. Tanmateix aquest mètode no va assolir la majoria requerida per a la seva aprovació de 129 vots emesos, 56 van ser afirmatius, 27 negatius, 44 en blanc i 2 nuls.

La conclusió va ser com tornar al principi, que els membres conciliaris tenen la llibertat de prioritzar de la manera que creguin convenient, però sols poden assenyalat un màxim de sis propostes per tema.

La il·lusió de la Conferència Episcopal Catalana

Els bisbes van deixar ben clar el cap de setmana del 5 al 7 de maig que immediatament després de la cloenda del Concili formaran una comissió que estudiï la conveniència o no de crear una Conferència Episcopal Catalana. En paraules de Joan Busquets, relator del tema IV: «No es tanca la porta a la Conferència Episcopal Catalana, el que queda clar és que els bisbes i la majoria conciliar volen l'estructura jurídica

unida i ampliada de les esglésies de Catalunya. El pas està fet, jo sóc partidari de constituir-nos en una Conferència Episcopal Catalana però cal estudiar molts matisos». I va afegir el Dr. Carles Soler i Perdigó: «Incloure en el document la proposta sobre una Província única no depèn de nosaltres, sinó d'instàncies superiors —a més, que el canvi afecta a l'arquebisbat de Barcelona que s'hauria d'integrar a la Província Tarraconense— de manera que hi ha més dificultats del que ens pensàvem i no sembla gaire adient ni honest que, sense tenir les dades complertes del problema, l'aula conciliar voti sobre això».

El tema IV, en la seva primera votació, ha aprovat amb un sí rotund la proposta 28 que demana tenir una cura especial per la pastoral dels joves; la 32 que destaca la primordialitat de potenciar i desvetllar les vocacions missioneres i la 40 que explicita la voluntat de donar informació als fidels de manera habitual a la gestió econòmica de l'Església a tots els nivells.

En canvi, han estat desestimades la número 17 sobre l'ús del català en la predicació i la catequesi en les demarcacions de la part oriental d'Aragó, del nord del País Valencià, del Principat d'Andorra i de la Val d'Aran, «segurament perquè no es va entendre tal i com estava redactada», explica Mn. Joan Busquets —ja que hi estaven d'acord el vicari-episcopal d'Aragó i els bisbats de Lleida, Tortosa i Urgell. No té més importància, perquè aquesta negativa no impedirà el que s'ha de fer».

El que sí va lamentar Mn. Busquets va ser la desestimació de les propostes 29 i 38 que parlaven respectivament de crear un centre diocesà de vocacions a cada bisbat (i no va sortir per un vot) i de fundar una missió a l'Àfrica subsahariana com a fruit del Concili, «a mi em feia molta il·lusió, perquè és un lloc clau. L'Església catalana avui té 1500 missioners

arreu del món, dels quals 4 n'han mort recentment». Tampoc no es va aprovar la proposta 35 que indicava la creació d'un grup d'animació missionera a cada seminari i casa de formació religiosa.

Queden sis propostes del IV document que passen a segona votació.

Entre el 19 i el 21 de maig és gairabé segur que s'arribaran a acords en els temes conflictius, perquè malgrat les dificultats i l'atmosfera de desànim del darrer cap de setmana hi ha la vo-

luntat de tirar endavant el Concili. Són molts anys (237) sense Concilis ni exercir el diàleg en ambdues direccions, dels bisbes a la base i de la base als bisbes. Però els participants conciliaris, en els comentaris que feien pels passadissos del Casal Borja de Sant Cugat estan disposats a no perdre de vista l'essència, a escollir l'opció més elevada (per maduresa, responsabilitat —i corresponsabilitat— i fe). Estan disposats a viure el Concili i a viure'l bé.

EL MIRACLE

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A L'ESTIU

Sota la direcció dels monjos benedictins d'El Miracle i de Montserrat i l'acolliment de les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, la CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE disposa d'unes instal·lacions adients en un ambient acollidor, enmig d'una natura plàcida i solitària. És un lloc ideal per al repòs, la reflexió, la pregària i el retrobament amb Déu i amb un mateix.

■ Juny, del 19 al 25

Director: P. Alexandre Olivar, monjo.
Tema: Sentit de Déu.

■ Agost, de l'1 al 6

Director: P. Ramon Ribera, monjo.
Tema: Fruir i pregar amb l'Evangelí (de St. Lluc).

■ Agost, del 26 al 31

Director: P. Alcuí Serras, monjo.
Tema: Jesucrist.

■ Setembre, de l'11 al 17

Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

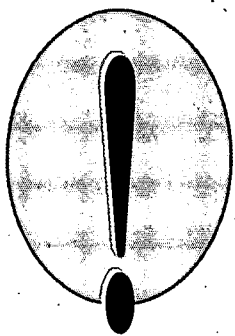
■ Setembre, del 25 a l'1 d'octubre

Director: P. Oriol Diví, monjo.
Tema: El pelegrinatge pasqual.

- Comencen i acaben a la tarda.
- Reserva d'habitació amb la màxima anticipació.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
TEL. (973) 48 00 45 - FAX (973) 48 02 43
CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (EL SOLSONÈS)

CATALUNYA + CRISTIANA

La vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu
optar als premis

1r. premi:

Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.

Ultims dies!

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: *Bicicleta BIANCHI Mountain Bike model FOX. (21 velocitats)*

3r. premi: *Un aspirador MIELE de luxe, model S 270i*

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols per escollir de la col·lecció «Babar i els seus amics» (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1995 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes. ☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població..... DP.....
Tel..... Província.....
Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmaesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona.

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Cap de setmana amb crisi, però amb esperança i il·lusió

Concili al dia

SANT CUGAT DEL VAL·LÈS.— Les experiències de les persones que estan vivint el Concili des de dins, perquè hi participen com a membres conciliaris, són molt riques i completes, i més si tenim en compte que el treball pròpiament dit és a punt d'acabar-se. Aquesta vegada, Núria Gispert, vol reflectir un cap de setmana especialment tenyit de desencís i alhora d'esperança. La maduresa de tots els participants del Concili es fa palesa, ja que en mig de les ombres saben veure la realitat de la llum en el camí que s'està seguint.

Núria Gispert i Feliu

Poc em pensava quan participava en la discussió del tercer tema del Concili, l'opció pels pobres, amb un clima d'unitat i generositat —molts creiem que havíem convertit l'Aula conciliar en aquell primer grup de creients seguidors de Jesús dels quals ens parla el capítol 4,33 dels Fets dels Apòstols: «La multitud dels creients no tenia sinó un sol cor, i una sola ànima, i ni un d'ells no deia que fos seu res d'allò que li pertanyia, sinó tot els era comú»— que, de sobte, aquest cap de setmana s'enfosquís l'aula i vingués la crisi.

La primera votació indicativa del tema 4, i concretament la coordinació interdiocesana, en no

ésser acceptada una nova proposta 18 on es demanava la Conferència Episcopal Catalana, va ser una de les causes de la crisi.

Els bisbes ja havien manifestat en la sessió conciliar anterior el compromís de crear d'una manera immediata a partir del mes de setembre una comissió que estudiés i valorés les diverses possibilitats de coordinació i avantatges o inconvenients de la coordinació interdiocesana.

Per què aquesta crisi?

El tema de coordinació és un tema ja difícil per si i amb implicacions polítiques i sense un estudi amb profunditat és molt difícil d'aconsellar.

En una de les reunions informals que es va fer sobre el tema, el mateix relator deia que en el transcurs del Concili, experts en

Dret Canònic hi havien fet aportacions noves que ell desconeixia.

Hi ha comunió, no uniformitat

Crec que la posició dels bisbes és respectable. Però també cal entendre que una part de l'aula demanés una concreció del tema. Caminem junts en comunió però no amb uniformitat.

Interpreto el vot nul de 30 membres, com l'expressió d'un cert malestar, en no ser inclosa la seva proposta. Tot i que no comparteixo l'opció escollida.

L'altre tema amb dificultats, no era nou; ja es va presentar a les primeres sessions: el mètode per discernir les prioritats del Concili.

Els divendres a la nit se'ns va llegir un document on se'ns proposava que el dissabte al matí hi hauria un plenari per demanar a tots els que havien fet suggeriments de prioritats que tornessin a explicar-ho, i a tots els que havien fet o pensat projectes prioritaris que ho expliquessin.

Però d'altra banda, hi havia un document on se'ns deia que triéssim com a màxim sis propostes prioritàries de cadascun dels quatre temes.

El dissabte al matí es presentaren diverses propostes. La més acabada era la de Mn. A. Matabosch, però al final no teníem clar quin seria el mètode emprat, si el de les propostes prioritàries sense més, o els eixos transversals de les quatre ponències i a través d'elles trobar les prioritats.

No es decideix cap sistema de prioritització

Després de silencis significatius i d'algunes intervencions de religiosos, es va fer una comissió presidida per Mn. Josep M. Via, que el diumenge al matí presentà una proposta de sistematització pel que fa a les prioritats.

Però des de la taula se'ns tornà a dir que la proposta era orientativa, que tothom podia utilitzar el mètode que volgués.

Tot això va produir una forta desorientació i crec que tothom va sortir bastant moix d'aquest darrer cap de setmana.

En trobar-me altra vegada a casa el diumenge a la nit, de mica en mica vaig anar trobant l'esperança i la il·lusió.

Tot això no és gens nou a la història de la nostra Església. Aquests dies de Pasqua, de ma-

nera més profunda recordem els Fets dels Apòstols, veiem com Pau i Bernabé se separen perquè no tenen el mateix punt de vista, davant les discussions entre jueus i no jueus que es fan al Concili de Jerusalem, etc... però, malgrat tot, l'Esperit continua bufant després de 2000 anys.

Són moltes les coses que s'han dit a l'Aula conciliar i amb una gran profunditat. Estic segura que la propera setmana trobarem aquelles poques prioritats que seran les millors per a l'Església catalana, perquè es puguin complir les paraules de Lluc 4,18: «M'ha enviat a portar el missatge joïós als desventurats, a anunciar als captius la llibertat i als cecs el recobriment de la vista; a posar en llibertat els oprimits i proclamar l'any de gràcia del Senyor».

Es tracta d'escollir les prioritats. Però, de quina manera?

Per viure el Concili

El Concili i la pastoral penitenciària

En la ponència sobre marginació es van fer diverses propostes orientades a la pastoral penitenciària.

Propostes concretes van ser crear secretariats a totes les diòcesis de Catalunya i coordinar-los, tant mútuament com amb el de Barcelona, amb vistes a la presa de consciència i a l'acció intraeclesial i social en bé dels presos. També es va parlar d'actuar i divulgar els criteris cristians als àmbits penitenciaris: preventiu, assistencial, reeducatiu i familiar, i judicial. I tot amb un tarannà acollidor, institucionalment rehabilitador i alternatiu, és a dir, proposador de mesures substitutives i concomitants.

Una proposta ben concreta va ser també la d'institucionalitzar el Dia del Pres.

Preguntem-nos:

• Coneixem el que ja es fa en l'àmbit de la pastoral penitenciària? Col·laborem amb aquests agents pastorals?

• Som prou conscients de la importància d'una recta labor preventiva?

Preguem:

«Senyor, que vas lloar tots aquells que, quan eres a la presó, et van venir a veure, ensenyant-nos a trobar camins per ajudar d'una manera responsable i fecunda els qui es veuen privats de llibertat».

Oficina d'Informació del Concili

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Girona

Entrevista amb Mn. Pere Bellvert i Morente

«L'«Evangelium Vitae» és un clam de vida a favor dels indefensos i innocents»

La Delegació de Mitjans del bisbat de Girona va entrevistar recentment Mn. Pere Bellvert i Morente, rector d'Arenys de Munt, sobre tota una sèrie de qüestions pel que fa a la darrera encíclica del papa Joan Pau II, l'«Evangelium Vitae». Oferim als nostres lectors íntegrament aquesta entrevista amb el Dr. Bellvert, professor de Moral a l'Institut de Teologia de Girona i gran coneixedor de temes històrics.

—Mn. Bellvert, el magisteri eclesiàstic ha parlat sovint sobre el valor de la vida humana. Quin ha estat el motiu principal d'aquesta nova encíclica sobre l'Evangeli de la vida?

—El segle XX ha estat especialment sensible al tema dels drets humans. Formalment, han entrat a formar part dels ordenaments dels Estats, especialment de les democràcies. Alguns d'aquests drets, paradoxalment, es troben particularment contradits en la pràctica: aquest és el cas del dret a la vida, dret fonamental que ha entrat en discussió amb tota una nova casuística sobre l'*status* de la vida intrauterina (avortament i manipulació d'embrions), d'una banda i l'anomenada *qualitat de vida* en el malalt terminal o en el fetus malformat (eutanàsia o eugenèsia), per l'altra. Aquest estat de coses, a més d'expressar una cultura del tenir sobre el ser, porta greus problemes a la filosofia jurídica dels mateixos Estats, abocats a la contradicció entre els principis de l'ordenament i la permissivitat que els reclamen sectors poderosos de la societat. Aquests darrers són a voltes tan forts —i no sols numèricament parlant!— que, en les seves reivindicacions, van més enllà de la despenalització d'un delictes que el volen convertir en un dret reconegut i, a més, sufragat pel mateix sistema sanitari.

El Sant Pare, amb l'*Evangelium Vitae*, vol subratllar d'una forma especialment solemne el sentir de l'Església sobre aquests problemes. Reitera la seva doctrina en el doble nivell de fonament religiós: la sacralitat de la vida humana, sacralitat que esdevé el segell de la imatge del Creador en la persona humana, i el fonament moral, ja que la vida humana —que sempre és un do de Déu— és un bé essencial èticament sustret, des de la seva concepció fins al seu final, a tot atemptat homicida.

Diu el Papa a l'*Evangelium Vitae* que «en el reconeixement del dret fonamental, sagrat i primari, a la vida es fonamenta la convivència humana i la mateixa comunitat política». L'Església vol declarar amb fermesa i de manera inequívoca que el dret a la vida, especialment —i ho vull subratllar— del l'innocent, està fonamentat en la inviolable dignitat de la persona i no en la simple legislació dels ordenaments jurídics que es contradueixen segons sigui el moment històric o l'àmbit cultural.

—La ministra d'Afers Socials, Cristina Alberdi, ha definit públicament la nova encíclica com un atemptat a la ciència, la història i l'avenç de la societat, congratu-

lant-se —segons ella— que tan sols afecti a la consciència dels catòlics. Té el Papa una visió retrògrada de la cultura?

—No és veritat que l'encíclica només afecti els catòlics, es dirigeix a tot home i dona de bona voluntat; de fet, tracta d'un tema que afecta no sols a la fe sinó a la vera humanitat de la persona. El cardenal Ratzinger, en la presentació de l'encíclica, afirmava que la il·licitud ètica de l'avortament «no sols és una veritat de fe, sinó una convicció de la raó» i, per tant, un tema que interessa a tothom. La fe, en la línia d'un humanisme integral i exigent, il·lumina la raó moral, però no la substitueix mai.

Pèl que fa a l'esmentada acusació d'atempt-

especialment el més pobre i innocent, i no es mourà d'una visió elitista o aristocràtica de la cultura, la història o la ciència, encara que sigui per a tot el grup selecte del primer món. Un progrés d'aquest tipus pot fer-se teòricament per a l'home, però no serà mai per a tots els homes, almenys per a aquells que destorben el progrés mateix, siguin els que són en vies de néixer, els pobres o els malalts que s'extingeixen enmig del sofriment. És a dir, destorben tots aquells que no poden presentar altra acreditació que l'existència i que, potser, res no tenen d'allò que certa concepció de la ciència, el progrés o la història valoren. A favor d'aquests indefensos escriu el Papa la seva encíclica com un clam de vida —simplement la vida— contra la cultura que porta a la mort de tants innocents.

—Quin és l'objectiu cabdal de l'*Evangelium Vitae*?

—L'encíclica té un to molt positiu. Abans que una condemna de certs atemptats a la vida humana vol ser un al·legat a favor de la

persona humana (home i dona) ha estat creada a imatge i semblança divines. El calor de la vida de l'home en la perspectiva de l'*Evangeli de la vida*, procedeix de la seva capacitat de ser *imatge de Déu*, de ser semblant al Creador, de poder relacionar-se amb ell i realitzar lliurement el seu disseny creador. L'home ha estat creat per a la vida i no per a la destrucció, tot i el misteri de la mort. Aquest disseny creador de Déu en l'home té un nom: Jesucrist. En ell, Déu manifesta a l'home el veritable rostre de la seva humanitat.

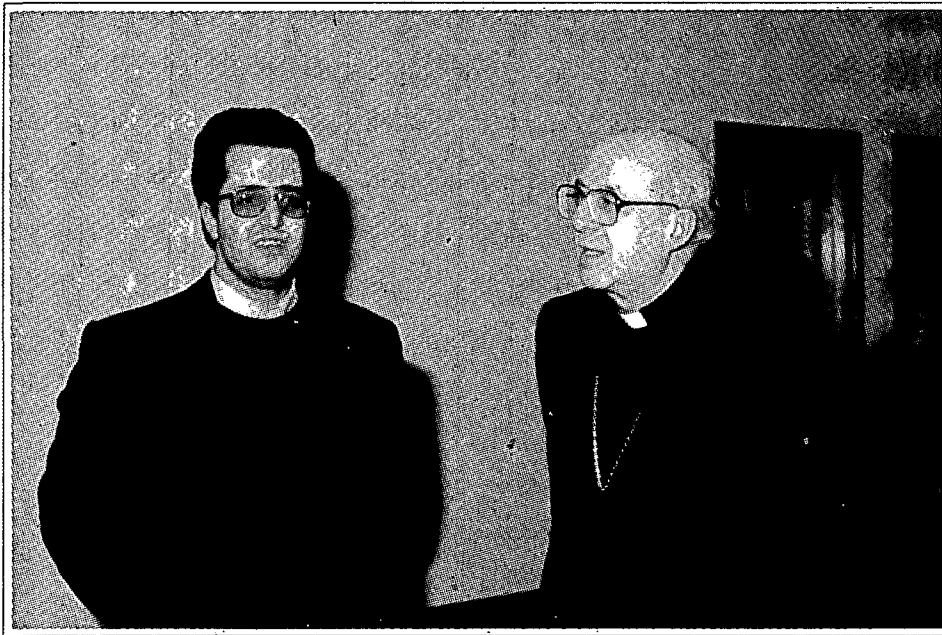
—Què és el que condemna l'encíclica?

—L'encíclica denuncia la cultura de la mort que neix com a fruit d'una societat egoista, hedonista i utilitarista, en la qual el jo preval sempre sobre el tu i els altres; el plaer està per damunt de la plenitud de sentit, de la saviesa, i la utilitat predomina sobre la bondat. La cultura de la mort accentua les agressions a la vida —en primer lloc, de la vida física com a bé fonamental—, especialment en els més dèbils i indefensos. L'avortament, la manipulació d'embrions, com a material de laboratori o com a simples elements de selecció eugenèsica, i l'eutanàsia d'ancians, de malalts terminals o agònics, i de fetus amb malformacions són amenaces a la vida en el seu inici i en la seva fi, contra la dels altres i, fins i tot, la pròpia. Són múltiples i molt variats els atemptats contra la vida naixent i la dels ancians i malalts terminals. Aquest estat de coses es dona actualment amb aspectes inèdits i específics: es reivindiquen com a drets de la llibertat individual, es tendeix a obtenir un reconeixement a nivell legal (es va tàcticament de la despenalització a la legalització) i es realitzen reclamant el seu benefici social. El paper dels agents sanitaris es deforma ja que, en lloc de ser un servei a la vida, es converteix —en aquests supòsits— en un instrument de mort. Tot això porta a una deformació de la convivència social i del mateix Estat de dret.

—Hi ha vida humana que no sigui inviolable, no sacra, com seria el cas del qui és condemnat a la pena de mort?

—Una sentència judicial no és justa per la seva pura legalitat, sinó només en tant que respon a un fonament moral. El dret no és just sinó està fonamentat en l'ètica. Això ens porta a la qüestió de la licitud de la pena de mort. Aquesta s'ha basat filosòficament en el dret de l'autodefensa —personal o social— davant de l'agressor injust. D'aquí ha nascut tota una praxi sobre la licitud de la defensa pròpia, la pena de mort i la guerra justa.

El Papa diu en la seva encíclica que l'Església ha ensenyat sempre el valor absolut i permanent del cinquè manament, «no mataràs». Per altra banda, el Papa sap que l'autodefensa no és sols un dret sinó que pot suposar un deure greu quan hom és responsable de la vida d'un altre, del bé comú de la

Mn. Pere Bellvert conversa amb el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon

tat, depèn sempre de què entenem per ciència, història o cultura. En una paraula: preguntem-nos què entenem per progrés. Tots coincidim que el progrés està al servei de l'home, però... quin tipus d'home? Aquests termes no són mai unívocs ni ingenuament inofensius atès que comporten moltes i diverses visions.

—Podria aprofundir en aquests diferents tipus de valors?

—Si, per exemple, en una cultura preval l'autorealització del jo com a valor absolut i estructurat, els altres individus tan sols es consideraran mentre puguin entrar dins l'esfera de la pròpia realització personal. L'imperi pràctic d'aquests principis desembocarà fàcilment en l'egoisme i el relativisme moral. Una societat bastida sobre aquests principis per força haurà de sacrificar algú,

vida mateixa com a do i com a tasca. El do es realitza en la mesura que hom es dona: «qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, i el qui perdi la vida per causa meua i de l'Evangeli, la salvarà» (Mc 8,35). La formulació del cinquè manament del Decàleg —«no mataràs»— es troba en negatiu per indicar-nos el límit extrem que mai no pot ser transgredit, però que implícitament porta a una actitud positiva i constructiva a favor de la vida de l'home.

L'Església considera la vida humana com a sagrada i inviolable, no sols com a bé fonamental. Dins aquesta sacralitat de la vida humana, es poden distingir tres nivells: el nivell biològic que comparteix amb els altres animals; el de la vida espiritual que li concedeix de ser persona única i irrepetible i, finalment, el participar —per gràcia— de la vida divina. A l'arrel d'aquesta triple visió, hi ha la Teologia de la Creació: la

família o de la societat. Fins aquí els principis, igualment fermes en un sentit i l'altre. La traducció d'aquests principis seria —en la pràctica— aquesta: tota vida humana, especialment la de l'innocent, és inviolable, com indica l'esmentat manament. Així mateix, l'autodefensa té tota una casuística a fer amb l'agressor injust, sigui aquest un individu o una col·lectivitat. Teòricament, podria contemplar com a cas extrem la licitud de la pena de mort. Amb tot, el Papa creu sincerament que és una possibilitat a superar amb altres mitjans proporcionats i que avui es donen les condicions perquè es faci així. De fet, convida a superar —per via de fets, més que de principis— la casuística de l'autodefensa quan desemboca en la figura jurídica de la pena de mort. El Sant Pare és encara molt més radical en parlar de la superació de la guerra, de tot tipus de guerra.

—De tot el que vostè ha exposat, quins principis es podrien deduir?

—Dos principis fonamentals. D'una banda, l'occisió directa que té per objecte un innocent és sempre una acció intrínsecament deshonest, és a dir, que cap cas ni circumstància la pot fer honesta, que mai no pot esdevenir lícita. És sempre homicidi. Per altra banda, la mort de l'agressor respon a una moral diferent i no cau en el camp del cinquè manament del Decàleg ja que pot esdevenir més enllà d'un dret, un deure. El cas, però, de la pena de mort —tot i que tradicionalment s'ha inscrit en la figura de l'agressor injust— difícilment és acceptable i esdevé un repte la seva total superació atès

els mitjans que avui disposen les societats per neutralitzar-lo sense atemptar al bé fonamental de la seva vida.

La vida humana no perd la seva sacralitat (do de Déu i imatge de Déu en l'home) ni en el reu mateix. Ara bé, la vida humana és un bé fonamental, no un bé absolut. En un altre context, Jesús afirma que no hi ha amor més gran que el de donar la pròpia vida en bé dels altres.

Sobre la qüestió de la pena de mort algú ha afirmat que en Joan Pau II apareix més el moralista que el profeta. La defensa que fa de la vida humana en els seus estadis més innocents i desvalguts de concepció i d'ocàs és, certament, d'un gran tremp profètic. La referència a la pena de mort es èticament correcta, atès que un suposat profetisme podria portar a greus perplexitats que la mateixa història posaria en evidència. Amb tot, el nou corrent a favor de la total eradicació de la pena de mort troba per part del Papa la seva total simpatia sense qüestionar necessàriament la fermesa dels principis de base.

—Algunes persones acusen Joan Pau II de propugnar en la seva encíclica una democràcia vigilada. S'oposa el Papa al sistema democràtic?

—Aquesta és una de les múltiples acusacions que hem sentit els darrers dies a propòsit d'una encíclica que pensem que molts dels qui la desqualifiquen no l'han llegida. El Sant Pare no nega valor al model polític de la democràcia. No demana una democràcia vigilada, sinó vigilant, que és molt diferent. La democràcia no pot definir-se simplement en relació al principi formal de la majoria, sinó que ha de qualificar-se pel seu

contingut moral de respectar tothom i, especialment, els drets dels més febles i indefensos, dels qui no tenen veu ni vot —per exemple, el que ha de néixer i el malalt terminal i sense consciència.

El Papa reconeix que la funció de la llei civil no és la de substituir la consciència o dictar normes morals. L'extensió de la llei civil no cobreix tota l'esfera de la llei moral, però cal tenir en compte que aquesta llei no es justifica al marge de la moralitat. De fet, si bé és veritat, que la llei civil, a vegades, li cal renunciar a reprimir allò que, de ser prohibit, comportaria un dany més greu, no pot acceptar legitimar —com a dret dels individus— l'atemptat a un bé tan fonamental com és el de la vida humana. Aquells raonaments —i no d'altres— són els que porten al Papa a negar vàlidesa jurídica a les normes *legals* que legitimen l'avortament i l'eutanàsia perquè estan en contradicció amb la justícia, el bé comú i els drets fonamentals de l'individu. Per principi, no és mai lícit confondre legal amb moral. La democràcia no pot mitificar-se, convertint-se en un substitutiu de la moralitat, perquè no hi ha cap democràcia que accepti —per exemple— el principi de què la vigència dels drets humans queda supeditada a la voluntat de les majories.

—L'avortament i l'eutanàsia esdevenen, doncs, un dels nuclis bàsics de l'Evangeli *Vitae*.

—Joan Pau II afirma a l'encíclica que «l'avortament i l'eutanàsia són crims que cap llei humana pot pretendre legitimar. Lleis d'aquesta mena no sols no creen cap obligació en consciència sinó que, pel contrari, estableixen una greu i precisa obliga-

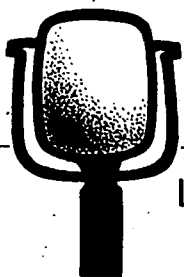
ció d'oposar-se a elles mitjançant l'objeció de consciència».

A ningú no li és lícit participar, donar suport o simplement votar un partit que contempli la legalització de l'homicidi o el suïcidi com és el cas dels supòsits de l'avortament i l'eutanàsia. Examina després el problema de consciència que comporta l'alternativa de votar una llei més restrictiva que, com a mal menor, s'oposa a una altra de més permissiva. Per contemplar aquesta figura moral del *mal menor*, cal tenir present la llei de la gradualitat que demana a les consciències no establir-se indefinidament en situacions que estan al marge de la norma objectiva de moralitat. El mal menor es justificaria tan sols en el supòsit que temporalment no hi haguí alternativa millor, però no excusaria l'esforç de superar aquella llei igualment injusta. El mal menor demana així que progressivament vagin superant els obstacles vers el bé integral que indica la norma moral. Això, com afirmava el secretari de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. José Sánchez, demana un fi discerniment «ja que cap partit no s'adequa a l'Evangeli i no es podria votar mai».

El Papa es dirigeix finalment a les mares que han avortat, ho fa ple de comprensió per les situacions límit i injustes, i ple de misericòrdia per les consciències adolorides pel remordiment. La seva paraula és d'esperança: «obriu-vos —diu a les mares que han avortat— amb humilitat i confiança al penediment. El Pare de tota misericòrdia us espera per a oferir-vos el perdó i la seva pau en el sagrament de la Reconciliació. Us adonareu que res està perdut i podreu demanar perdó també al vostre fill que ara viu en el Senyor».

MISSATGE DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE RÀDIO ESTEL

L'EMISSORA DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

La Fundació Missatge Humà i Cristià, de l'Arquebisbat de Barcelona, promotora de l'emissora Ràdio Estel, ha constituït l'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE RÀDIO ESTEL amb l'objectiu d'assegurar el sosteniment econòmic, la promoció i millora de Ràdio Estel.

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE RÀDIO ESTEL és l'instrument adequat per canalitzar totes les ajudes: tant els donatius, com les aportacions econòmiques dels Socis col·laboradors, com el treball i la col·laboració personal dels voluntaris en tasques administratives, tècniques, de promoció o auxiliars, com a mitjà per reduir les despeses. La col·laboració de voluntaris és una pràctica plenament implantada en emissores cristianes d'Europa com: Radio Notre-Dame, de París; Radio Fourvière, de Lió; Radio Maguelone, de Montpeller; Radio A, de Milà o Radio Cité de Ginebra.

«Els catòlics tenen el deure de sostenir i ajudar els periòdics i setmanaris catòlics, les estacions i emissores de ràdio i televisió, ja que l'objectiu principal de totes aquestes activitats és propagar i defensar la veritat i assegurar una animació cristiana de la societat». (Decret sobre Mitjans de Comunicació Social del Concili Vaticà II.)

**Ajudeu-nos a fer la vostra ràdio.
Feu-vos AMICS DE RÀDIO ESTEL**

Fundació Missatge Humà i Cristià
Associació d'Amics de Ràdio Estel
Avinguda Diagonal, 460, 3r - Telèfon (93) 415 30 06
08006 BARCELONA

Barcelona

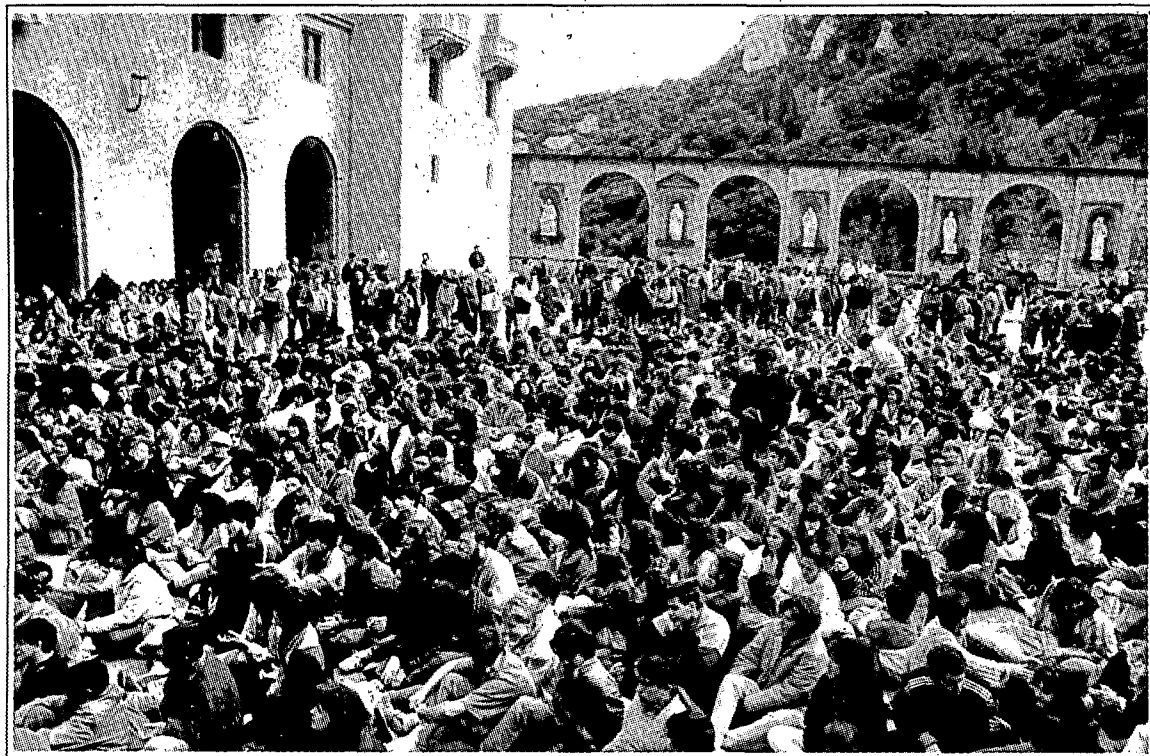
Prop d'un miler de joves al IX Romiatge de Confirmació

David Vidal i Castell

MONTSERRAT.— Prop d'un miler de joves que aquest any han rebut o rebran el sagrament de la Confirmació van acudir el passat dissabte 13 de maig en pelegrinatge a Montserrat procedents de parròquies de tota la diòcesi de Barcelona per celebrar el Romiatge de Confirmació convocat per la Delegació de Joventut amb el lema *No vagis sol pel món! Tu ets molt important en l'Església*. El Romiatge se celebra cada dos anys i el del dissabte va ser-ne la novena edició.

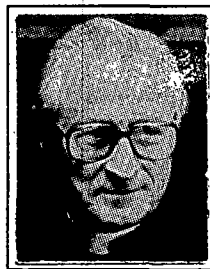
En un clima de festa i treball, els joves van rebre les explicacions de diversos moviments sobre el benefici de compartir la fe en comunitat. Per fer-ho, els moviments van preparar conjuntament escenificacions i una petita fira de paradetes. Els participants també van treballar pel matí en grups sobre diversos textos evangèlics que invitaven a reflexionar sobre el sentit de la confirmació i sobre la necessitat d'integració en la comunitat eclesial per poder donar fruit, un cop la llavor de l'Esperit ja ha estat sembrada.

A la tarda es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet. La jornada va acabar amb un esclat de joia i de ball juvenil davant de la basílica benedictina amb el fi de festa a càrrec del grup musical dels Maristes, Xirat.

Els participants van treballar diversos textos evangèlics

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Un home de postconcili: un sant de la segona evangelització

La nit del 25 al 26 de maig de 1595, ara fa quatre-cents anys, vigília del Corpus Christi, moria a Roma, a les humils estances de Santa Maria in Vallicella, el qui, pocs anys després, seria canonitzat i proclamat patró segon de la Ciutat Eterna, després de sant Pere i sant Pau. El «popolino» romà, amb la seva fina ironia —que s'ha de prendre només com a ironia romana—, va comentar que havien canonitzat un sant i tres espanyols. Efectivament, havien estat canonitzats pel papa Gregori XV, Ignasi de Loiola, Teresa d'Àvila, Isidre de Madrid i Felip Neri de Roma. Era el 12 de març de 1622.

La de sant Felip Neri és una llarga vida, que omple gairebé tot el «Cinquecento». Nascut a Florència el 1515, mor a Roma als vuitanta anys. Totes les biografies, de les més antigues a les més modernes, passant per la clàssica de Ponelle Bordet i arribant fins al darrer estudi monumental del P. Cistellini, destaquen aspectes força coneguts, com ara ser home d'un segle; la seva alegria característica —no oblidem que també és patró dels humoristes—; els seus mètode i obra propis; l'Oratori vespertí, iniciat a la seva cambra quan encara era seglar, i les seves profundes conviccions, traduïdes en seguiment espiritual i freqüència dels sagraments. També solen destacar la paradoxa d'home del carrer, home del poble senzill, sobretot dels joves, i home d'oració, de confessor i de direcció.

En tota la seva vida va conèixer catorze pontificats. Més d'un cop, amb problemes fruit de calúmnies o de recels; finalment, amb una veneració reconeguda per tota la cúria i pel poble de Roma.

Voldria destacar per a tots nosaltres, en la particular circumstància de les darreres sessions del Concili Tarraconense, que va ser un home de postconcili (Trento) i des d'una opció per la ciutat de Roma, la major part de la seva vida.

Un home de postconcili. Amb la precarietat de mitjans de la seva època, Felip Neri havia de tenir notícies de Trento-Bolonya. I es va avançar, amb intuïció apostòlica i sacerdotal, als decrets tridentins. Efectivament, la vida cristiana viscuda des de les places i els carrers, amb l'ajut de l'oració i de la pràctica dels sagraments, és la millor aplicació dels decrets conciliars. Si el poble fa sants és perquè, prèviament, els sants han fet poble: poble de Déu.

És un sant de la nova evangelització. Al segle XVI, Neri i, en contrast, Loiola —essent contemporanis, amics i sants— van optar per camins diferents, si bé complementaris. El segon optà, amb el seu carisma, per la primera evangelització a les Índies i per les universitats. Neri va restar sempre als barris de Roma. «Les teves Índies són a Roma» marcarà per sempre el seu destí. No es mourà mai de la Ciutat Eterna.

Felip Neri, un home que viu segons el batec de l'Església, en sintonia amb els decrets conciliars i, alhora, amb el poble de Roma, ha de ser un exemple d'actitud postconciliar i un bon advocat per una tasca com la que el papa Joan Pau II invoca sense parar: la de la nova evangelització, tan pròpia d'una diòcesi com la nostra.

VINS DE LES D.O. "TARRAGONA"
I "TERRA ALTA"Informació i comandes: Jacint Verdagué, 41 - 43770
MÓRA LA NOVA - tel.: (977) 40 03 50 GANDESA: (977)
42 00 14 - L'HOSPITALET: (93) 332 57 00

ROVIRA

BLANC DE BELART - ALTA MAR - RAQUEL ROSÉ - VIÑA MATER - MISTELA - RANCI - VINUM MISAE

Girona

La devoció per la pàtria

Visita del bisbe Jaume al filòleg Joan Coromines

En exclusiva per a «Catalunya Cristiana»

Jaume Reixach

GIRONA.— Recentment, el bisbe Jaume va visitar, a la seva casa de Pineda de Mar, el filòleg Joan Coromines, aquest home monument a la nostra llengua en tots els seus vessants. El motiu era felicitar-lo pels seus 90 anys acabats de complir. Joan Coromines va néixer l'any 1905. S'ha passat un segle pràcticament sencer dedicat a la feixuga tasca de dotar la nostra llengua d'un suport filològic rigorós i científic. Josep Pla va deixar escrit que seria una superficialitat dir que els diccionaris de Coromines (inclòs el *Diccionario Crítico-Etimológico de la Lengua Castellana*, 4 volums, editat per Gredos), són les obres més importants que s'han produït en aquesta península i en el seu ram, la filologia de la Romània, en totes les èpoques.

Una admiració personal

Però els qui coneixem el bisbe Jaume sabem que no era tant la fascinació erudita que desperta la seva obra ingent allò que encaminava els seus passos cap a Pineda, sinó el seu cor de pastor, sensible a tots els seus diocesans. I el bisbe Jaume no podia deixar passar per alt fer arribar al famós filòleg el testimoni de la seva estimació i també —per què no dir-ho?— de la seva personal admiració. És sabut que el nostre bisbe Jaume és particularment sensible a les persones que estimen el país i la llengua, ja que ell no sabia viure la fe i la fidelitat a l'Església sinó fos d'una manera encarnada: tot estimant i servint —ara i aquí— el seu país.

És en aquesta línia —desig personal, testimoni d'afecte pastoral— que cal entendre una visita que es va mantenir al marge de la publicitat. Un seglar de Pineda, Joan Ferrer, que imparteix classes de teologia bíblica a l'Institut de Teologia va fer d'intermediari. Joan Ferrer col·labora amb Joan

Coromines. I va ser fàcil concretar una visita, tot i que el filòleg és, en aquest sentit, persona refractària a rebre'n. Estima el seu treball, que li exigeix un esforç duríssim i una disciplina espartana. Per això no es prodiga gens ni mica en actes socials, ni acostu-

plàcidament durant una hora amb un home d'una senzillesa només comparable a la seva erudició. Delicat, pudorós, discret, quasi temorenc de parlar de si mateix, té ara una única dèria: poder veure acabat el seu *onomasticon*, obra de 8 volums que ja té enllestida

severat, tot i que el seu pare en recelava: «Tenia por que no m'hi dedicaria, encara que només fos per portar-li la contrària, com és força habitual que facin els fills».

En memòria del seu pare

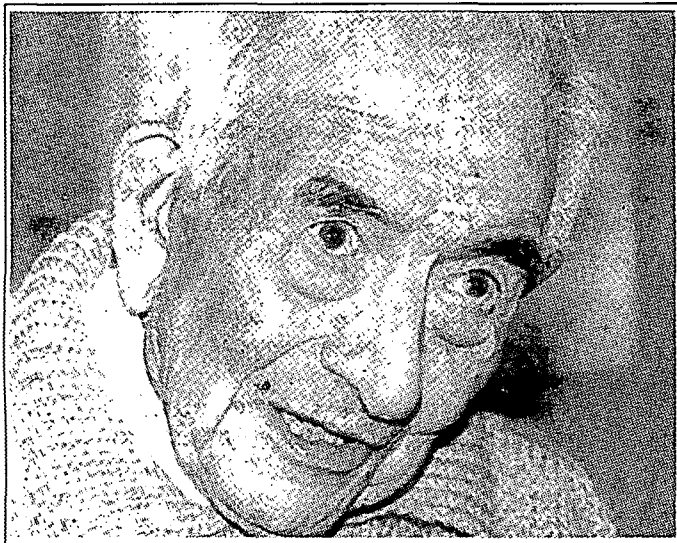
Però Joan Coromines sent una especial devoció/admiració pel seu pare, l'escriptor Pere Coromines. I ara està content com unes pasqües perquè Barcelona, i en concret Pasqual Maragall, s'ha recordat —finalment— de dedicar una plaça a la memòria del seu pare.

El secret d'aquesta vida consagrada per complet als estudis de filologia no cal buscar-la en coses que expliquen parcialment la seva magna obra, però que no en són el motiu profund. No cal buscar el secret, per exemple, en la seva innata facilitat per les llengües (Coromines és poliglòt) ni en la seva facilitat per assimilar la gramàtica comparada indoeuropea; ni tan sols en la seva afeció per l'excursionisme, al qual des de sempre s'hi ha lliurat cada diumenge amb una gran il·lusió. Tot això és cert i tot això ha jugat un gran paper en la construcció d'aquest monument a la llengua

que són els seus diccionaris. Però el desllorigador de tot, ell mateix ens el diu i és d'una simplicitat imitable i assequible a tothom. Només una cosa explica que els seus estudis s'hagin enfilat com una heura: és la seva passió patriòtica, motor de la seva gran, insaciable curiositat, que l'ha menat a l'aprenentatge de la filologia antiga i moderna de la llengua catalana i, més endavant, de la romànica en general.

Aquest home, aquest patriota, aquest vellet de noranta anys que treballa i treballa i treballa... amb el punt de mira posat —per amor, per passió patriòtica— en la nostra tan controvertida llengua, és l'home a qui el nostre bisbe Jaume ha rendit un sentit homenatge d'estima i admiració, anant discretament fins a la porta de casa seva i demanant de poder departir amb ell, amb Joan Coromines.

Altres coses ha fet el bisbe Jaume —segons la fórmula de l'evangeli de Joan— que no trobareu escrites en aquest reportatge, com ara la conferència de premsa oberta a tots els mitjans de comunicació gironins, amb motiu de la Jornada Mundial dels *Media*, i la trobada —taula rodona— amb els joves de la coordinadora, responent a tot el que li van preguntar sobre el Concili Català. Però aquestes coses les guardarem per més endavant. No vull que res faci ombra a una visita que, per les seves característiques, és la notícia estrella d'aquella crònica setmanal i una joiosa exclusiva pels amics de *Catalunya Cristiana*. Que d'això es tracta. L'objectiu del bisbe Jaume sempre és el mateix: No plànyer esforços per fer que Catalunya sigui més autònoma i més cristiana.

La seva passió patriòtica ha estat el motor de la seva vida

ma a anar als homenatges que sovint li dediquen. Però es va mostrar encantat de rebre el bisbe Jaume: «Que vingui quan vulgui» —va ser la resposta del mestre filòleg».

Recórrer Catalunya pam a pam

Em consta que el bisbe Jaume va experimentar una gran tendresa davant els noranta anys de Joan Coromines, davant les seves espatlles corvades pel pes del treball continuat, i davant les muntanyetes de fitxes que constitueixen la particular geografia de la seva taula de treball. Són també el resultat d'un altre treball que poques persones coneixen. Joan Coromines ha recorregut pam a pam tots els poblets de totes les comarques catalanes. Els noms de tantíssimes paraules que figuren en els seus monumentals diccionaris no han arribat a Pineda en tren i empaquetats. Ell els ha anat a cercar a domicili, *in situ*.

El bisbe Jaume, doncs, es va sentir d'allò més bé conversant

dins les seves famoses carpetes, però que ha d'anar a impremta.

M'imagino que una part de la conversa devia girar a l'entorn de la seva vocació de filòleg, que avui, per raons òbvies d'edat, ja va arribant a la fi. És sabut que quan tenia només 15 anys se li va acudir d'escriure una carta a Pompeu Fabra demanant-li que propugnés la substitució de «jo canto» per «jo cant», «jo temo» per «jo tem», així, a la manera mallorquina. Josep Pla, a qui el bisbe Jaume també va visitar de manera semblant a com ara ha visitat Joan Coromines, explica la curiosa i juvenil facècia amb un punt d'humor del tot paternal. Fabra, no cal dir-ho, va declinar la proposta, que el propi Coromines va considerar més tard agafada pels cabells, però en canvi li va cridar l'atenció per l'esma gramatical que revelava. I aquí va començar tot: una vocació encaminada exclusivament —i mai millor dit— als estudis lingüístics. «El meu pare —confessa Joan— es va guardar de dir-me que a ell també li agradaria que hi perseverés». I prou que hi ha per-

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Tarragona

Fa 30 anys de la consagració de l'altar de la capella del Sant Crist de Salomó

Joan Boronat

SALOMÓ.— El dilluns dia primer de maig es van encetar a Salomó, a la comarca del Tarragonès, les tradicionals representacions del Ball del Sant Crist, actuacions que es repeteixen tots els diumenges, fins al dia 21, a les 12 del migdia a l'interior del temple parroquial.

Aquest any, la primera actuació va ser en dilluns perquè aquest dia s'esqueia la celebració del 30è aniversari de la restauració i consagració de l'altar de la Capella del Sant Crist, cerimònia que en aquella ocasió va presidir qui, aleshores, era abat de Poblet, dom Edmund Maria Garreta i que ara ho és de Solius. Per commemorar l'efemèride es va convidar l'actual abat del Poblet, dom Maur Esteve, que va presidir el matí del dilluns dia 1 de maig, una Eucaristia concelebrada per sis ex-rectors de la parròquia de Santa Maria de

El ball del Sant Crist té més de 150 anys d'antiguitat

Salomó, i l'actual rector, mossèn Josep Cabayol.

A l'homilia, l'abat de Poblet va remarcar que «el símbol de la Creu esdevé com a vehicle de servei als altres perquè aquest és en definitiva el seu missatge». Acabat l'ofici, els celebrants es van traslladar

en processó fins a la capella del Sant Crist, on mossèn Joan Bernadas va explicar com, essent rector de Salomó es va consagrar el nou altar, ara fa 30 anys. Per la seva banda, Maur Esteve va ressaltar «la devoció que professa Salomó al Sant Crist i que s'ha

mantingut intacta a través de les generacions». El Patronat del Ball del Sant Crist i la parròquia van lliurar un dossier a l'abat i concelebrants amb tota mena de folletons explicatius i llibres que versen sobre la història del Sant Crist de Salomó i la seva capella. La diada va cloure amb un dinar de germanor.

El Ball del Sant Crist

Es tracta d'un ball parlat, amb més de 150 anys d'antiguitat. Des de 1972 es representa a l'interior de l'església i vincula, d'una o altra manera, a tot el poble.

La fe, la llegenda, la història, es combinen amb la dansa i la música, i converteix aquest ball ha-

giogràfic en un espectacle força reeixit.

La representació relata com la misèria s'apoderava de Salomó, circumstància que va moure a Josep Nin, prohoms de la vila, a la recerca de blat a l'Alger. En les seves negociacions, a casa d'un ric musulmà, descobreix la sagrada imatge de Crist, que sovint és motiu d'escarni. Nin compra per 30 monedes de plata la imatge, tot i haver de vèncer oposicions i malifetes, que són superades pel fet extraordinari de les balances que es decanten contra el mahometà.

La tornada a Salomó de Josep Nin i la seva tripulació amb el carregament de blat i el Sant Crist, constitueixen el signe del triomf i dona peu a la devoció que perdura fins avui dia.

El Ball del Sant Crist el componen 10 quadres i 9 danses, amb una duració aproximada de dues hores.

Vic

Hi van assistir més de 400 persones d'arreu del món

XXXVI Aplec de Sant Segimon

P-J Ynaraja

capellà de la Llobeta

EL BRULL.— Al massís de Matagalls, al Montseny, el dia 1 de maig, va tenir lloc, com cada any des de 1957, l'Aplec de Sant Segimon amb motiu de ser el dia que se celebra la seva festa. Aquest racó, desconegut per a molts, i segurament el lloc més bonic de la muntanya d'ametista, va ser l'escollit pel sant borgonyès per a la seva vida de recés, silenci i pregària. Després d'uns anys de vida de penitent va haver de tornar a les seves terres i va morir en lluites fraticides. És una història dura, plena d'ambigüitats, potser sols una llegenda, però, en la part que li correspon a terra catalana, evocadora del poder de la muntanya per, en solitud, ajudar l'home a trobar-se amb el seu Déu.

L'Aplec va reunir aquest any més de 400 persones que van rebre la benvinguda de part dels més antics, assistents a d'altres convocatòries, que els oferien cafè, embotits de la comarca i bon vi. Tot de franc. Cap a les onze, va tenir lloc la presentació d'un llibret, pensat especialment per a aquesta ocasió, que va córrer a

càrrec del president del patronat de turisme de Vic. A continuació es va celebrar la missa.

Una celebració oberta

La missa és l'acte que en el transcurs dels anys no ha mancat mai, i ha estat com una columna vertebral de la convocatòria. Sempre m'ha tocat a mi la gràcia de presidir-la. És una missa celebrada molt fervorosament. Ara hi assisteixen, fins i tot, els nés d'aquells primers convocants. L'ambient és de fe i amistat. Hi van assistir persones de diversos llocs: des de Guatemala a Israel, des de Granollers a Manlleu, des de Terrassa a Espinelves, sense faltar-hi «els de sempre», llegiu-vos Sta. Eugènia, Vic, la Llobeta, Taradell, Viladrau... Aquí, al Montseny tot era diferent: moltes ajudes, música instrumental de diverses procedències, fins i tot, TV3 va venir a observar-nos (que per cert va dir que «l'origen religiós queda molt lluny» cosa completament falsa). La celebració, pausada i fervorosa, era oberta a tothom. Més tard es van compartir les salutacions, perquè aquí es coneix tothom, o té algun conegut. Per la meua part

retrobo antics alumnes de diverses procedències, o fills o nés d'antics amics.

Unes ruïnes que haurien de ser restaurades

Aquest bell indret llangueix en ruïnes. Caldria una millor atenció de qui correspongui restaurar-lo. Aquest lloc convida a qui, actualment per cert molt nombrosos,

cerquen llocs de reflexió i solitud. Llàstima que altres sols hi acudeixin a destrossar i embrutar. Si algú hi va, que no deixi de visitar la cova i observi la peculiar «herba de St. Segimon», però que no s'emporti la poca que hi queda; que pugi al xamós St. Miquel de barretons i que pregui una mica, com sigui i com vulgui, és un espai que, almenys un dia a l'any, se santifica amb l'Aplec.

En finalitzar la celebració litúrgica uns tornen per Coll Formic, i descansen a Font Claret, l'edificació de la qual està present en els orígens d'aquestes reunions. Altres baixen cap a Viladrau i s'aturen a menjar i a ballar sardanes a Can Bosch, o visiten l'ermita de la Verge de l'Arola.

L'Aplec es converteix en una festa enmig de la naturalesa

Urgell

El bisbe Joan Martí i Alanis va dir:

Des del fons d'un barranc se sentí: «Entre!»

Antoni Mirabet

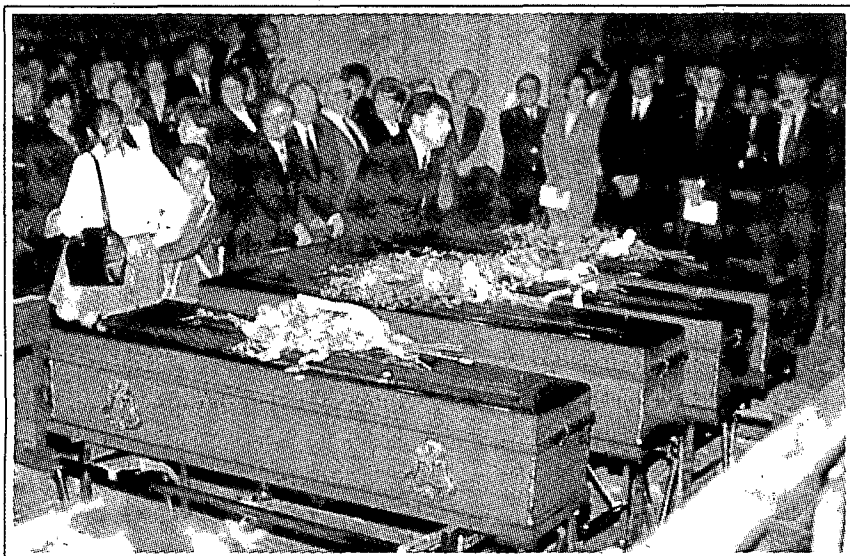
LA SEU D'URGELL.— Des del fons d'un barranc del Pirineu se sentí la invitació: «L'espòs és aquí, entre!».

Era el comentari que el Bisbe Joan feia a la missa exequial en sufragi de les quatre religioses mortes en accident de circulació.

paràbola de les circumstàncies de la mort de les religioses. Venien de Montserrat, no era una excursió sinó una trobada per cloure el Congrés de Vida religiosa. L'aplec de cloenda ha suposat per a elles la fi de la vida. Ha explicat els seus orígens més llunyans: «venien d'anys i més anys de vida religiosa, de famílies cristianes, d'un servei prolongat a l'ense-

nyament i a la sanitat». Recordant la M. Teresa de Calcuta deia: «Quantes religioses podrien rebre com ella el Premi Nobel!». Interpretava la multitudinària presència de fidels a les exèquies com un testimoni de veneració i d'estimació de la missió de les monges. Hi ha un reconeixement dels grans ideals, les religioses senten admiració per allò que va contra el corrent modern i «la seva vida és una denúncia dels valors del món». Déu és l'únic valor absolut i «estimant Déu, estimen més els homes».

Els fidels omplien les naus, el cor i els voltants de la catedral. A les circumstàncies dramàtiques de l'accident s'hi afegia l'estimació de malalts i joves que havien sentit l'escalf d'una mà reconfortant i la saviesa de la bondat. A més a més, al món rural la relació personal foragita la fredor de les vides anònimes. A la catedral la pregària de sufragi era el reconeixement d'uns ideals i l'agraïment a una consagració.

Els fidels van omplir les naus, el cor i els voltants de la catedral

Moren quatre religioses en accident de circulació

LA SEU D'URGELL.— Víctimes d'un accident de circulació han mort quatre religioses:

Josefina Arnau i Gras, 68 anys, natural de Tarragona.

Maria Espasa i Serra, de 71 anys, natural de La Figuerosa.

Joaquima Rius i Peris, de 73 anys, natural de Valls.

Antònia Travé i Casals, de 73 anys, natural d'Adrall.

Les tres primeres pertanyien a l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell. Josefina Arnau i Joaquina Rius treballaven al Sant Hospital de la Seu d'Urgell i Maria Espasa al col·legi de Les Escaldes (Andorra). Antònia Travé era religiosa de la Companyia de Maria i es dedicava a l'ensenyament al col·legi de la congregació a la Seu d'Urgell.

El Bisbe Joan, acompanyat del seu presbiteri, el dia 8 de maig ha presidit les exèquies celebrades a la catedral d'Urgell amb les despulles de les quatre religioses.

Després de la cloenda del Congrés de Vida Religiosa

L'accident es va produir aproximadament a les onze del vespre del dia 6 de maig quan l'autobús, en el qual viatjaven les religioses, entre les poblacions de Guils i Pallerols del Cantó, sortí de la carretera i donà voltes fins a estavellar-se a més de 50 metres de la via. El xofer pogué demanar auxili i les assistències de la Seu d'Urgell es traslladaren al lloc de l'accident per atendre els ferits i retirar els cadàvers de les quatre religioses. L'autobús traslladava religioses de diversos centres de la diòcesi des de Montserrat als punts d'origen i després de deixar les companyes del Pallars, només hi viatjava un grupet de la Seu d'Urgell i Andorra. Retornaven del monestir de Montserrat on s'havien aplegat tots els religiosos i religioses que treballen al bisbat d'Urgell per celebrar la cloenda del Congrés de Vida religiosa.

L'accident ha commogut profundament l'alt Urgell i Andorra, a part de la forma en què es va produir la mort de les religioses, totes feia molts anys que treballaven a la zona i eren vertaderes institucions d'humanitat i caritat cristiana als centres on servien.

Lleida

Sobre la cessió de parròquies de la diòcesi de Lleida a l'Aragó

El Vaticà no ha fet cap declaració oficial

C.C.

LLEIDA.— Des de fa dies diversos mitjans de comunicació van informant de la cessió d'unes cent parròquies de parla castellana en la seva majoria (que geogràficament són d'Aragó) i que en l'actualitat pertanyen a la diòcesi de Lleida als bisbats d'Osca i de Barbastro.

El bisbe de Lleida, Ramon Malla, no ha fet cap declaració sobre aquest fet, ja que encara no hi ha hagut un pronunciament definitiu ni oficial sobre el tema per part del Vaticà que és la institució encarregada de decidir aquests afers. D'altra banda, l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella i Cascante, considera que els acords es troben en un estat molt avançat i elogia i agraeix el tacte i la discreció que el prelat de Lleida ha demostrat en les negociacions d'aquesta qüestió.

D'aquesta manera, sembla que finalment es donarà llum verda a un projecte reivindicat des de fa molts anys per unes parròquies que sent de la comunitat autònoma aragonesa, formaven part de la diòcesi lleidatana. Una situació similar es produeix en altres indrets de Catalunya on alguns territoris del bisbat de Tortosa pertanyen a Castelló o és el cas d'Andorra i de la Val d'Aran respecte la diòcesi d'Urgell.

Fins al moment, la notícia no ha estat corroborada per Roma, amb tot, si aquesta proposta tira endavant, gairebé cent parròquies passaran a pertànyer a l'Aragó, entre elles les de Monzón, Binéfar i Benabarre i la catedral de Roda de Isàbena, justament en una zona de marcada presència de l'Opus Dei, que té el seu centre més important a Torreciudad.

Solsona

40 anys d'escoltisme cristià

Lluís Badia i Torras

BALSARENY.— El 13 i el 14 de maig els escoltes balsarenys van celebrar el 40 aniversari de la fundació del seu agrupament. Es va crear sota el guiatge del malaguanyat mossèn Felip Pujol l'any 1955 amb el nom de Roger de Flor que després, l'any 1960 van canviar pel del bisbe fill del poble Guillem de Balsareny. Amb diversos actes solemnitzen aquesta data i retransmeten homenatge a diverses persones que els han ajudat sigui com a consiliaris sigui fent-los de caps: Josep Mir, Jordi Planes, mossèn Lluís M. Xirinacs, Isidre Sala, Josepina Planes i d'altres.

Missa i càntics als nostres patrons

CASTELLFOLLIT DE RIUBREGÓS.— Recentment mossèn Fermí Manteca, rector d'Ivorra i de Castellfollit, va celebrar una eucaristia solemne a l'església del Priorat de Santa Maria on es venera (en festes esporàdiques) la imatge de la Mare de Déu de Montserrat.

Va solemnitzar la missa i va oferir després un concert de cançons catalanes, la coral Mare de Déu del Portal del poble de Prats de Rei de la comarca de l'Anoia i del bisbat de Vic, que tres dies abans havia actuat al Palau de la Generalitat en un cicle de concerts de la Conselleria de Benestar Social.

Aquesta agrupació coral que dirigeix Mercè Carbonell, va començar l'any 1988 i actualment en formen part una quarantena de cantaires, entre infants joves i adults. Els feligresos de Castellfollit i les seves rodalies van quedar molt ben impressionats per la bellesa del cant que se'ls oferia i agraiats a l'esforç d'una formació que, actuant a la gran ciutat, ho vol fer també en un d'aquests petits i tantes vegades oblidats pobles de la Segarra.

Avisos i Comunicats

BARCELONA

FUNDACIÓ MISSATGE HUMA I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **PREGÀRIES PER AL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE.**— Organitzades per la Comissió Diocesana del Concili, a l'església de la Mare de Déu de l'Esperança (c/ de la Palma de Sant Just, 2, a l'esquerra de la façana principal de la parròquia dels Sants Just i Pastor) a les 8 del vespre. La pregària corresponent al divendres, dia 19 de maig, serà dirigida per Mn. Antoni Matabosch.

• **JOVES «Escola de la Paraula».**— Celebració de les vespres i experiència de la Paraula de Déu. Trobades a la Capella Marcús (final c/ de Montcada) a les 21 h. Els dies, divendres 19 i dimecres 24 de maig, i divendres 2, dimecres 7 i divendres 16 de juny, amb la Comunitat de l'Anyell, Germanetes de St. Domènec. Tel. 268 35 58.

• **68è APLEC A L'ERMITA DE TOGORES.**— Organitzat pels Amics de Togores, de Sabadell (Acadèmia Catòlica), tindrà lloc els dies 20 i 21 de maig (dissabte i diumenge). Dissabte, Acampada del Centre d'Esplai La Teranyina (Reservat el dret d'admissió). A dos quarts de set del vespre, celebració de l'Eucaristia. Diumenge, a dos quarts de deu, Missa cantada, i a continuació extens programa cultural i lúdic. A la tarda, després de la Pregària a la Mare de Déu hi haurà audició de sardanes.

• **APLEC DE LA MARE DE DÉU DE L'ARBOLO.**— Els pallaresos residents a Barcelona celebraran l'aplec de la Mare de Déu de l'Arboló el diumenge dia 21 de maig, a les sis de la tarda, i a la parròquia de Santa Anna, c/ de Rivadeneyra 3, Barcelona, amb la santa missa i el cant dels Goigs.

• **INSTITUCIÓ CULTURAL DEL CIC.** (Via Augusta, 205, entrada per Vallmajor).— Dia 23 de maig, a 2/4 de 8 del vespre Taula rodona, sobre el tema: *És previsible el futur de l'art, el disseny i el pensament estètic?* Intervindran: Albert Ràfols Casamada, Jordi Pericot Canaleta, Daniel Giralt Miracle. Actuarà com a moderador, Francesc Orenes Navarro. Per invitacions (limita-

des), a Via Augusta 205, de 9 del matí a 8 del vespre. Tel. 200 11 33.

• **ARXIPRESTAT DE PUIG-GRACIÓS.** Parròquia de Sant Esteve de la Garriga.— Dia 25 de maig, a les 10 del vespre, última conferència del curs de Catequesi d'Adults. Conferència de Mn. Salvador Cristau i Coll, vicedirector del Seminari Major, sobre el tema: *La família cristiana, avui.*

• **ENTESA JUDEO-CRISTIANA DE CATALUNYA.**— Conferència sobre el tema: *Llums i ombres del proselitisme jueu.* Resenya històrica a càrrec del senyor Carlos Benarroch. Tindrà lloc el dijous 25 de maig, a 3/4 de 8 del vespre a la Sala Claret (c/ de Roger de Llúria, 5).

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Sessió de Perseverança (Mètode P. I. Larrañaga, cap.). Tindrà lloc el diumenge 28 de maig, a les 5 de la tarda, al Col·legi de la Mare del Diví Pastor, c/ Bailèn 40. Es practicarà la modalitat de: *Pregar amb Maria.* Hi són invitades totes les persones que hagin fet T.O.V., i també tots els simpatitzants amb aquesta Obra Laical.

• **DEVOTS DEL SANT CRIST D'ARÉN DE RIBAGORÇA.**— Els devots del Sant Crist d'Arén celebraran la missa de Festa Major i el cant dels goigs, el proper diumenge 28 de maig, a 2/4 de 7 de la tarda i a la parròquia de Santa Anna, de Barcelona, c/ de Rivadeneyra, 3.

• **FUNDACIÓ JOAN MARA-GALL.**— Dilluns, dia 29 de maig, a la Sala d'Actes del Centre Cultural de la Fundació «la Caixa» (Pg. Sant Joan, 108), a 2/4 de 8 del vespre, presentació del llibre *El sagrat en l'art*, editat per J. Corredor-Matheos, a càrrec de l'acadèmic de la R.A.L.E. Pere Gimferrer.

• **AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA.**— Campanya del Rosari: Amb el seu donatiu de 700 ptes. vostè adquireix el llibre *Bajo tu amparo nos acogemos* i un Rosari beneït pel Sant Pare com a obsequi. A més, n'enviarem un altre d'igual a Rússia traduït al rus. Milers de creients catòlics i ortodoxos resen cada dia aquest Rosari beneït pel Sant Pare per a: *La conversió d'Occident. La Victòria de Crist a Rússia. La reconcili-*

ció entre les Esglésies catòlica i ortodoxa. Ajuda a l'Església Necessitada; Lluís Antúnez, 24, 2n. 2a, 08006 Barcelona, Tel. 237 37 63.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.**— Entorn el tema: *La pregària: diàleg entre Déu i l'home*, tindrà lloc la segona Jornada de reflexió per a Joves, d'enguany, organitzada pel Monestir de Montserrat. Els dies 10 i 11 de juny serà per a joves a partir dels 25 anys en endavant; i els dies 1 i 2 de juliol està prevista per a joves a partir de 18 fins a 25 anys. Les jornades començaran dissabte a les 10.30 h. i acabaran el diumenge cap a les 15.30 h. El dissabte al vespre hi haurà una vetlla de pregària en la qual hi haurà la possibilitat d'un intercanvi personal amb algun monjo i/o celebrar el sagrament de la reconciliació. Cal portar el menjar pels dos dies, sac de dormir i el Nou Testament. Places limitades. Per a inscripcions telefoneu personalment al Monestir de Montserrat (93/835 02 51, de 9.30 a 10.30, de 12 a 13.15, de 16 a 18 i de 19.30 a 20 hores) i demaneu pels monjos Josep-Enric Parellada o Joaquim Coll.

• **10è MULTIFESTIVAL DAVID'95.**— Trobada cristiana de música i art contemporani. Evangelització 2ª part: evangelitzeu els batejats. Del 29 juny al 3 de juliol. Al Monestir de les Avel·lanes (Lleida). Oficina Multifestival David'95: Trafalgar, 23, 3er, 2a. 08010 Barcelona. Tel. (93) 412 24 24. A partir del 29 de juny: (93) 43 80 06.

• **SETMANA DEL LITÚRGIA.**— Tindrà lloc com a curs d'estiu organitzat pel Centre de Pastoral Litúrgica, els dies del 3 al 8 de juliol, amb sessions intensives de tot el dia, al Seminari Martí-Codolar de Barcelona. El tema és: *Re-lectura del Missal de Pau VI* (revisió del seu contingut, ús, aspectes menys valorats, etc.) Els professors seran Mons. Pere Tena, J. Aldazábal, P. Farnés, J. Baburés, J.M. Canals, J. Castellano, A. Taulé i J. Urdeix. Hi ha possibilitat de residència prèvia reservada. Informació i inscripcions: Centre de Pastoral Litúrgica, c/ de Rivadeneyra, 6, 7è, 08002 Barcelona (Tel. 302 22 35).

• **CURS D'ESTIU SOBRE LA FE.**— Per primera vegada oferim als joves de 18 a 30 anys, la possi-

GENFEST 95. Des del Palaeur de Roma, 20 de maig del 1995

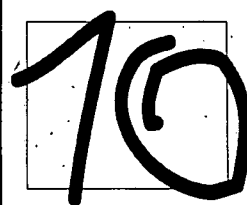
Una manifestació de Joves per als Joves, un signe tangible —ni que sigui en germen— que la unitat harmònica dels pobles no és una utopia.

Els joves del GENFEST 95, en la multiplicitat de les seves races, religions i cultures (africans, americans del nord i del sud, àrabs, asiàtics, australians, i europeus) desitgen oferir una contribució concreta per projectar el futur i promoure una cultura dels valors de la qual siguin el diàleg, la tolerància, el respecte per les diversitat, la solidaritat, la fraternitat universal.

Des del Palaeur de Roma, el dissabte 20 de maig del 1995. Protagonistes 14.000 joves de prop de 8 països (24 llengües en traducció simultània) s'intercanviaran testimoniatges d'acolliment, balanços de realitzacions de solidaritat als diversos països, i llançaran una proposta-crida per a una «estratègia de pau» a personatges clau que poden influir en l'opinió pública.

Atès el fort contingut socio-educatiu d'aquesta manifestació i les seves característiques de mundialitat, gràcies a la generosa col·laboració i al suport tècnic de RAI, TELESPAZIO i TELECOM/Italcable, així com d'altres entitats internacionals, com l'ESA (Ens Espacial Europeu), i CRC (Canadà) i la CTNA (Estats Units), el GENFEST 95 serà objecte d'una transmissió televisiva via satèl·lit.

El dissabte 20 de maig des de les 16.15 fins a les 17.45 (hora italiana), els centenars de milers de joves reunits en manifestacions simultànies, a diverses capitals dels diferents continents estaran connectats amb els 14.000 joves al Palaeur de Roma.

10 anys
d'ESCOLA
DE PREGÀRIA

per als joves de la
nostra diòcesi

Delegació Diocesana
de Pastoral de
Joventut de
Barcelona

El proper dijous 1 de juny tindrem el goig de poder celebrar el 10è aniversari de l'Escola de Pregària per als joves de la nostra diòcesi.

Convocats pel nostre Cardenal us esperem el dijous 1 de juny a les 20 h. al cor de la Catedral.

bilitat d'aprofundir sistemàticament alguns aspectes de la fe cristiana, per tal de donar raó dels continguts bàsics del que creiem. Aquest curs tindrà lloc a Montserrat, els dies 8 al 13 de juliol, i, enguany, tractarà sobre *El símbol de la fe (Credo)*. L'estructura del curs serà a partir de classes lectives a càrrec dels monjos de Montserrat i treballs individuals i en grup. L'allotjament i la manutenció serà en les instal·lacions que disposem al Santuari. Places limitades. Per a més infor-

mació i inscripcions, telefoneu a Montserrat (93/835 02 51) i demaneu pels monjos Josep-Enric Parellada o Joaquim Coll.

TARRAGONA

• **BALL DEL SANT CRIST DE SALOMÓ.**— Diumenge, dia 21 de maig, a l'església parroquial, de 12 a 2 del migdia, última representació d'aquest any del tradicional Ball del Sant Crist. Per a informacions: Tel. (977) 62 90 58, Salomó.

A noi o noia

Preferentment mestres, estudiants de magisteri o assistents socials. Amb vocació de servei voluntari als més pobres.

Oferim: Col·laborar en un projecte ambiciós i engrescador.

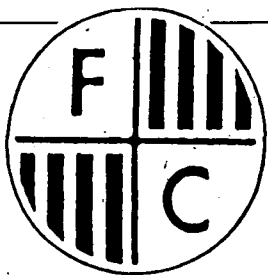
Responsabilitat: gestió i direcció del centre dedicat a:

- Complement d'escolarització d'infants.
- Formació humanística-social d'infants i adults.
- Catequesi d'infants i adults.

Tardes de 6 a 8 (de dilluns a dijous)
a Sant Adrià del Besòs

Delegació de la Institució Benèfica L'Hora de Déu
Telèfon: 203 90 73 de 9 a 10 del matí

Una experiència qualificada de pregària: els exercicis espirituals de sant Ignasi amb acompanyament personalitzat. Direcció: P. Edouard Gueydan, jesuïta, especialista. Del 17 de juliol a les 9.00 del matí fins al 26 de juliol a les 12.00 del migdia. Centre d'Espiritualitat Santuari del Sant Crist. Balaguer. Tel: (973) 44 53 35.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

"Grup Avant" TERRASSA

X CONCURS BÍBLIC

Accèssits Personals

PRIMERA CATEGORIA

NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Sònia Bousó Crusellas	M. de Déu del Roser	Berga	51.	Núria Rosanas Vilaseca	Sant Lluís Bertran	Roda de Ter
2.	Neus Culler Collado	M. de Déu del Roser	Berga	52.	Erika Martín Taseró	C.P. Ramon Llull	Rubí
3.	Alba Cardona Casals	M. de Déu del Roser	Berga	53.	Laura Alvar García	Ntra. Sra. del Carme	Sallent
4.	Jèssica Casafont Jordà	M. de Déu del Roser	Berga	54.	Maria González Porcel	Ntra. Sra. del Carme	Sallent
5.	Anna Fernández Casabella	M. de Déu del Roser	Berga	55.	Marc Prat Llenas	Ntra. Sra. del Carme	Sallent
6.	Sandra Fernández Martínez	M. de Déu del Roser	Berga	56.	Patricia Rodríguez Herrada	Ntra. Sra. del Carme	Sallent
7.	Marc Rosinol Ponsà	M. de Déu del Roser	Berga	57.	Gemma Sarri Casella	Ntra. Sra. del Carme	Sallent
8.	Anna Camps Bisbal	Divina Pastora	Capellades	58.	Lidia Casacuberta Guillén	La Salle	Sant Celoni
9.	Soraya Crespo Ruiz	Betània	Cornellà	59.	Estefania Urrutia González	La Salle	Sant Celoni
10.	Pedro José Moya Aceta	Betània	Cornellà	60.	Alberto Barriga Delgado	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
11.	Isaac Merino Andreu	Baix Penedès	El Vendrell	61.	Jorge Carvallo Beciu	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
12.	Anna Tutusaus Romeu	Baix Penedès	El Vendrell	62.	Cristina Delgado González	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
13.	Laura Álvarez Llopart	Escola Estel	Esparreguera	63.	Ana Ferrer Villacampa	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
14.	David Daudé Termes	Escola Estel	Esparreguera	64.	Sandra Guitart Sabater	Sant Josep	Sant Feliu de Guixols
15.	Jordi Ruiz Carreras	Escola Estel	Esparreguera	65.	Albert Martón González	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
16.	Alejandro Toro Lona	Taquígraf Garriga	Esparreguera	66.	Jaume Recolons Fernández	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols
17.	Albert Farrés Gallego	Paula Montal	Figueres	67.	Jeronimo Gutiérrez García	E.P. Pau Casals	St. Llorenç d'Hortons
18.	Àlex Martínez Tomàs	C.P. Salvador Lluch	Cavà	68.	Marc Hlerro Domènech	E.P. Pau Casals	St. Llorenç d'Hortons
19.	Patricia Sánchez Álvarez	C.P. Salvador Lluch	Cavà	69.	Mercedes García Fernández	Mare de Déu del Roser	St. Quirze Safaja
20.	Jasmina Torrecillas Rubio	C.P. Salvador Lluch	Gavà	70.	Iván Jiménez Terrón	Mare de Déu del Roser	St. Quirze Safaja
21.	Roser Prunell Massachs	Annexa	Girona	71.	Asunción Valenzuela Vico	Mare de Déu del Roser	St. Quirze Safaja
22.	Ariadna Domènech Augüer	La Salle	Girona	72.	Roser Biel Tres	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
23.	Mireia Motjer Albertí	La Salle	Girona	73.	Laura Osorio Pelegrina	C.P. Setel.Sis	Solsona
24.	Laura Nieto Méndez	La Salle	Girona	74.	Xavier Bolx Bosch	C.P. Pràctiques	Tarragona
25.	Patricia Ortigosa Rosell	La Salle	Girona	75.	Begonya Galceran Esteve	Sant Josep	Tàrraga
26.	Isidre Tort Cortada	La Salle	Girona	76.	Naima Sabrà Camps	El Cini	Teià
27.	Esther Espinosa Luque	Sagrat Cor	Girona	77.	Miriam Valverde Agudo	C.P. Joan XXIII	Terrassa
28.	Marta Arnal Ahulló	Vedruna	Girona	78.	Lidia Caballero Agudo	C.P. Pau Vila	Terrassa
29.	Anna Castañer Espada	Vedruna	Girona	79.	Eva García Colomina	C.P. Pau Vila	Terrassa
30.	Mireia Gascón Canadell	Vedruna	Girona	80.	Gisela Salmerón Sánchez	C.P. Pau Vila	Terrassa
31.	Judit Luna Fontanè	Vedruna	Girona	81.	José-Luis Hernández García	C.P. Ramon y Cajal	Terrassa
32.	Anna Pla Serra	Anunciata	Gironella	82.	Vanesa Morante Alcocer	C.P. Salvador Vinyals	Terrassa
33.	Albert Simó Baulenas	Anunciata	Gironella	83.	Laura Burgos Rodríguez	Cultura Pràctica	Terrassa
34.	Lala Navarro Caballé	C.P. Sant Jordi	L'Ametlla de Mar	84.	Miguel àngel Moreno Martín	Maria Auxiliadora	Terrassa
35.	Jèssica Ramírez Martín	C.P. Màs Clara	La Bisbal d'Empordà	85.	Carles Caballero Peña	Petit Estel	Terrassa
36.	David Coll Amagat	C.P. Josep M. Juncadella	La Cellera de Ter	86.	Ester Galán Martín	Petit Estel	Terrassa
37.	Marc Pàmies Pàmies	C.P. La Riba	La Riba	87.	Abel García Morell	Petit Estel	Terrassa
38.	Mireia Ollé Lladó	C.P. La Riba	La Riba	88.	Sergi Masallés López	Petit Estel	Terrassa
39.	Noelia Sánchez Lesmes	Divina Pastora	La Torre de Claramunt	89.	Judit Santos Salvador	Petit Estel	Terrassa
40.	Sergi Pamier Carrión	Mare de Déu del Carme	L'Espluga de Francolí	90.	Sara Caballé Curto	Parròquia dels Dolors	Tortosa
41.	Lorena Carmona Sáez	San José Obrero	L'Hospitalet de Llob.	91.	Belén Álvarez Fernández	El Pinar	Valladòreix
42.	Fernando Colomina Campo	Col·legi Episcopal	Llida	92.	Paula Álvarez Fernández	El Pinar	Valladòreix
43.	Sònia Serra Amengol	Santa Rosa de Lima	Llida	93.	Lala Mateu Zamora	El Pinar	Valladòreix
44.	Silvia Serra Tomàs	Parròquia St. Cristòfol	Llida de Vall	94.	Isabel Gascó Romera	El Pinar	Valladòreix
45.	Maitè Balaguer Marní	Gira-Sol	Montmajor	95.	Patricia Latorre Denia	El Pinar	Valladòreix
46.	Montse Viladrich Jounou	C.P. Sant Jordi	Ollana	96.	Cristina Maján Vilé	El Pinar	Valladòreix
47.	Gerard Bojona Marqués	C.P. Sant Jordi	Ollana	97.	Sandra Bravo López	Santa Caterina	Vic
48.	Mercè Font Batallé	Cor de Maria	Olot	98.	Meritxell López Castro	Sagrat Cor	Vic
49.	Anna Miralles Puigbemat	Vedruna	Palamós	99.	Anna Montané Poblador	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
50.	Neus Franquesa Cinca	Ntra. Sra. del Carme	Ripoll	100.	Roser Barba Ferrer	Escola del Mar	Vilassar de Mar
				101.	Rebeca Millan Balaguer	Parròquia Sts. Joans	Vil·lores

SEGONA CATEGORIA

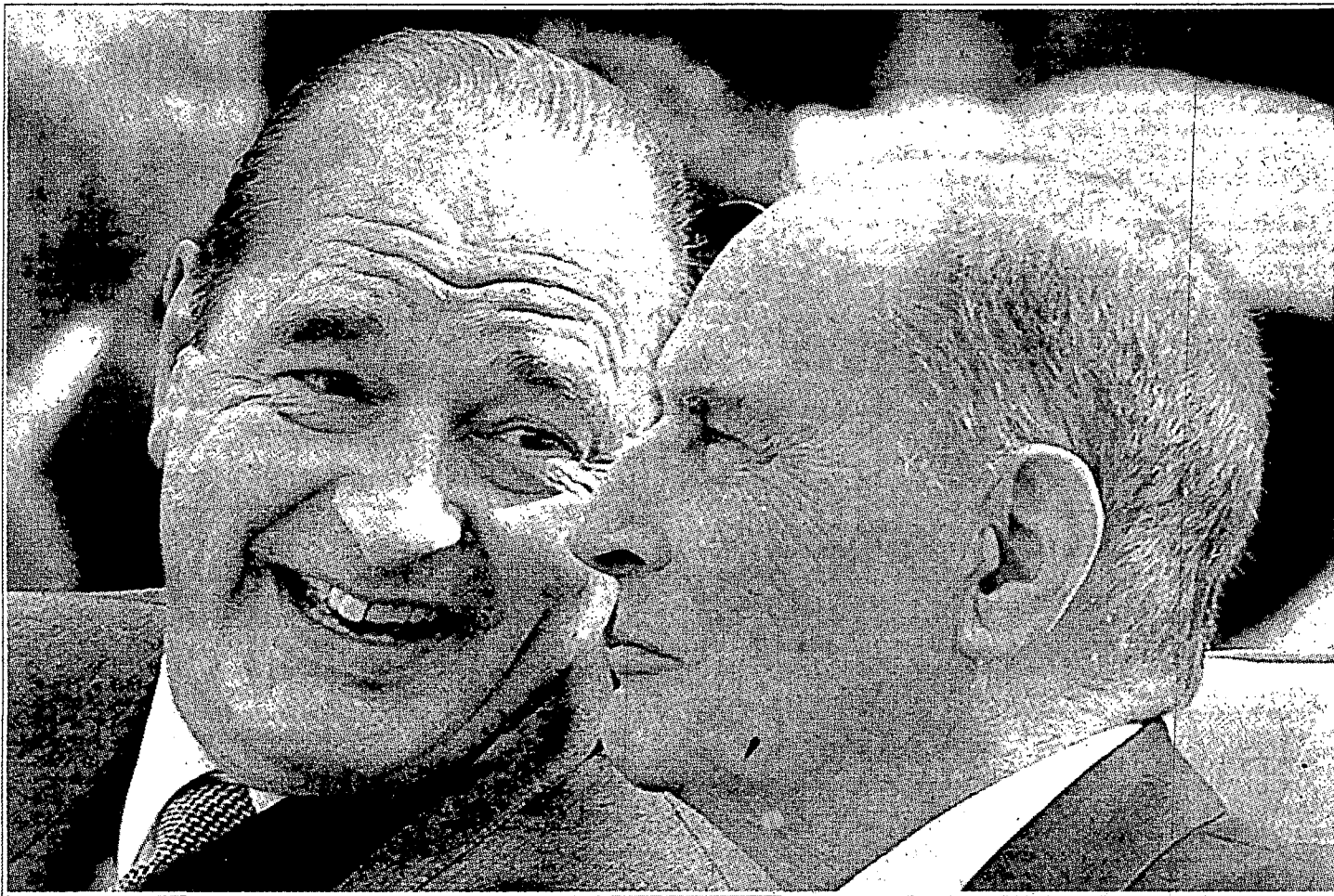
NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Antonia Amador Azuara	C.P. Clemència Berdiell	Almenar	33.	Noelia Ramírez Bautista	C.P. Salvador Lluch	Gavà
2.	Marc Díaz Martí	C.P. Clemència Berdiell	Almenar	34.	Tania Hermanel	C.P. Salvador Lluch	Gavà
3.	Gemma Gómez Alguadé	C.P. Santa Creu	Anglesola	35.	Laura Rosales	Vedruna	Girona
4.	Josep M. Marimón Betriu	C.P. Santa Creu	Anglesola	36.	Maisés Pérez Mir	Mare de Déu del Roser	Gulssona
5.	Cristina Iglesias Rabascall	C.P. Cassà	Arenys de Mar	37.	Jordi Comudella Lamarca	C.P. Manuel Ortiz	Juneda
6.	Gabriela Vergara Torrente	Josep Tous	Barcelona	38.	Àngel M. Gelonch Rosinach	C.P. Manuel Ortiz	Juneda
7.	Anna Sanz Pedreño	Josep Tous	Barcelona	39.	Núria Subirats Rebull	C.P. Sant Jordi	L'Ametlla de Mar
8.	Carlos Garrido Tamín	Card. Espinola	Barcelona	40.	David Salvadó Cataño	Col. Mare de Déu del Carme	L'Espluga de Francolí
9.	Daniel Lázaro Iglesias	Col. Casa Santa Creu	Barcelona	41.	Npella Parrado Carrillo	Col. Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de Llob.
10.	Lorena Sánchez Huertas	Parròquia St. Joan B.º	Barcelona (Gràcia)	42.	Maica García Castro	Col. Santiago Apòstol	L'Hospitalet de Llob.
11.	Laura Ramos Vinagre	C.P. Balao	Barcelona	43.	Montseirrat Reig Todó	Col. Santiago Apòstol	L'Hospitalet de Llob.
12.	Laura López Calvo	Esc. Tècnica Prof. Clot	Barcelona	44.	Laura Donaire Robles	Casal dels Àngels	L'Hospitalet de Llob.
13.	Lourdes Gutiérrez Arnau	Esc. Assump. Ntra. Sra.	Barcelona	45.	Cristian Prieto Aranda	C.P. Sant Jaume	La Granja d'Escarp
14.	Carles Vicente Pachó	La Salle Comtal	Barcelona	46.	Mariona Guàrdia Blesa	Col. Sgda. Família	La Poble de Segur
15.	Guillem Estapé Colomer	La Salle Comtal	Barcelona	47.	Joan Pereda Bertran	Col. Sgda. Família	La Poble de Segur
16.	Ruben Fernández Vidal	Esc. Sant. Trinitat	Badalona	48.	Mariluz Sánchez González	C.P. Joan XXIII	Les Borges Blanques
17.	Sara Torrent	C.P. Llorenç Artigas	Badalona	49.	Eva Farré i Gassió	C.P. Joan XXIII	Les Borges Blanques
18.	Esteve Bosch Coll	C.P. Mn. Baldiri Rexach	Banyoles	50.	Marta Munné	C.P. Joc de la Bola	Llida
19.	Jonatan Martínez Galera	Mare de Déu del Roser	Berga	51.	Alba Pinyol	C.P. Joc de la Bola	Llida
20.	David Vicen Nieto	Mare de Déu del Roser	Berga	52.	Sergio Laguna García	Escola Esteve Carles	Lloret de Mar
21.	Joan Manubens García	Mare de Déu del Roser	Berga	53.	Cristina Soliguer	Col. Immaculada Concepció	Lloret de Mar
22.	Anna Romero Campubí	Catequesi Parroquial	Berga	54.	M. Carme Marrondo Mateu	C.P. Sant Jordi	Maçanet de la Selva
23.	Jordi Miró Closa	Mare de Déu del Carme	Bell-Puig	55.	Marta Poch Massegú	C.P. Sant Jordi	Maçanet de la Selva
24.	Mercè Torres Baldrich	Mare de Déu del Carme	Bell-Puig	56.	Clara Simó Badal	Santa Rosa de Lima	Manresa
25.	Sònia Hens Corrales	C.P. Les Fontetes	Cerdanyola	57.	Anna Llof Quiles	C.P. Les Muralles	Montblanc
26.	Miquel Umbert Martínez	Escola Pia	Calde de Montbui	58.	Montserrat Juan Porté	La Salle	Montcada i Reixach
27.	Laura Sánchez López	Escola Pia	Calde de Montbui	59.	Ricard Fernández Ribas	La Salle	Montcada i Reixach
28.	Jordi García Ruiz	Col. Mare del Diví Pastor	Capellades	60.	M. Rosa Soler Sala	C.P. Gira-sol	Montmajor
29.	Roger Planell Aumerich	Ntra. Sra. del Roser	Calaf	61.	Gessamina Serra Clotet	Col. Sant Josep	Navàs
30.	David Balbià Ullé	Mare de Déu Patrocini	Cardona	62.	Rosa Suades Solé	Col. Sant Josep	Navàs
31.	Anna Novellès Cols	Mare de Déu Patrocini	Cardona	63.	Anna Torrens Pérez	Col. Santa Maria	Navarres
32.	Jordi Malner Canals	Col. Mare de Déu del Carme	Cardona	64.	Josep Mestres Castells	Col. Santa Maria	Navarres

(Continua a la pàgina següent)

NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
65.	Anna Simón Ampurdanès	C.P. Sant Jordi	Oliana	94.	Melida Gómez Capel	C.P. La Roda-Genescà	Terrassa
66.	M. Dolors Masdeu Liagostera	Col. Cor de Maria	Olot	95.	Jordi Algaba Roldán	C.P. Pau Vila	Terrassa
67.	Anna Pigem Rodeja	Col. Cor de Maria	Olot	96.	Joaquim Revilles Hernández	C.P. Pau Vila	Terrassa
68.	Mercedes Teodosio García	Col Vedruna	Palafrugell	97.	Gabriel González Marcet	C.P. Antonio Ubach	Terrassa
69.	Marta Ponsa Lobelón	Escola Vedruna	Palamós	98.	Patricia Rodríguez Sánchez	C.P. Antonio Ubach	Terrassa
70.	Neus Pujol Medina	Parròquia del Salvador	Picamoixons	99.	Paula Val Domínguez	Esc. Vedruna	Terrassa
71.	Adrià Moné Pujol	Parròquia del Salvador	Picamoixons	100.	Gemma Querol Jiménez	Esc. Vedruna	Terrassa
72.	Khrstian Muñoz Sicilia	Col. Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar	101.	Daniel Díez Ruiz	Col. Salesà St. Domènec Savio	Terrassa
73.	Carolina Garrido Matall	Col. Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar	102.	Aida Ruiz Vituria	Col. Abad Marcet	Terrassa
74.	Anna Angona Figueras	C.P. Sta. Margarida	Quart	103.	Cristina Pérez Álvarez	Col. Abad Marcet	Terrassa
75.	Albert Altarriba Bartés	Ntra. Sra. del Carme	Ripoll	104.	Cristina Mareno Baza	Esc. Joaquima Vedruna	Terrassa
76.	Marta Casas Ayato	Parròquia de St. Martí	Sant Celoni	105.	Jaume Morera Raventós	Col. Gresol	Terrassa
77.	Sònia Coma Cozano	C.P. Els Roures	Sant Feliu Saserra	106.	Àlex Bracons	Col. Gresol	Terrassa
78.	Elsabet Rodríguez Pérez	Esc. Mare de Déu del Roser	Sant Quirze Safaja	107.	Laura García Roca	C.P. Isaac Peral	Terrassa
79.	Cristina Mercader Bach	Esc. Verntallat	Sant Privat	108.	Olga Boronat García	Maria Auxiliadora	Terrassa
80.	Maite Serrano Calveras	Col. Mare de Déu del Roser	St. Vicenç de Castellet	109.	Albert Díaz Martínez	Maria Auxiliadora	Terrassa
81.	David Ruiz Juárez	Col. Immaculada	St. Vicenç dels Horts	110.	Mònica Pamies Borràs	Escola Pla	Terrassa
82.	Clara Zabala González	Sagrat Cor	Sta. Coloma Gramanet	111.	Anna Nosarsó	Escola Pla	Terrassa
83.	Núria Mestre Pérez	Escola Pla	Sitges	112.	M. Teresa Asensio Lluís	C.P. Arce Ochotorena	Tortosa
84.	Carlos Carbonell Bordes	Escola Pla	Sitges	113.	Sandra Martínez	E.P. Baltasar Seguí	Valls
85.	Lluís Ramón Callao	C.P. de Pràctiques	Tarragona	114.	Montserrat Suñé Coll	Parròquia M. de Déu del Lledó	Valls
86.	Laura Rodríguez Castilleja	C.P. de Pràctiques	Tarragona	115.	Neus Isern Sardó	Parròquia Sant Julià	Verges
87.	Joan Civil Pere	Parròquia Sant Nicolau	La Riba (Tarragona)	116.	Carles Ribat Motos	Parròquia Sant Julià	Verges
88.	Núria Elias Adserà	Parròquia Sant Nicolau	La Riba (Tarragona)	117.	Jordi Vila Bou	Pare Coll	Vic
89.	Anna Lloveria Medina	Esc. Vedruna	Cambrils (Tarragona)	118.	Marc Perarnau Pujols	Esc. Sagrat Cor	Vic
90.	David Matais Navarro	Esc. Vedruna	Cambrils (Tarragona)	119.	Elsenda Busquets Casso	Escola Pla	Vilanova i la Geltrú
91.	Pere Amador Peris	Col. Mare de Déu del Carme	Tarragona	120.	M. Núria Rodríguez Baylach	Escola del Mar	Vilassar de Mar
92.	M. Candela Solé Leonart	Col. Mare de Déu del Carme	Tarragona	121.	Daniel Baltasar Rodríguez	Escola de l'Era	Vilella Alta
93.	David Arasanz Castilla	C.P. La Roda-Genescà	Terrassa				

TERCERA CATEGORIA

NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Anna Fornells Olivets	C.P. Vilademany	Aiguaviva	67.	Raquel García Gómez	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès
2.	Èva Oliveres Serra	C.P. Vilademany	Aiguaviva	68.	Fernando Jiménez Oller	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès
3.	Carles Sagrera Jiménez	C.P. Vilademany	Aiguaviva	69.	Cristina Sánchez Peinado	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès
4.	Clara Armengol Carrillo	C.P. Barnola	Avinyó	70.	Mercedes Torres Almèda	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès
5.	Josép Balasch Masoliver	C.P. Barnola	Avinyó	71.	Carmen Vegas Vázquez	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès
6.	Inma Giráldez Holgado	C.P. Barnola	Avinyó	72.	M. del Mar Monell Davins	C.P. Gira-sol	Montmajor
7.	Ivan Codina Jiménez	C.P. Barnola	Avinyó	73.	Anna Tort Sala	C.P. Gira-sol	Montmajor
8.	Bibiana Crespi Alsina	C.P. Barnola	Avinyó	74.	Anna Vilanova Montraveta	C.P. Gira-sol	Montmajor
9.	Laura Solà Sanmiquel	C.P. Barnola	Avinyó	75.	Ester Casals Vives	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
10.	Gemma Arbusà Narváez	C.P. Can Puig	Banyoles	76.	Cristina Marchante Suárez	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
11.	Marta Arbusà Narváez	C.P. Can Puig	Banyoles	77.	Marta Mas Montsant	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
12.	Miriam Torralbo Naranjo	C.P. Can Puig	Banyoles	78.	Rocío Pérez Gordo	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
13.	Susana Piña García	C.P. Elsa Badia	Barberà del Vallès	79.	Judit Pujol Pujol	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
14.	Cristina Bolufer León	La Salle Comtal	Barcelona	80.	Aleix Gastó Solsona	Vedruna	Puigcerdà
15.	Raquel Ferriz García	La Salle Comtal	Barcelona	81.	Begoña Lavado Tello	Vedruna	Puigcerdà
16.	Núria Guarch Casademont	La Salle Comtal	Barcelona	82.	Núria Muntané Manaut	Vedruna	Puigcerdà
17.	Francesc-Albert Hernández Gonz.	La Salle Comtal	Barcelona	83.	Estefania Pedrol Torvisco	Claret	Sabadell
18.	Virginia Sánchez Riaño	La Salle Comtal	Barcelona	84.	Albert Sardà Blancafort	Claret	Sabadell
19.	Cristina Belmonte Minguez	M. de Déu del Carme	Cardona	85.	Cristina Gil Calvo	Immaculat Cor de Maria	Sat. Feliu de Codines
20.	Montse Bueno Corominas	M. de Déu del Carme	Cardona	86.	Roser Carós Valls	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
21.	Noemí Franco Collet	M. de Déu del Carme	Cardona	87.	Judit Perarnau Terradellas	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
22.	Noèlia Montilla Belonte	M. de Déu del Carme	Cardona	88.	M. Àngels Sánchez Vila	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
23.	Montse Verdejo Milatavà	M. de Déu del Carme	Cardona	89.	Gemma Vilamajó Liagostera	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
24.	Raquel Liria Ruiz	M. de Déu del Patrocini	Cardona	90.	Eva Argenta Villarreal	C.P. Torre Balldovina	Sta. Coloma Gramanet
25.	Sònia Martín Hernández	M. de Déu del Patrocini	Cardona	91.	Montserrat Aymerich Capdevila	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
26.	Yolanda Parra Moreno	M. de Déu del Patrocini	Cardona	92.	Marta Biel Tres	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
27.	Montserrat Sala Bueno	M. de Déu del Patrocini	Cardona	93.	Sílvia Castells Boltà	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
28.	Francisco Soto Moreno	M. de Déu del Patrocini	Cardona	94.	Cèlia Julià Valls	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
29.	Maribel Toro Roqué	Santa Rosa de Lima	Canet de Mar	95.	Lidia López Soto	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
30.	Sara Costagredo Chorro	C.P. Timorell	Castellidans	96.	Isaac Ríos Pasademar	Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts
31.	Xavier Simó Moigó	C.P. Timorell	Castellidans	97.	Anna Gimeno Sánchez	Sagrat Cor de Jesús	Súria
32.	Vanessa Porcel Guzmán	Residència Montserrat	Cerdanyola	98.	Maria Isabel Requena Soto	Sagrat Cor de Jesús	Súria
33.	Pilar Solís Anés	Betània	Comellà	99.	Mireia Santacreu Cabrera	Sagrat Cor de Jesús	Súria
34.	Jessica Zafra Lora	Betània	Comellà	100.	Sergio Morató Moreno	Mare de Déu del Carme	Tarragona
35.	Vanessa Muñoz Requena	Llicorella	Gratallops	101.	Daniel Alba Moral	Col·legi Martí	Terrassa
36.	Noèlia Navarro Pereira	Llicorella	Gratallops	102.	Xavier Castro Marcet	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
37.	Olga Feliu Bosa	Vedruna	Girona	103.	Jordi Martínez	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
38.	Marta Oller Pérez-Hita	Vedruna	Girona	104.	Glòria Rabadán	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
39.	Judith Planchart Logroño	Vedruna	Girona	105.	Jordi Navarro Costa	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
40.	Emma Sánchez Corretger	Vedruna	Girona	106.	Mireia Planas Orbeiga	C.P. Bisbat d'Egara	Terrassa
41.	Rosa M. Vivar Leonart	Vedruna	Girona	107.	David Martínez Muriana	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
42.	Imma Voz García	Vedruna	Girona	108.	Wenceslao Moyano Castillejo	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
43.	Cristina Beringues Padollers	Anunciata	Gironella	109.	Jesús Valverde Milán	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
44.	Sònia Vico Blanco	Anunciata	Gironella	110.	Santos Vargas Martín	C.P. França	Terrassa
45.	Montserrat Gastrón Puig	Escola Pla	Granollers	111.	Eva M. Carretero Martín	Roda-Genescà	Terrassa
46.	Sílvia Putellas Gonzalo	Escola Pla	Granollers	112.	Josep-Lluís Clrera Gil	Roda-Genescà	Terrassa
47.	Marta Santiago Ribas	Escola Pla	Granollers	113.	Verónica Molina Berrocal	Roda-Genescà	Terrassa
48.	Maria Durán Trepat	M. de Déu del Roser	Gulssona	114.	Sara Uroz Gómez	M. Auxiliadora-Salesianes	Terrassa
49.	Sònia Ribera	M. de Déu del Roser	Gulssona	115.	Sonia Bolaños Lozano	C.P. Marià Galí	Terrassa
50.	Núria Boneu Bonet	C.P. Manuel Ortiz	Juneda	116.	Juan Manuel Medina Jurado	C.P. Marià Galí	Terrassa
51.	Ramon Figueres Manresa	C.P. Manuel Ortiz	Juneda	117.	Carles Gómez Lluiesa	C.P. Ramon I Cajal	Terrassa
52.	Noemí Gelonch Ulovera	C.P. Manuel Ortiz	Juneda	118.	Manoli Torres Quintanilla	C.P. Ramon I Cajal	Terrassa
53.	Marc Gribert Salla	C.P. Manuel Ortiz	Juneda	119.	Mireia Lara Enamorado	C.P. Ramon Pont	Terrassa
54.	Sònia Martín Torruella	C.P. Manuel Ortiz	Juneda	120.	Esther Rodríguez Moreno	C.P. Ramon Pont	Terrassa
55.	Pablo-David Armentera Rguez.	C.P. Sagrada Família	La Liagosta	121.	Inmaculada Fernández Rivera	C.P. Sant Llorenç	Terrassa
56.	Adrián Romero García	C.P. Sagrada Família	La Liagosta	122.	Javier González Gómez	C.P. Sant Llorenç	Terrassa
57.	Noemí Sabaté Olona	Esc. Episcopal	Lleida	123.	Xavi Álvarez	C.P. Sant Domènec Savio	Terrassa
58.	Laura Broto Pérez	L'Anunciata	Lleida	124.	Judith Casas Quilès	C.P. Sant Domènec Savio	Terrassa
59.	Maribel Galera Martínez	L'Anunciata	Lleida	125.	Toni Del Agulla Calsina	C.P. Sant Domènec Savio	Terrassa
60.	Gisela Lafarga Gujjarro	L'Anunciata	Lleida	126.	Hèctor Del Corral Manero	C.P. Sant Domènec Savio	Terrassa
61.	Marta Pitart Pos	L'Anunciata	Lleida	127.	Isaac Salmerón Zamora	C.P. Sant Domènec Savio	Terrassa
62.	Gerard Cló Soler	C.P. Lluçanès	Prats de Lluçanès	128.	Marc Closa Torres	Escola Pla	Terrassa
63.	Cristina Casasayas Esteban	Sta. Rosa de Lima	Manresa	129.	Raquel Galdeano Polo	Escola Pla	Terrassa
64.	Sílvia Closa Roca	Sta. Rosa de Lima	Manresa	130.	Anna-Belén Jiménez Jiménez	Escola Pla	Terrassa
65.	Mireia Mesas Suárez	Sta. Rosa de Lima	Manresa	131.	Albert Martí Lanuza	Escola Pla	Terrassa
66.	Sandra Fernández Druguet	C.P. Joan Salvat Papasselt	Mollet del Vallès				

Mirador

El vell i el nou president de França, comparteixen la presidència dels actes commemoratius del cinquantenari del final de la Segona Guerra Mundial a Europa

Jacques Chirac, president de França

Oriol Camps

Ja s'han aclarit les incògnites. Després de quinze dies entre la primera i la segona volta de les eleccions per a la presidència de França, durant els quals els sondeigs d'opinió feien totalment insegur qui seria finalment elegit, Jacques Chirac pot descansar tranquil. Ha guanyat. I just dos dies després ha compartit la presidència dels actes commemoratius del cinquantenari de l'acabament de la Segona Guerra Mundial a Europa amb el president sortint, François Mitterrand.

Del triomf de Chirac gairebé podríem dir-ne un premi a la constància. Des de l'alcaldia de París, havia estat derrotat dues vegades per Mitterrand. Però no ha deixat mai la lluita per abastar el més alt carrec del país. Però cal que no es refii massa, ja que la diferència de vots amb Lionel Jospin ha estat més aviat minsa. Un mal comptat cinc per cent de diferència ha de fer-li pensar que hi ha una gran minoria que no està d'acord amb els principis que defensa, i haurà d'esforçar-se molt per demostrar que vol ser president

de tots els francesos. Chirac lidera una dreta molt fragmentada i sempre disposada a discutir, i és molt possible que se li plantegin problemes des de la mateixa dreta. Per altra banda, es pot afirmar que encara que no hagi guanyat, el gran beneficiari ha estat el partit socialista que ha recuperat la confiança en si mateix i, quelcom més important, un líder capaç de conduir el partit vers una recuperació.

L'altre derrotat, el fins ara cap del govern, Edouard Balladur ha presentat la seva dimissió. Potser es va precipitar en voler-se presentar com a candidat. Potser no va tenir prou serenitat per mesurar les possibilitats, i potser no va comptar que, dins la mateixa dreta, per molta simpatia que tingués, s'havia d'enfrontar amb un gat vell que, des de l'alcaldia més important de França havia après molt bé a moure els fils de la trama política.

I aviat ja veurem com es desenvolupa la política francesa des d'ara. Perquè el traspàs de poders es farà molt aviat, més del que està previst constitucionalment, a petició del president sortint, Mitterrand.

Ara fa cinquanta anys...

Un dia uns, un altre dia uns altres, tots han volgut celebrar el cinquantenari de l'acabament de la Segona Guerra Mundial a Europa. La victòria sobre el nazisme. Tothom ha volgut participar-hi. També les víctimes supervivents dels camps de concentració nazis, la maquinària de mort que mai ningú no hauria imaginat, però que es va poder posar en marxa a l'empar d'una ideologia criminal. Aquests dies hem sentit relats escruixidors, hem vist terribles documents gràfics, i hem vist renovar el propòsit que mai més no es pugui produir un desastre semblant. Tant de bo que així sigui! Anglesos, francesos, americans, russos, tots han passat comptes de les vides humanes que es van perdre per culpa de la desmesurada ànsia de domini demostrada per alemanys i japonesos. Però també s'ha fet una constatació: és que els dos països derrotats són, actualment, els que gaudeixen d'una economia més sanejada... I és que a part de la seva capacitat tècnica i

organitzativa, no han hagut de fer massa despeses de defensa... tot el capital han pogut invertir-lo en la indústria de consum, i si alguna arma han fabricat, ha estat per vendre-la als nous Estats creats després de la guerra, arreu de món. I ha estat important aquesta cerimònia de commemoració duta a terme a Berlín, des d'on alemanys i aliats han fet una solemne crida a la humanitat, clamant per la reconciliació i l'entesa.

La guerra als Balcans

Continua endurint-se. Ni de prop ni de lluny es veu cap senyal que deixi entreveure una possibilitat de pau. El govern de Zagreb demanava que l'OTAN ataqués els qui bombardegen ciutats... això vol dir que haurien de ser atacats tant els serbis com els croats, ja que aquests dos bàndols no s'estan de res. I és que, es miri com es vulgui, els serbis ocuparen, al primer moment, i contra tota llei, uns territoris que ara defensen com a propis i no volen ni sentir a parlar d'abandonar-los. Dèiem la setmana passada que les coses estan, en bona part, en mans del president de Serbia, Slobodan Milosevic, perquè, de fet, tots els altres líders serbis, començant per Karadzic, són marionetes que es mouen al so que toquen a Belgrad. I aquest problema, no ha estat tractat seriosament ni per l'ONU, ni per la NATO, ni per ningú. I mentrestant la sang va gotejant constantment als Balcans.

Canvi de rumb a la vida política britànica

Miquel Àngel Codina

Els resultats de les eleccions municipals celebrades recentment a Anglaterra i al País de Gal·les han esdevingut un immillorable baròmetre —tal com ja va ocórrer no fa pas gaire amb els comicis locals a Escòcia— per mesurar dues realitats ben tangibles a l'escena política britànica: l'extraordinària victòria del Partit Laborista i la gran derrota del Partit Conservador, en el poder des de l'any 1979. La principal víctima de la davallada conservadora podria ser el primer ministre John Major, amb el seu lideratge —com a cap de partit i com a cap de govern— i popularitat actualment sota zero.

Els laboristes de Tony Blair van obtenir el 48 per cent dels vots, la qual cosa representa el control de 155 consells o autoritats administratives (44 més que els aconseguits a les eleccions del 1991). Els conservadors de Major van assolir el 25 per cent dels vots, és a dir, que tenen només 8 consells (n'han perdut 62, entre els quals s'hi troben districtes tradicionalment conservadors com Essex, Sussex, Surrey i Kent). Els *tories* van perdre més de 2.000 consellers dels 4.000 que posseïen. Finalment, els liberals demòcrates —la tercera força política del país, dirigida per Paddy Ashdown— van obtenir el 23 per cent dels vots, amb la qual cosa van aconseguir 44 consells (han tingut un increment de 14).

Els comentaristes polítics britànics van remarcar quasi de

manera unànime que l'element clau dels pessims resultats del Partit Conservador ha estat la naturalesa —amb greus divisions internes— i el programa —esgotat d'idees i d'iniciatives— que encapçala John Major. Per altra banda, l'argument majoritari del vertiginós ascens del Partit Laborista rau en els guanys que ha dut a terme Tony Blair al llarg de l'any que porta al capdavant de la formació laborista. La seva maniobra de modernitzar el partit i realitzar un canvi de rumb vers la socialdemocràcia li ha fet guanyar la confiança de l'electorat, sobretot el de la classe mitjana. Avui dia els laboristes es troben en condicions de guanyar els comicis generals del 1997 en el cas que els conservadors no hagin trobat encara una sortida viable de la crisi que pateixen.

CATALUNYA + CRISTIANA c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88 - Fax: 490 20 35

Organitzada per S.O.S. Racisme

Gran èxit d'assistència a la Festa de la Diversitat

BARCELONA.— Més de seixanta mil persones, deu mil més que l'any passat, van participar en la III Festa de la Diversitat organitzada per S.O.S. Racisme durant el cap de setmana del 5 al 7 de maig al Moll de la Fusta de Barcelona. Durant tres dies, el passeig es va convertir en un concorregut punt de trobada lúdic entre la societat catalana i la gent de les diferents cultures que conviuen a Catalunya, representada en els 90 stands de col·lectius d'immigrants, de minories ètniques i de solidaritat instal·lats al recinte. S.O.S. Racisme Catalunya és una associació d'acció antiracista oberta a totes aquelles persones disposades a oposar-se al racisme i a la xenofòbia.

Josefina Picas i Pauné

L'èxit de participació de la convocatòria d'enguany respon plenament a les expectatives de l'organització en canviar la ubicació i la data de la Festa, traslladant-la del Palau dels Esports on se celebrava anteriorment, al Moll de la Fusta, i aprofitant el bon temps del mes de maig per a la realització d'activitats a l'aire lliure. Amb aquests canvis, S.O.S. Racisme pretenia fer arribar al màxim nombre de persones, i no només als més conscienciats, la realitat positiva i enriquidora d'una Catalunya on conviuen diverses cultures i conscienciar-los contra el racisme i la xenofòbia.

Un programa multicultural

El programa estava format per un ampli ventall d'activitats pensades per facilitar el contacte i l'intercanvi intercultural com ara tallers, concerts, debats i restaurants on els assistents podien degustar les diverses especialitats gastronòmiques dels col·lectius participants. A més a més el programa incloïa també manifestacions folklòriques de la cultura d'acollida —la catalana— amb actuacions castelleres dels Minyons de

El vestuari multicolor d'alguns dels participants aportava la nota d'exotisme a la trobada multiètnica.

Terrassa, els Xiquets de Reus i els Castellers de Castelldefels; correfocs; la presentació dels gegants de S.O.S. Racisme i un estofat popular cuinat per en Pep Salsetes.

Concerts multitudinaris

Els concerts van ser les activitats més concorregudes de tot el programa que comptava amb l'actuació d'Antonio Flores, el grup guineà Mory Kante, Los Sencillos, Stupendams, Rosa Zaragoza i Maria Cinta, entre d'altres.

Els aspectes més reivindicatius de la Festa es concentraven en els debats sobre temes com ara la discriminació en l'esport per causa de la llei, l'auge del

feixisme a Europa i la situació actual d'Algèria. Però sens dubte el plat fort era el debat sobre el dret de vot dels immigrants extracomunitaris que havia d'enfrontar els caps de llista de les eleccions municipals del 28 de maig a l'alcaldia de Barcelona, encara que al final no hi van poder assistir ni Pasqual Maragall ni Miquel Roca.

Activitats infantils

Enguany S.O.S. Racisme havia posat especial cura en la programació de diverses activitats infantils perquè ja de ben petits els nens i les nenes aprenguin a conèixer i respectar les altres cultures,

en coneguin la seva riquesa i creixin solidaris i oberts a la diversitat. Per això estaven convidats a participar-hi diferents espais, agrupaments escoltes i centres cívics.

La tercera edició de la Festa de la Diversitat coincideix amb la declaració de 1995 com l'Any Internacional de la Tolerància per part de les Nacions Unides i la Campanya Europea contra el Racisme, la Xenofòbia, l'Antisemitisme i la Intolerància que promou el Consell d'Europa.

Si voleu més informació sobre S.O.S. Racisme, adreceu-vos a: Escudellers Blancs, 12 - 08012 Barcelona. Tel. 301 05 97

Viatge Cultural núm. 100

18 juny 1995

ANEM A: Santa Fe del Montseny (projecció àudio-visual «Les 4 estacions del Montseny»). Església parroquial de Mosqueroles, amb vestigis arquitectònics del s. XI fins el XVII. Totalment restaurada i consagrada pel Cardenal Jubany. A la tarda, visita a la vila de Breda per admirar el seu meravellós campanar romànic i visitar els tallers i botigues de ceràmica.

Sortida: 8.15 matí al xamfrà de Balmes/València.

Preu: 4.000 Ptes., que seran abonades a les oficines de ULTRAMAR EXPRESS

**Dinarem a
«CAL NET»
Mosqueroles**

Organització tècnica:
ULTRAMAR EXPRESS GC 4MD
Rambles, 109. Departament Religió
Tel.: 301 17 98

La victòria que venç al món és la nostra fe

Josep Miró i Ardèvol

Existeix una positiva preocupació en l'Església de Catalunya per acostar-se a la societat, per fer més intel·ligible la paraula de Déu. De fet aquest és un esforç continu, que amb major o menor encert, segons èpoques i països, l'Església universal fa des del seu origen. Es tracta d'una finalitat inherent al propi missatge evangèlic.

Però fer-nos pròxims i intel·ligibles a la societat del nostre temps, no ha de significar substituir les nostres creences fonamentals, ni adaptar-les a sistemes de valors, que avui en les nostres coordenades de temps i espai, ens poden semblar inquestionables, però que xoquen amb el sistema de valors específics del cristianisme.

Fer el procés d'aproximació al món és intel·lectualment complex però sensitivament senzill. Comprendre i acostar-se a la societat actual, vol dir en la seva substància essencial, esforçar-se per capir, acollir i donar —estimar— els seus homes i dones concrets. No és tant important en aquest sentit fer un discurs intel·lectual idèntic al dels valors hegemònics a la societat, com demostrar amb els actes i el testimoni que considerem a tothom com a germans. La intel·ligència no és una condició necessària ni suficient de l'amor, i de l'entrega a l'altre.

En definitiva la nostra necessària preocupació per fer-nos intel·ligibles no pot ser un signe de confusió i d'oblit del que és fonamental: «La victòria que ha vençut al món és la nostra fe» (1Jo 5,4)

El problema no deu ser nou, almenys pel que ja predicava John Henry Newman en les primeres dècades del segle passat, quan era un destacat membre de l'església anglicana, abans, per tant, de ser un excepcional cardenal catòlic.

Un dels seus magnífics sermons universitaris, predicat el diumenge 27 de maig de 1832 a Oxford, *Visió profana contra visió de fe*, comença amb aquella afirmació de la victòria de la fe sobre el món de la primera Carta de Joan.

Com hem d'acostar-nos al món?

El món, diu Newman, testifica quelcom d'enganyós que un dia

serà desemmascarat. El tumult i les veus de l'error són *subjugants*, però la Veritat té el seu representant viu i visible en la persona de Jesús i per tant, no té perquè ser assolida amb penes i treballs en les escoles i tradicions humanes. La persona i la història de Crist ens proporciona el testimoni de la

tat testificada per Jesús i el seu Evangelí. D'aquí la radicalitat de l'afirmació «Qui és el que venç al món sinó el que creu que Jesús és el fill de Déu». Tots sabem prou bé que els evangelis estan farcits d'incitacions a afirmar aquesta veritat i a confrontar-la sense reserves amb el món. *Hi ha per tant*

tar-se al seu temps com ho pretenem nosaltres, menystenint allò que és essencial, (la Historicitat dels evangelis, la Tradició, el Magisteri), avui l'Església seria quelcom fragmentat, dispers, irrecognoscible, perquè cada temps i també cada país té els seus valors hegemònics. Fa tot just quatre dies

l'Església i el seu misatge social i econòmic era per a molts de dretes, sinó reaccionari. Avui l'únic intel·lectual orgànic universal que planta cara al capitalisme rampant i victoriós és la mateixa Església. Córrer darrera el món és la millor manera de perdre's un mateix.

Una interpretació del problema

Newman recordava en el seu sermó un fet essencial per interpretar correctament el que en ocasions succeix als creients:

El món impacta en el creient pel raonament i sobretot mitjançant la imaginació que actua a través dels sentits. Avui aquest impacte és del tot evident perquè els mitjans per comunicar són quasi omnipresents i tenen una poderosa capacitat per produir anorreadores sensacions. Compareu les hores de cinema i TV, l'acompanyament radiofònic, els grans festivals de música, les discoteques, el vídeo, les revistes

amb atractives imatges en colors i, compareu-los amb els pobres mitjans que tenia aquest mateix món fa tant sols 50 anys. Hem d'assumir aquesta realitat nova, perquè el futur que ja és present, serà en aquest sentit encara més poderós i impactant amb els nous mitjans multimedia interactius, com el CD-I, el CD-Rom i una mica més enllà encara la TV interactiva, on hom pot passar a ser el protagonista de l'obra o seleccionar-ne el desenllaç. Molt aviat aquesta possibilitat no serà només visual, intel·lectual, sinó que per mitjà de la realitat virtual esdevindrà totalment sensible. Davant tot això la nostra fe pot aparèixer com una cosa descolorida, marginal, sense força i sentit. Aleshores, a poc a poc aflora «la

L'esforç d'apropament dels cristians a la societat actual no ha de representar una substitució de les creences fonamentals ni adaptar-les a un determinat sistema de valors

Veritat i l'Església és l'encarregada de portar aquesta veritat a través de la història. Si tenim realment fe en el missatge de Crist i som coherents amb el sentit de la seva Església, el ser propers al món pren tot un altre aspecte que es fonamenta en l'ésser. Si no sóc, sinó aprofundeixo i exerceixo la meua condició de catòlic, si la sal, que ens recordava una lectura dominical passada, perd la seva substància, no ens acostarem al món sinó que ens confondrem amb ell. La llum específica del Crist haurà deixat de veure's.

El món, ens recorda Newman, es manifesta de diverses i poderoses maneres i ens condueix amb facilitat a l'engany. És un *fals profeta*. Aquesta constatació necessàriament confronta amb la veri-

una contesa històrica entre Fe i Món que hauríem d'assumir plenament, perquè és real, es manifesta en l'experiència diària, i és inherent al pensament cristià de tots els temps. *El que canvia segons la circumstància històrica és la forma de donar-li resposta*. Aquest és el sentit de l'acostar-nos al món. No es tracta, per tant, de la modificació de continguts essencials, de valors fonamentals que xoquen amb idees i valors hegemònics de la societat, sinó d'adaptació en la transmissió del missatge. De sensibilitat en interpretar les càrrencies humanes de cada moment històric. Hauríem de tenir el suficient sentit comú per constatar l'evidència que si els nostres predecessors en la fe haguessin maldat tant per adap-

creença que el sistema que havíem rebut és una solució inadequada i una norma de conducta massa senzilla».

Quan Newman diu i escriu tot això, no està pensant òbviament en els indiferents, ni es refereix als allunyats, els conversos, o els retornats, i encara menys els agnòstics, sinó a la gent educada des de jove en la Fe, sobre les que diu coses ben actuals

«Massa sovint, els que han tingut la sort de créixer en la ignorància (del pecat, perquè han estat ben educats i formats en la fe) dels estils corruptors del món, experimenten una mena de rebel·lia contra la disciplina i la subjecció que se'ls imposa bondadosament. No comprenen que la ignorància del mal és la seva glòria i que és impossible disfrutar alhora del bé i del mal. Murmuren (...) perquè no se'ls permet escollir per si mateixos en afers on els sembla que el simple coneixement atorga una superioritat als fills de la corrupció. D'aquesta manera es va produir l'efecte al principi de la història sagrada, la temptació de ser com deus; l'orgull obre la porta al desig vehement (...) pensen que posseeixen la veritable saviesa (...) i què el seu punt de vista sobre la naturalesa i el destí dels homes és més àmplia i imparcial que l'ensenyat per la religió.

És molt exacta la interpretació que en el sentit de la humilitat, que no brilla tampoc avui dia entre nosaltres, hi ha la clau de bona part del problema. En termes humans podríem dir que hi ha masses vocacions de caps de ratolí i molt poques de cua de lleó. Necessitem per variar que un clima de humilitat, d'obediència al Magisteri i de confiança en els nostres pastors, envaeixi l'Església catalana. En el fons, i per ser clars i sincers, no necessitem res gaire diferent del que alguns ja practiquen en la seva vida política o professional, oblidant-se però de perllongar el mateix comportament dins l'Església. Si els catòlics catalans fóssim de més bon conformar en la vida eclesial, i pel contrari, més valents i inconformistes en la vida social i econòmica, en públic i en privat, tothom, el país també, aniria millor.

Estàncies temporals i definitives

Residència Tercera Edat El Bon Viure

C/. Balmes, 127, 1er. 1a.
(entre Rosselló i Provença)
08008 Barcelona
Tel. 451 68 54 / 200 80 53

Objectiu del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió

Resoldre els conflictes de manera pacífica

Miquel Angel Codina

BARCELONA.— Ha tingut lloc, al Centre Cívic la Sedeta, l'acte de presentació oficial del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió. Neix amb la voluntat de promoure en la societat un debat sobre un tema complex i polèmic: la insubmissió. Els joves cristians volen aconseguir una cultura de resolució dels conflictes de manera pacífica.

Segons el manifest del Col·lectiu, no sols objecten l'estructura militar sinó «tot allò que se'n deriva: legitimar l'ús de la força, la manca de llibertat personal, la submissió explícita o implícita, la manca de sentit crític, les discriminacions per raó de sexe i el no respecte als drets constitucionals». Així mateix, demanen la derogació de lleis injustes per «militaristes i discriminatòries».

Hi van participar José Ignacio González Faus, teòleg i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya; Arcadi Oliveres, economista i vice-president de Justícia i Pau; Daniel Bartomeus, jutge i membre de Jueces para la Democracia; Ignasi Corral, portaveu i membre del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió, i Jaume Llansó, estudiant de Psicologia i membre de l'esmentada associació.

Gest profètic

Després d'una breu intervenció d'Ignasi Corral, on va asseverar que els insubmisos no són ciutadans de segona classe sinó ciutadans com qualsevol altra persona, va prendre la paraula el Dr. Faus. «La insubmissió és una forma de desobediència civil, no una forma de resistència; és un gest

«Feliços els perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del Cel»

(Mateu 5, 10)

profètic», va opinar el teòleg, alhora que recordava a tots els presents que «vivim en un món molt poc apte per als pacifismes».

González Faus es va referir també a la utopia que Jesús anunciava en el seu temps: el Règne de Déu, en el qual la persona no seria sotmesa a cap mena de falsos poders. «Vivim avui dia una situació profundament d'anti-Regne», remarcà el teòleg. La causa, ja exposada a la Bíblia, està provo-

cada per la coalició dels diners —injustament repartits atès que els rics són cada cop més rics, i els pobres, més pobres— i la violència. «És intolerable dir que l'insubmissió és insolidari», va afirmar el Dr. Faus com a cloenda del seu parlament.

Per la seva banda, Arcadi Oliveres va mostrar la seva satisfacció pel naixement del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió i va destacar les tres raons polítiques que hi ha rera la insubmissió: la seguretat i defensa dels ciutadans en l'actualitat, la incapacitat dels exèrcits per resoldre conflictes i protegir la gent i, finalment, els efectes nocius de les guerres.

Col·lectiu de cristians per la insubmissió

Ignasi Corral, José Ignacio González Faus, Arcadi Oliveres i Daniel Bartomeu

Moviment per la pau

Segons el vice-president de Justícia i Pau, la insubmissió s'ha de situar dins dos marcs. D'una banda, l'objecció de consciència i, per l'altra, el del moviment per la pau. Oliveres subratlla que l'objectiu essencial és que «ningú no faci el servei militar».

El jutge Daniel Bartomeus va parlar de la insubmissió des del punt de vista jurídic. Digué que està tipificada al Codi Penal com un delicte amb una pena mínima de 2 anys, 4 mesos i 1 dia, tot i que deixà ben palès que «no hi ha delinqüents, sinó persones que cometen delictes». En el cas de la insubmissió, es dona un conflicte entre l'exigència legal que la considera un delicte i un dret fonamental recollit a l'article 16 de la Constitució: la llibertat de consciència.

Finalment, Jaume Llansó va expressar que el Col·lectiu es proposava «obrir un debat proposat per cristians, ferm i dialogant, dins el moviment per la pau». Tot seguit va afegir: «...i intentar omplir el buit que l'Església té davant el fet de la insubmissió». Va recordar que la nova entitat era la primera que es duia a terme arreu de l'Estat espanyol pel que fa a la polèmica qüestió, i va qualificar-la com «un espai de reflexió sobre aquest fet dins de l'Església». Joves cristians que, segons el manifest del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió, «estem convençuts que la insubmissió és una opció evangèlica i que no és una qüestió marginal, sinó que ens afecta a tots i a totes».

Si voleu més informació sobre el Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió, adreçe'u-vos a: c/Rivadeneyra, núm. 6, 08002 Barcelona. Tel.: (93) 317 61 77

Cloenda de la campanya 94-95 a favor dels refugiats

Intermón reclama al Govern espanyol que no exporti armes al Tercer Món

C.C.

Unes 20.000 persones a tot Espanya van participar en la festa solidària *Un dia per a l'esperança*, amb la qual l'organització no governamental per al desenvolupament Intermón va culminar la seva campanya 1994-1995 a favor de la població refugiada del món.

La celebració, que va desenvolupar-se en tretze ciutats d'arreu de l'Estat (Madrid, Barcelona, València, Vitòria, Saragossa, Girona, Palma de Mallorca, Alacant, Elx, Múrcia, Guada-

lajara, Lleó i Santander), tingué com a objectiu aprofundir en la sensibilització sobre el problema dels refugiats i recaptar fons per als projectes de cooperació d'Intermón a Rwanda, Guatemala i Moçambic a través de la venda de pins amb l'eslògan de la jornada. En total, es van vendre a tot el país més de 25.000 pins, la qual cosa ha comportat una recaptació d'uns 13 milions de pessetes.

Cada aportació rebuda fou simbolitzada per un adhesiu verd, amb els quals es va construir, a cada seu de la festa, diversos murals gegants on es podia llegir

l'eslògan: *Un dia per a l'esperança*. En el mateix acte també es podien subscriure les postals sol·licitant al president del Govern espanyol, Felipe González, la correcta aplicació de la legislació que limita la venda d'armes i el fi de la fabricació i ús de mines. Aquestes postals formen part de la iniciativa que Intermón va emprendre l'octubre de 1994, dins de la seva campanya pels refugiats. Els espanyols han enviat ja 35.000 postals a Felipe González donant suport a un més gran control i limitació de l'armament.

Com a culminació de l'acte festiu, a les tretze ciutats-seu es va llegir un *Manifest per l'esperança*, on es reivindicaven una sèrie de mesures que permetin acabar amb el problema dels refugiats. A Madrid, el manifest fou llegit per Fernando Álvarez de Miranda, defensor del poble, i també va llegir-se un text de suport del president de la Comunitat Autònoma de Madrid, Joaquín Leguina.

A Barcelona, el manifest va ser llegit per Ignacio Carreras, director general d'Intermón, a qui acompanyaven, per a donar el

seu suport al Manifest, Joan Clos, segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, la popular top-model Judith Mascó i el presentador de televisió Jordi Llompart.

Figures de tot l'espectre cultural i polític van fer seves les reivindicacions d'INTERMÓN a favor dels refugiats, com el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, o l'alcalde de la capital del Tíria, Rita Barberà, el conseller de Benestar Social de la Generalitat catalana, Antoni Comas, l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, el president del govern autonòmic balear, Gabriel Cañellas, el director de cinema Luis García Berlanga, l'escriptor José Luis Sampedro, i els cantants Joan Manuel Serrat, Joaquín Sabina, Luis Eduardo Aute o Maria del Mar Bonet, entre molts altres.

Finalitza el curs-seminari «El Déu dels poetes»

A la recerca d'un nou llenguatge poètic

El cicle de conferències «El Déu dels poetes. Presència del transcendent en cinc poetes catalans d'avui», dut a terme per la Fundació Joan Maragall i la Institució Cultural del CIC, va concloure les seves sessions amb l'estudi de l'obra poètica del jove poeta barceloní Carles Torner. La glossa, en aquesta ocasió, fou realitzada pel Dr. Josep M. Lloró, professor d'Història. Un dels trets més singulars que van caracteritzar aquesta darrera jornada va ser la visió d'un no-creient —Lloró— de la producció literària d'un creient —Torner— que va esdevenir un constructiu i respectuós anàlisi de la vessant transcendent de la poesia de Carles Torner. Finalitzava d'aquesta manera un cicle que s'ha caracteritzat per la seva acurada organització i pels bons resultats aconseguits.

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.— La voluntat de crear un nou llenguatge poètic i tot el que això comporta —una destrucció de tradicions i ensenyaments assimilats— va constituir un dels temes centrals de la darrera sessió del curs-seminari *El Déu dels poetes*, celebrat a la sala Joan XXIII de la Institució Cultural del CIC. Aquesta cinquena jornada va ser dedicada a l'escriptor Carles Torner i la glossa de la seva obra poètica fou realitzada pel professor d'Història Josep M. Lloró.

Carles Torner va néixer a Barcelona l'any 1963. Ha estat membre actiu de diversos moviments estudiantils cristians. El coordinador i moderador de la ponència, Oriol Izquierdo, va qualificar la labor literària de Torner d'«activitat cultural i de fe». El primer llibre de poemes de Carles Torner, amb el qual va guanyar el premi Amadeu Oller,

va ser *A la ciutat blanca* (1984). Altres obres seves són: *Als límits de la sal* (1985), guardonada amb el premi Carles Riba, i *L'àngel del saqueig* (1990).

A més a més, la diòcesi barcelonina li va encarregar l'elaboració d'un oratori amb motiu de la inauguració del Centre Ecumènic Abraham el 1992, en plena efervescència olímpica. «Va constituir tot un repte», va afirmar Torner. Aquest projecte va fructificar en *D'Abraham*, un recull de cinc poemes que simbolitzen dones de cadascun dels cinc continents, amb l'esperança com a fil conductor. Per la seva banda, el Dr. Josep M. Lloró, nascut també a Barcelona el 1963, és professor d'Història i col·laborador en diversos mitjans de comunicació.

Poesia humanista

Carles Torner va proposar Josep M. Lloró —una persona no-creient— que analitzés la seva pro-

ducció literària, la d'un «poeta explícitament cristià», l'obra del qual «esdevé un vehicle per expressar aquesta fe». El Dr. Lloró va opinar que, al llarg de la seva trajectòria poètica, Torner ha volgut cercar respostes a qüestions fonamentals de l'existència. «La seva poesia —va asseverar el professor d'Història— parteix no tant d'una presència divina sinó del jo, del nosaltres». El punt de partida clau d'una poesia «essencialment humanista» per poder conquerir el que hi ha més enllà de l'horitzó, és a dir, apropar-nos a Déu.

Al poema *L'esberlat*, pertanyent al seu llibre *L'àngel del saqueig*, l'autor vol fer partícip als lectors que l'ésser humà a

través dels segles és portador d'un missatge substancial per a la vida: d'una banda, la comunicació oberta amb el proïsme i, per l'altra, la relació amb Déu.

En el darrer vers del poema —«L'home esberlat recull el seu futur d'arcàngel»— Torner fa aparèixer la figura simbòlica de l'arcàngel, «alhora matèria i de condició espiritual», va dir Lloró. La presència de l'àngel a les obres de Torner posseeix la funció d'un testimoni mut, «amb la voluntat d'establir un diàleg que només es pot resoldre per la fe i l'esperança».

Creació i destrucció

Carles Torner va manifestar que

escriure poesia és com «delimitar un territori». L'objectiu primer del poeta és crear un nou llenguatge, un «nou Verb», i destruir alhora les tradicions, ensenyances i imatges rebudes amb el pas del temps «amb la voluntat —expressa l'autor d'*Als límits de la sal*— de reflexionar sobre el llenguatge i la decisió de formular-lo poèticament i donar-ne testimoniatge». En definitiva, dur a terme una refundació del lèxic, des d'un sentit evangèlic.

Així mateix, el poeta va reconèixer que l'esperança és un dels leits motiv de la seva obra, «el punt de confiança en allò que hi ha més enllà».

Oriol Izquierdo, Carles Torner i Josep M. Lloró a la darrera sessió del curs-seminari «El Déu dels poetes» d'enguany

La sardana i la dansa

I Mostra de Cobles Joves

Josep Ventura

Dins la campanya *Catalunya jove!* que promou la Secretaria General de Joventut, el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i l'Institut Català de Serveis a la Joventut, s'acaba de convocar la I Mostra de Cobles Joves, oberta a la participació d'aquelles formacions integrades per membres de 12 a 30 anys d'edat. L'objectiu de la convocatòria és premiar la millor cobla participant en la Mostra, destacar el millor instrumentista de tenora d'aquestes cobles, i, optativament, premiar la millor interpretació d'una obra que no sigui del repertori tradicional de la música per a cobla. El premi a la millor cobla està dotat amb 500.000 pta., mentre que hi ha dos guardons de 250.000 pta., cadascun per al millor instrumentista de tenora i per a la interpretació de peces de sardanova, jazz, pop, rock, etc. Les cobles que s'inscriuïn han de presentar una cassette amb tres sardanes: una de lliure elecció de la cobla, una sardana d'Eduard Toldrà i la sardana obligada de tenora *Ara em toca a mi*, de Ramon Vilà.

A partir de l'audició d'aquest enregistrament, el jurat seleccionará un màxim de 4 cobles que prendran part en el concert de cloenda d'aquesta Primera Mostra de Cobles Joves, que se celebrarà durant el 15è Festival Internacional de Música Popular i Tradicional de Vilanova i la Geltrú, a finals del proper mes de juliol.

NOVETAT DISCOGRÀFICA.— Més enllà de la sardana: aquesta és la filosofia del nou disc *Gran ball amb la cobla Mediterrània*, que acaba d'editar el segell Picap. Es tracta d'un segon volum enregistrat per l'esmentada formació instrumental amb un recull de peces de ball no específicament sardanista i que ha estat dirigit per Jordi León. El repertori d'aquest disc es podria dividir en tres blocs ben diferenciats: música vuitcentista a través de cinc composicions del mestre Josep Serra, balls de saló escrits per a cobla pel mestre Max Havart i, finalment, l'adaptació de dues peces força popularitzades per orquestres de ball: el pas-doble *Illes Canàries* i el tango *A media luz*, en unes encertades versions fetes per a aquesta ocasió per Jordi León.

XXI TROBADA DE LES ASSOCIACIONS CATALANES DE VÍDUES

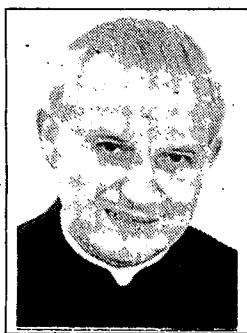
Aquest any, tindrà lloc a Tarragona, el dia 27 d'aquest mes de maig.

L'Eucaristia solemne serà l'acte que obrirà la Trobada, a les 11 del matí, a la Catedral, presidida pel Sr. arquebisbe Ramon Torrella i Cascante, que ha tingut especial interès en ser-hi present. Tots els Consiliaris que hi assisteixin concelebran amb ell.

L'Associació de Vídues de Tarragona es va oferir en el seu moment per portar a terme l'organització de la festa i és el desig de la Federació de les Associacions Catalanes de Vídues, fer arribar al Sr. Arquebisbe la seva adhesió i suport a l'Església i al Concili Provincial Tarraconense que s'està celebrant actualment.

La festa continuarà amb una visita a la zona marítima de la ciutat i un dinar de germanor seguit de sobretaula amb diferents parlaments.

Ciència

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya

Els elements que componen el cosmos

36. El niobi i el tàntal

Després dels dos últims elements descoberts al segle XVIII, crom i beril·li, toca parlar dels dos primers trobats al segle XIX. Aquests dos sí que tenen característiques químiques comunes, i fins i tot es confongueren. Pertanyen al mateix grup VB de la taula periòdica, i n'hem de parlar conjuntament perquè les seves descobertes es troben entrelaçades, amb tot i que foren fetes per químics diferents. Hem de començar per la descoberta del segon:

El tàntal a Suècia

Ja hem vist que Suècia ha estat la pàtria de molts químics il·lustres. Un altre fill d'aquesta nació, **Anders Gustaf Ekeberg** (1767-1813), nat a Estocolm, va ser el descobridor d'aquest element, que ara sabem que és el de n. 73 a la taula periòdica. S'havia llicenciat a la universitat d'Uppsala el 1788, però després va anar a Alemanya a ampliar coneixements. Des del 1794 el trobem ensenyant química a Uppsala, on introduí el mètode i la nomenclatura de Lavoisier. Era un xic sord a causa d'una infecció que va patir de jove i un dia de 1801 va perdre un ull en esclatar-li un flascó a les mans. Però això no el privà pas d'exercir una activitat científica molt notable.

El 1802 va començar a analitzar minerals de Finlàndia i de la cèlebre localitat sueca d'Ytterby, on s'anaven trobant terres rares. Ell també hi trobà una *terra* diferent, que no era de les rares; era certament un òxid nou, de característiques distintes. El metall que contenia va costar molt d'aïllar-lo, no s'aconseguí fins al cap d'un any per obra de **W. von Bolton**. Ekeberg li posà el nom de *tantalum* (tàntal cat., tàntalo cast., i més tard tantàlio; curiosament per al català els diccionaris no han acceptat tantàlio). Com hom sap, Tàntal és el nom del personatge mitològic condemnat a l'Hades a patir fam i set sense poder menjar ni beure, tenint aigua al voltant i fruita a tocar, però que s'aparten d'ell quan intenta d'abastar-les. Hom suposa que Ekeberg va triar aquest nom per haver passat molt de temps veient clar l'existència del nou metall sense poder-lo obtenir; altres diuen que ho féu perquè aquest element és molt resistent als àcids, dins d'un àcid no s'hi dissol (només és atacat pel fluorhídric), com Tàntal que rodejat d'aigua no en bevia.

El tàntal és un metall de color gris blavenc, dútil però molt dur. S'usa amb altres metalls en aliatges d'elevat punt de fusió. La seva duresa el fa adequat per a fabricar-ne eines de tall, agulles hipodèrmiques, peces per a contactors,... Per a eines de tall encara és més útil el carbur de tàntal que té una duresa superior a la del metall sol. També es fa servir com anticorrosiu. En cirurgia serveix per construir estructures artificials, amb l'avantatge que la seva ductilitat permet retocar-ne la forma durant la mateixa operació. S'ha usat també per a filaments de bombetes elèctriques; però ara es prefereix fer servir el tungstè.

El niobi a Anglaterra

Aquest descobriment es féu un any abans del del tàntal. El químic londinenc **Charles Hatchett** (1775-1874) va rebre el 1801 del governador de la colònia de Connecticut d'Amèrica un mineral rar que hi havia trobat. Feta l'anàlisi Hatchett dictaminà que hi havia un element nou que va batejar amb el nom de *columbium* (columbi cat., colombio o columbio cast.) de Columbia, nom poètic de tota la nova nació d'Estat Units (ara aquest nom només designa el districte federal que té per

*Que en són de variades, Senyor, les
vostres obres, i totes les heu fetes amb
saviesa. La terra és plena de les vostres
criatures.*

(Salm 103,24)

capital Washington). Però el 1909 **William H. Wollaston** (1766-1828) va analitzar una altra porció del mateix mineral i decretà que el *columbium* d'Hatchett no era altra cosa que el *tantalum* d'Ekeberg. I Hatchett no volgué entrar en discussions i així quedà la cosa.

Però el 1845, quan Ekeberg i Wollaston ja eren morts, el químic alemany **Henry Rose** (1795-1864) en un mineral de Bodenmais (Baviera) trobà que hi havia un element nou, molt semblant però no idèntic al tàntal, ja que, si bé presentava propietats químiques similars, no obstant tenia una densitat inferior. Li posà el nom de *niobium* (niobi cat., niobio cast.) tret de Níobe, filla de Tàntal en la mitologia. Però l'any següent es descobrí que el *niobium* no era més que el *columbium* d'Hatchett, el qual s'havia de considerar el descobridor d'aquest element. Encara vivia quan es féu aquest segon descobriment, però, home pacífic com era, no va reivindicar la prioritat exigint que el nom oficial fos *columbium*, que era el que ell li havia posat; i així també hauria quedat clar que Wollaston s'havia equivocat. Tanmateix molts decidiren dir-ne *columbium* per retornar l'honor a Hatchett. I per això durant més d'un segle s'usaran les dues denominacions; fins que un acord internacional de mitjan segle actual decidí que el nom oficial fos *niobium*, quan ja es deia així de preferència en molts països. Només els americans havien mantingut *columbium* com nom únic fins a aquest acord. No obstant el mineral més important de niobi segueix anomenant-se «columbita» (és un niobat de ferro i manganès, que es troba gairebé sempre associat a la *tantalita*, que és el tantalat dels mateixos metalls ferro i manganès, cosa que explica la confusió de Wollaston).

El niobi amb una densitat de 8,4 enfront a la del tàntal de 16,6, no té tantes aplicacions com aquest. A més és molt oxidable i això el col·loca en situació inferior. De totes maneres també ha trobat algunes utilitzacions: és usat en certs aliatges que convé que siguin lleugers i contribueix a la seva anticorrosivitat. També fa refractaris els aliatges en què intervé.

Els dos metalls, tàntal i niobi, es troben pràcticament sempre associats i per això les localitats d'extracció són les mateixes: el Canadà, el Brasil, el Zaire i els Estats Units.

EL MENÚ DE LA SETMANA

1er plat

AMANIDA DE LLENTIES

Ingredients:

100 gr. de lleties cuites
100 gr. de cogombre
100 gr. de tomàquet
1 ceba tendra
1 cullerada d'oli
1 cullerada de salsa Tamari

Preparació:

Netegeu i trossegeu les verdures i barregeu-les amb les lleties cuites que s'hauran deixat refredar, amaniu-ho amb l'oli i la salsa de soia.

2n plat

BACALLÀ EN CAPES

Ingredients:

100 gr. de bacallà dessalat o 150 gr. de bacallà fresc
150 gr. de pebrot escalivat
1 cullerada molt rasa de margarina

Preparació:

Talleu o separeu el bacallà en capes, i en una cassola per anar al forn col·loqueu-hi el bacallà i el pebrot escalivat i pelat a capes intercalades, poseu-hi el bacallà, afegiu-hi la margarina i coeu-ho al forn uns 20 minuts.

Postres

POMES AL FORN

Ingredients:

1 poma de 200 gr.
1 cullerada de mel, una mica de canyella

Preparació:

Netegeu bé la pell de la poma, traient-li el cor, empolvoreu l'interior de la poma amb una mica de canyella; afegint-hi la cullerada de mel i coent-ho al forn una mitja hora.

Cal. = 571 — Gr. Prot. = 51

Gr. de líp. = 14 — Gr. de Glúc. = 77

Nova guia sobre Grècia

F.P.

A les llibreries podeu trobar diverses guies sobre Grècia, un país que cada any visita un nombre significatiu de turistes atrets pels vestigis d'un passat esplendorós i d'una civilització molt important. Passa, tanmateix, que les guies que trobeu al mercat són el resultat de traduccions. La guia

sobre Grècia que us presentem està feta per dos catalans que coneixen molt bé el país i la societat grega. Han tingut una cura especial, diferentment del que passa en altres llibres, en la sempre complicada transcripció dels noms.

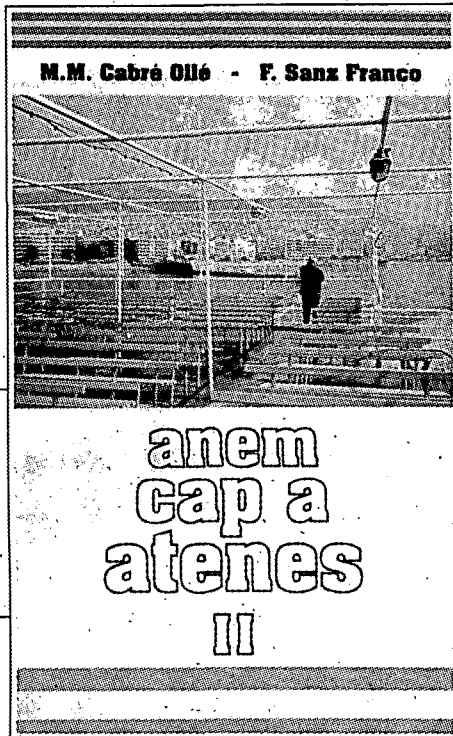
La guia, a part d'oferir una informació útil sobre el país, ens apropa a uns coneixements bà-

sics del grec, amb converses i mètodes d'aprenentatge.

Més de quaranta pàgines estan escrites en grec. Es presenta en dos volums: el primer recull una sèrie de converses sobre el país i llocs a visitar i un segon apartat d'estudi del grec i el segon ofereix informació històrica i pràctica dels llocs que es poden visitar.

M.M. Cabré i
F. Sanz. *Anem
cap a Atenes.*
Ed. Eduard
Fabregat.

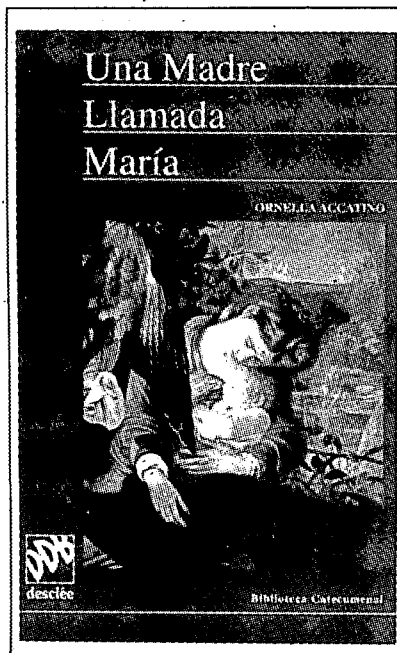

Un relat vibrant sobre l'amor

M.S.

Per primera vegada, en un llibre que parla de Jesús, la protagonista és Maria. Una mare que espera el fill anunciat, que el porta al món, que en té cura i l'acompanya en la infància, en l'adolescència, en la maduresa amagada i orant, en la vida pública, en el martiri. Una mare que assisteix torbada a la seva mort, aclaparada de goig davant la notícia de la resurrecció, que participa activament en la vida de la comunitat cristiana naixent. La relació mare-fill, descrita per l'autora amb una participació palpitant i intensa, fa d'aquest llibre breu una penetració vibrant sobre l'amor. És un llibre que cal llegir i rellegir, que cal tenir a prop com a «llibre de capçalera».

Ornella Angeloni Accatino, d'origen umbro-toscà, viu a Roma. És diplomada en Piano i llicenciada en Llengua i Literatura Estrangeres. Ha publicat també faules, relats i novel·les per a nois. És mare de tres fills i àvia de tres nets.

Ornella Accatino.
Una madre llamada María.
Ed. Desclée de Brouwer.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpen (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huàraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIU
Adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25002 LLEIDA Plaça de Sant Josep Tel. (93) 26 76 39	17004 GIRONA C/ Albareda, 15 Tel. (972) 20 32 97	25280 SOLSONA Bisbat Tel. (973) 48 06 19
08002 BARCELONA C/ Bisbe, 5 Tel. (93) 317 91 94	43003 TARRAGONA Pla de Palau, 2 Tel. (977) 23 34 12	43500 TORTOSA Cruera, 5 Tel. (977) 44 07 00
25700 SEU D'URGELL Bisbat Tel. (973) 35 00 54	08500 VIC C/ Santa Maria, 1 Tel. (93) 883 26 55	

Cinema

Mujercitas (*Little Women*)

Directora: Gillian Armstrong. **Intèrprets:** Winona Ryder, Gabriel Byrne, Susan Sarandon, Trini Alvarado, Samantha Mathis, Kirsten Dunst, Christian Bale, Eric Stolz

J.J. Martín

(Aceprensa)

Nova versió cinematogràfica de la clàssica novel·la de l'escriptora nord-americana Louisa May Alcott. Publicada per primera vegada el 1868, ja havia estat duta al cinema per George Cukor el 1933 i per Mervyn Leroy el 1950, en ambdós casos amb repartiments de luxe i resultats de molta alta qualitat.

L'acció coincideix amb la Guerra de Secessió nord-americana i descriu el procés de maduració personal de les germanes March, quatre noies d'una família humil de Nova Anglaterra. De caràcters molt diferents, cada una d'elles assimilarà a la seva manera l'acurada educació en la llibertat i en la solidaritat que han rebut dels seus pares; una educació que contrasta amb els rígids esquemes victorians de l'època. La que més patirà el pas a la maduresa serà Jo (Winona Ryder), de temperament independent i que anhela ser escriptora costi el que costi, cosa que provocarà que no tingui massa sort en qüestions amoroses.

La cineasta australiana Gillian Armstrong (*My Brilliant Career*, *Fuegos internos*) ha assmit amb audàcia els reptes de modernitzar la popular novel·la sense renunciar el seu romanticisme, i de veure comparada la seva pel·lícula amb les seves il·lustres predecessores. El cert és que surt del repte força molt airosa, encara que la seva pel·lícula no assoleixi la solidesa narrativa i la força emotiva de les anteriors versions. La seva posada en escena segueix els passos del treball de Martin Scorsese en *La edad de la inocencia*, sobretot en el valor dramàtic que dona als objectes i l'exuberant ambientació, de manera que resulta elegantíssima i de gran bellesa visual.

D'altra banda, ha comptat amb un repartiment de primera categoria, en el qual només desentona una mica Gabriel Byrne, potser massa gran per al personatge que caracteritza. Brillen amb llum pròpia la sempre magnífica Susan Sarandon

i Winona Ryder, que ha aconseguit amb aquest treball la seva segona candidatura a l'Oscar a la millor actriu.

Sens dubte, aquesta és la més *femenina* i la més *feminista* de les versions filmiques de la famosa novel·la; no en va, tant el repartiment com l'equip tècnic està dominat per dones. Però Gillian Armstrong ha tingut l'encert de no excedir-se en la seva actualització de continguts. Així, encara que reforça els elements de crítica social —sobretot pel que fa al paper de la dona— i emfasitza notablement els personatges masculins, no debilita gens el valor que dona la novel·la a temes de gran transcendència, com la unitat familiar, la formació humanística, la integritat moral, el sentit de l'amor i del sacrifici o la dimensió espiritual de l'ésser humà.

A la directora australiana només li ha mancat una mica més de convicció, ja que la pel·lícula només aconsegueix commoure en comptades ocasions. En qualsevol cas, ha aconseguit una obra bella i profunda, amb l'inconfundible sabor d'un clàssic.

Crònica televisiva

Joc lingüístic

Miquel Àngel Codina

—Déu escanya però no ofega— va dir la Joaquina a les seves dues veïnes, en parlar sobre l'actual crisi econòmica.

—A la vida no tot són flors i violes— manifestà Hortènsia.

—El que passa és que el nostre país pixa fora de test molt sovint, sobretot a l'estranger— va opinar la Paulina.

—No pòsis cara de pomes agres! Recorda, Paulina, que val més ser cap d'arangada que no pas cua de lluç— va replicar la Joaquina a la seva interlocutora.

—Pel que fa als individus, penso que els uns neixen amb estrella i els altres amb esquella— afirmà l'Hortènsia.

—Mare, està plovent a bots i barrals i la roba estesa a la terrassa s'està mullant!— va interrompre en Joanet, el fill petit de la Joaquina.

—Certament, mai no plou a gust de tothom— va expressar la Paulina, amb un somriure..

Heus aquí una xerrada de ficció —encara que amb un to força versemblant— en la qual podem adonar-nos de les nombroses frases fetes que pronuncien les seves protagonistes al llarg del text. Aquestes dites les emprem freqüentment a les nostres converses quotidianes i, de tant en tant, a l'hora d'escriure. Són fruit de la riquesa del vocabulari i de l'enginy popular. Constitueixen la sal i el pebre del nostre lèxic.

TV3 ha estrenat recentment *Si l'encerto, l'endevinno*, un concurs de mitja hora de durada sobre proverbis i locucions diverses de la gramàtica catalana. Un entretingut passatemps televisiu, produït per la factoria Gestmusic, que podem contemplar totes les tardes de dilluns a divendres. Aquest joc lingüístic, presentat amb gran desimboltura per l'actriu Rosa Gàmiz, esdevé una mena de trencaclosques cultural on dues parelles de concursants han d'esbrinar el significat d'un bon grapat de jeroglífics. Endevinalles sobre el llenguatge, el joc fet cultura.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.15 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral El Raïm de Sant Cugat Sesgarrigues (Alt Penedès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Gregori Martínez; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Lluís Martínez Sistach, bisbe de Tortosa. Especialista en Dret Canònic, sobre el qual ha publicat diversos estudis. Actualment, és el secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense i el responsable de la pastoral de Joventut i de la Salut dels bisbats de Catalunya; (director: Josep-Maria Pont). El programa té diverses seccions com a elements de referència

per a l'entrevista. *7 dies d'Església*: recull setmanal d'algunes notícies de l'Església i de les diòcesis catalanes; *Signes d'identitat*: presenta la persona entrevistada; *Signes de vida*: explora allò que ajuda a donar sentit a la vida, en forma d'aficions; *Signes d'actualitat*: demana l'opinió sobre un fet important esdevingut darrerament; *Signes d'Església*: proposa una notícia eclesial de la darrera setmana; *Signes de fe*: reportà el testimoniatge creient de la persona; *Signes d'acció*: presenta la vida i el treball del convidat; *Signes de veritat*: permet conèixer com interpreta l'entrevistat l'Evangeli del diumenge.

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 19/05 22.45 *Creure avui*: Tema d'avui: Última part de l'Antic Testament. Els reis i els profetes. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 22/05 15.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 26/05 22.45 *Creure avui*: Les ermites de la Mare de Déu; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIÀ

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Diàleg d'Església.*

22.30 *Vida sana.*

23.00 *Panorama de cinema.*

00.00 *Sons i ressons.*

Dimarts

22.05 *Versió original.*

22.30 *Perfil.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimecres

22.05 *Els veïns de l'escala.*

22.30 *Converses amb la ciència.*

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

22.05 *De persona a persona.*

22.30 *Temps de Paraula:* Programa que intenta, pedagògicament, iniciar i aprofundir a l'oient en el coneixement de la Sagrada Escripura.

23.00 *La família per dins i per fora.*

00.00 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

22.30 *Calaix de sastre.*

23.00 *Mots encreuats.*

00.05 *Swingèneris.*

Dissabte

23.00 *Paraules d'amor.*

00.00 *Estels de colors.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

20.05 *Contemporània.*

20.30 *Cant Gregorià.*

21.05 *Música del Nou Món.*

21.55 *Raons per viure.*

22.05 *Mosaic.*

23.00 *Amb molt de gust.*

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Glòria per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue, de Gazzaniga; Alma Redemptoris Mater, motet, de Dufay.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb August Fierro i Gamundi de l'Oratori de Sant Felip Neri, professor de religió i educador de carrer; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* ambla «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella

(es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar

(diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio

Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h).

Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio las Planes (dissabte

17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan

(dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h). **LA PARaula DEL BISBE:** Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten :

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

<

Un llibre d'aventures

A l'escola hi ha un professor que sempre ens diu que és molt convenient llegir llibres i escriure coses. Hi ha persones, deia, que volen dir o escriure alguna cosa i no saben com posar-s'hi. És que no llegeixen ni escriuen mai res.

Deia que, quan llegim, sense que ens n'adonem, les paraules van formant rebost dins nostre i, en un moment donat, les podem dir o escriure perquè les tenim dintre.

Doncs bé, estic llegint un llibre d'aventures, que no sabeu pas com m'agrada! Representa que una família

anglesa, que en el segle passat, hagué de traslladar-se a un país llunyà. El noi que aleshores tenia nou anys n'hi passen de totes. És un noi ferm i decidit, i amb l'ajut de la família i dels amics, pot sortir-se'n de totes.

Jo penso que l'autor deu voler dir a tots els nois que llegim el seu llibre, que cal ser valent en les dificultats, que moltes vegades tampoc no són tan grosses com sembla.

Hi ha nois i noies que diuen que a l'estiu s'avorreixen. No ho entenc. Tan «diver» que és llegir llibres interessants.

L'Eixerit

La papallona que no sabia somriure

Mentre totes les altres papallones jugaven entre les flors, la petita Sisa, s'estava tota avorrida en un racó. De poca cosa servien els esforços de les seves germanes, la Sisa sempre estava sola, fugia dels llocs on estava la resta de les papallones i mai no participava en els seus jocs. La Sisa no tan sols sempre estava trista, sinó que a més sempre estava sola.

Heus ací que una tarda que la Sisa havia sortit a passejar sola pel bosc, es va posar a ploure i, de sobte va sentir una veueta que deia:

—Corre, vine a aixoplugar-te aquí sota aquest bolet amb mi —era una petita formiga la que havia parlat.

La Sisa s'hi va acostar sense gaire entusiasme i va començar a examinar la formiga. Era tan estrafolària, amb un barretet vermell i un mocador verd al coll. La formiga, tota riallera, va fer:

—Au va, que estàs tota xopa. Agafaràs un bon refredat. Em dic Mica, però els meus amics em diuen Miqueta, com te dius tu? —la formiga continuà parlant i parlant una bona estona, fins i tot va explicar-li acudits, però malgrat això, no va aconseguir que la Sisa s'alegrés una mica.

—Però nena, per què no somrius una mica?

—No en saps?, si és molt fàcil, només has de pensar en alguna cosa bonica —començà a explicar-li la Mica—, n'hi ha moltes de coses boniques: el sol, la lluna, els estels, les flors, els amics...

—Jo no en tinc, d'amics...

—Oh, segur que sí!, segur que les altres papallones t'estimen d'allò més, i segur que tenen moltes ganes de ser amigues teves. Jo mateixa vull ser la teva amiga...

—Tu vols ser la meva amiga? —preguntà la Sisa sorpresa—, i per què?

—Doncs perquè estàs molt trista i no m'agrada veure ningú tan trist.

—Jo sempre estic trista.

—No m'estranya si sempre estàs tan sola. No es pot ser feliç un tot sol —va dir la formiga—. Acosta't a les altres papallones i juga amb elles, balla, canta, parla amb elles, escolta-les, ajuda-les sempre que puguis, i ja veuràs que n'és de fàcil somriure.

La Sisa estava una mica espantada, tot el que li acabava de dir la formiga l'havia atabalada. Amb molt poca traça va fer un petó a la formiga i tornà cap a casa. Havia tornat a sortir el sol i les papallones jugaven entre les flors. La Sisa, dubtosa, va demanar per jugar, i, encara que sorpreses, les seves companyes es van alegrar molt.

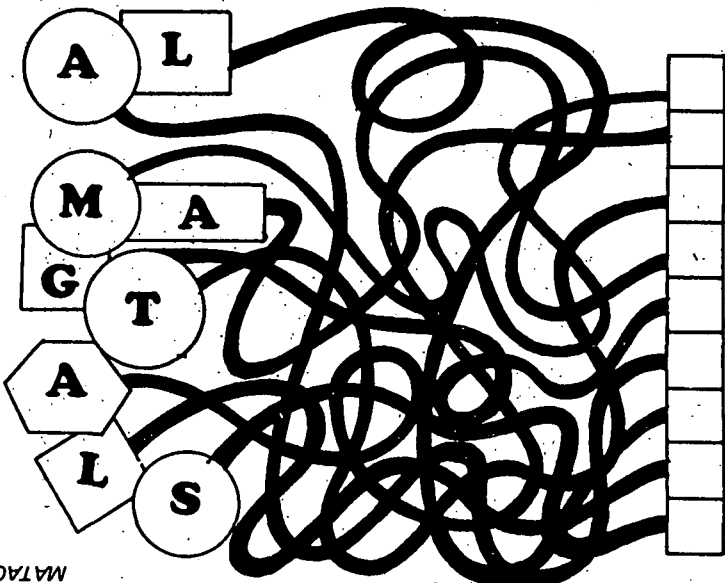
Després d'aquell dia la Sisa va aprendre a somriure i mai més no tornarà a estar sola.

ANNA

—Traslladeu les lletres a les caselles a les que van lligades i llegireu el nom d'una muntanya del Montseny.

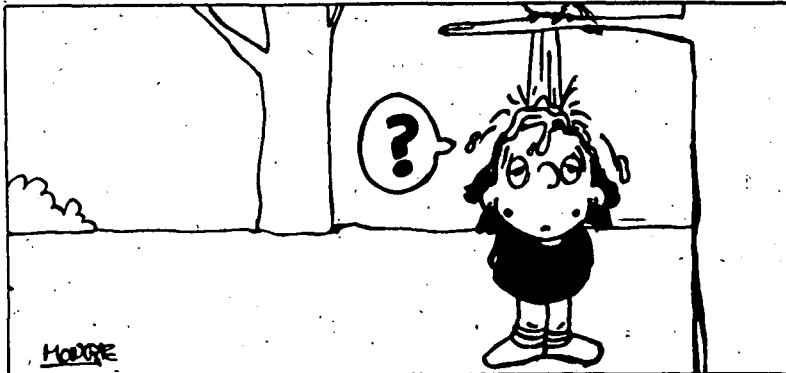
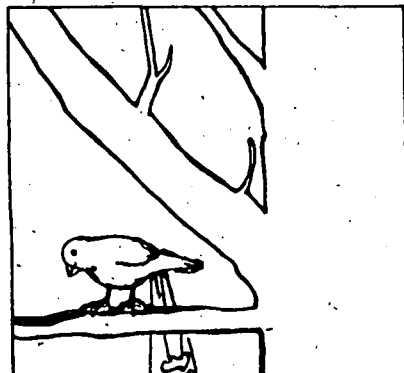
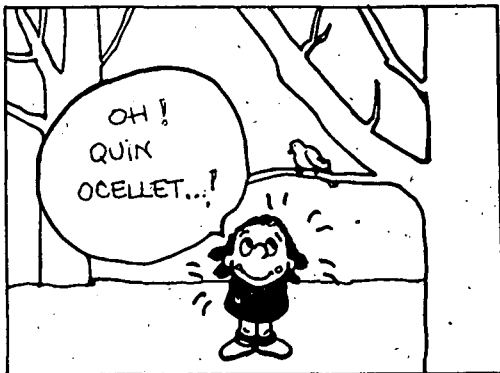
Solució: MATA GALLS

Aquests soldats són aparentment iguals, però hi ha 8 diferències entre ells.

Solució: n.º 1. Escopeta i ralla barret, galons i botó guerra. n.º 2. Ploma barret, màniga i butxaca. n.º 3. Botó

La baldufa

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

TINC CURA persones 3a. edat i faig feines. Tel. 311 83 34.

SOBREÀTIC moblat. Zona universitària. Tel. 203 61 81.

S'OFEREIX habitació a Srta. a canvi de companyia nits. Tel. 457 53 63.

PLANXO, cuino i tinc cura de l'avi. Tel. 311 83 34.

PROFESSOR titulat fa classes piano, llenguatge musical, harmonia, acompanyament i contrapunt. Tel. 436 46 53.

SEGELLS COL·LECCIÓ valoro i compro, pago al comptat, passo a domicili. Te. 357 83 94.

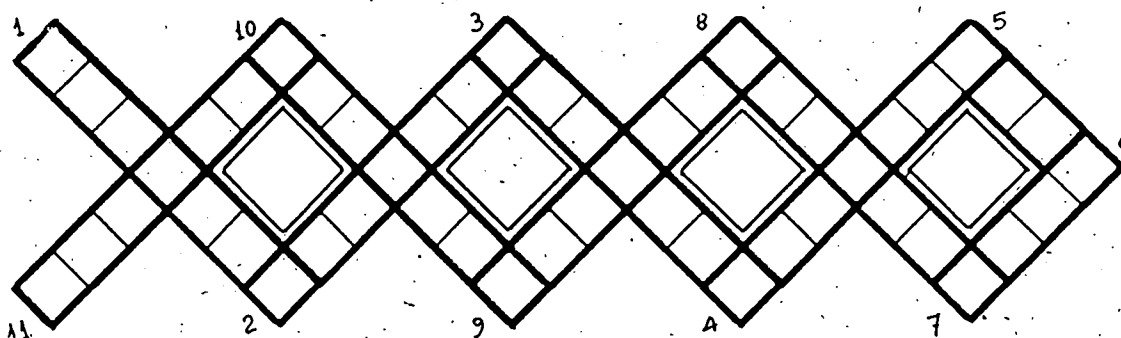
S'OFEREIX noia canguri i feines. Tel. 359 80 12.

INFERMERA desitjaria professora catòlica pract. que em faci classes de matemàtiques i piano. Tel. 490 37 59.

ENCREUATS

per Rosa Collell

LA TRENA

Començar pel número u —a dalt— d'esquerra a dreta i arribant al 5-6 continuar de la mateixa manera ara de dreta a esquerra, segons les definicions.

1. Un dels ossos que formen el crani.
2. Malaltia greu caracteritzada per la hiperactivitat dels centres leucopètics que elabora leucòcits atípics.
3. Acció de fendre amb un instrument tallant.
4. Referent a l'organisme.
5. Via.
6. No saludable.
7. Col·locar el vaixell arran d'un moll.
8. Certa part de la vista.
9. Extensió d'aigua que ocupa una depressió de terreny.
10. Unir.

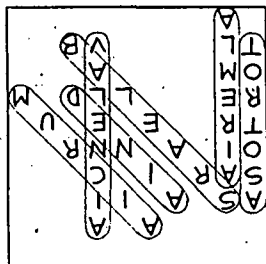
Solució:

1. Frontal. 2. Leucosi.
3. Incisió. 4. Orgànic.
5. Camí. 6. Insa. 7. Ara-
car. 8. Retinal. 9. Llacu-
na. 10. Ajustar.

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

AVUI BUSCA LES TAIFES
ESLAVES. SÓN 6

SORREALUQU
IELLAMASUC
ASOAVIIAEO
SARPIFCLLN
OISAONNROO
TRIVEIEGUC
RESIUULDIM
OMFOAMAFUS
TLULGIVBAL
IAMAIMXIOS

Almeria. Murcia. Dènia. Balears. València. Tortosa.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

QUIN FORN TÉ MÉS
CAPACITAT?

a st

Solució al 816

A la dreta de LA, roca
A la dreta de la roca

FILATÈLIA
per Enric Graupera

JOHANNES
GUTENBERG, impressor

Segell a Hongria, l'any 1962.
Yvert 1488. Mit. 1488.

Johannes Gensfleisch, anomenat Gutenberg, sembla que va néixer a Magúncia a on també hi va morir (1397-1468). Impressor alemany, considerat l'inventor de la impremta. Orfebre de professió, l'any 1434 s'establí a Estrasbourg i, a partir del 1438 inicià les noves experiències. Deu anys més tard s'instal·là a Mainz, associat amb Johan Fust.

AJUDEM EL POBLE DE TXETXÈNIA

La seva victòria són els teus

MEDICAMENTS.

Els paquets de medicaments i ajut salvaran
la vida de gent

SENSE ESPERANÇA

AMB EL SUPORT DE:

CATALUNYA CRISTIANA

FEU LES VOSTRES APORTACIONS A:

LA CAIXA - 2100 - 0879 - 16 - 0200472502

Tel: (93) 302.01.44

ESCACS

per Jaume Mora

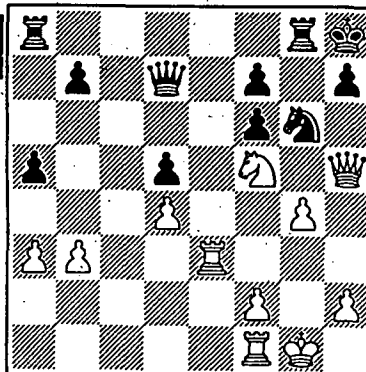
Diagrama 586

Blanques juguen i guanyen

Aquesta vegada també s'ha de resoldre de memòria. Sense tauler.

Solució al diagrama 585

1 TxA PxT, 2 D4C 1-0

CATALUNYA + CRISTIANA

L'ESGLÉSIA AL DIA

Nova etapa

*si vols estar
ben informat*

LLEGEIX-LA!

Per subscripcions: Puiggarí, 5-7, - 08014 Barcelona. Tel. 490 59 88 - Fax: 490 20 35

afinant

Llindar

La penitència. El Sínode de Milà (4)

Manuel Valls i Serra
 director

Voldria, amb aquest article i amb el proper (que serà el darrer de la sèrie), ressaltar alguns aspectes concrets de les *Constitucions Sinodals* recentment promulgades pel cardenal Carlo M. Martini. Alguns d'aquests aspectes, com per exemple el de la pastoral de la penitència, contrasten amb certs plantejaments, aquí tan de moda, que poden resultar per a nosaltres altament il·luminadors. En el conjunt de l'Església universal s'està seguint, pel que fa al sagrament de la penitència, la mateixa disciplina. És que aquí volem ser originals? O és que ens manca una bona dosi d'humilitat? Per què ens costa tant fer una autocrítica? No es pot dir que Milà sigui una societat menys problemàtica i complexa que la nostra...

El Sínode dona una gran importància a la necessitat de conversió i, conseqüentment, a l'esperit penitencial. En aquest sentit proposa, sí, celebracions penitencials de la Paraula de Déu, sobretot per Advent i Quaresma, però «independentment del sagrament de la reconciliació». En el n. 72 es constata la crisi que pateix avui la celebració del sagrament. Crisi que, segons les *Constitucions Sinodals*, es deu per una part, a «un no coneixement del contingut moral de l'Evangeli i, per tant, del sentit del pecat», i per l'altra a «una comprensió equivocada del mateix sagrament», és a dir, a una visió de la confessió «més com a una constatació

depriment dels pecats comesos que com una joiosa trobada amb l'amor immens del Senyor».

Pel que fa a les formes de la seva celebració les *Constitucions Sinodals* recorden la possibilitat de la seva forma individual i de la seva forma comunitària (n. 73): «Les dues formes coincideixen en part i en part es diferencien. Coincideixen, pel fet que la confessió i l'absolució tenen sempre lloc entre cada penitent i el confessor. Es diferencien, pel fet que en les celebracions comunitàries les altres parts del ritu, realitzades precisament de manera comunitària, prenen una major rellevància des del punt de vista litúrgic i pastoral: la proclamació de la Paraula de Déu, l'examen de consciència guiat, els cants penitencials i d'acció de gràcies, el pàrenostre i les diverses pregàries». Aquestes celebracions comunitàries, quan es proposen com a sacramentals, s'han de dur a terme «assegurant la presència de més confessors».

Pel que fa a la manera de fer la confessió, es donen indicacions precises (n. 74): els fidels han de ser educats a meditar sobre la Sagrada Escriptura, a fer l'examen de consciència, a formular personalment l'oració de penediment i la d'acció de gràcies. En un llibret «*Cantemus Domino*», editat a

propòsit, trobaran fórmules concretes i orientacions pedagògiques precises. Els fidels han de ser guiats a «comprendre i viure la confessió no simplement com a acusació dels pecats, sinó també com agraïment per la bondat de Déu (*confessio laudis*), com a reconeixement de la pròpia ingratitud i sincer penediment del mal comès (*confessio vitae*) i com a proclamació de la certesa de ser perdonats i renovats per la misericòrdia de Déu (*confessio fidei*)».

Més encara, el Sínode indica que «la confessió dels pecats comesos ha de comportar necessàriament "la voluntat de canviar de vida"»: «perquè un tal compromís no quedi genèric o ambigu, sinó que sigui més precís i eficaç, és important concentrar l'atenció en un punt o propòsit particular. La formulació d'un tal propòsit és un element qualificant de tota bona confessió». Tot l'esforç del Sínode, doncs, es dirigeix a revaloritzar la confessió personal i a facilitar-la. Les celebracions comunitàries es plantegen sempre com a preparació, aprofundiment, aclimatació, etc. de cara a la trobada personal amb el sacerdot.

Per últim, les *Constitucions Sinodals* tracten de quin ha de ser l'«estil de confessor», insistint especialment en l'exercici del «ministèri de la consola-

ció», i recorden que els fidels tenen dret d'escollir, fins i tot, la forma de l'anonimat en la confessió, si així ho prefereixen. Pel que fa al lloc de la seu, encara que pugui facilitar una trobada més directa i visible, ha de permetre una confessió anònima. També s'estableix la necessitat de «garantir als fidels una real possibilitat de confessar-se»: els horaris han de ser precisos i en els centres més habitats, «o almenys en cada arxiprestat», s'estableix que «hi hagi una església en la qual la presència de confessors sigui més freqüent, fins i tot possiblement contínua, especialment en certs dies de la setmana». Aquesta tasca, segons el Sínode, no s'ha de deixar exclusivament a la iniciativa del responsable de l'església, sinó que ha d'implicar a «tots els sacerdots (diocesans i religiosos) del lloc, com a expressió del programa pastoral arxiprestal» (n. 77).

Aquesta és la pastoral ordinària per a una gran arxidiòcesi com Milà. Enlloc apareix, ni vagament, la possibilitat de l'absolució col·lectiva. Aquesta és la veritat. Més encara, durant la celebració del Sínode els seus membres van donar mostres molt patents del desig de conversió i d'esperit penitencial. En primer lloc amb la celebració de més d'un recés espiritual. En segon lloc, el 26 de març de l'any passat, amb la celebració penitencial a la Catedral de Milà, realitzada segons la disciplina sacramental de l'Església i presidida pel mateix cardenal Martini. Tota una lliçó.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Caritat Política

Aquest és el nom d'una nova associació laical sorgida a Rieti i aprovada pel bisbe d'aquella diòcesi italiana Giuseppe Molinari. Un nom de difícil importació: aquí el substantiu «caritat» té el sentit reduccionista, per no dir pejoratiu, d'almoïna, i lliga poc amb l'adjectiu «política». M'ha cridat, tanmateix, l'atenció, entre altres motius perquè quan els primers anys setanta formàvem a Barcelona els grups de «promoció i defensa dels drets humans», també basàvem la nostra campanya a favor del compromís polític dels cristians en el precepte evangèlic de l'amor fratern. Un altre factor que em fa interessant aquesta associació és que els seus objectius coincideixen força amb els que es proposa d'aconseguir, entre nosaltres, un nucli interessant de catòlics. Les mateixes causes produeixen els mateixos efectes...

Caritat Política ha nascut del terror de la doctrina social de l'Església, ara més valorada —o no tan menystinguda— com fa vint anys. El professor Alfredo Luciani n'és el fundador. Les seves finalitats són, fonamentalment, aquestes: promoure el coneixement i l'aplicació del pensament social cristià; oferir a l'Església un instrument d'investigació per a una elaboració actualitzada de la seva doctrina social; crear consciència entre els catòlics d'allò que ja va dir Pius XI: «el camp de la política... és el camp de la caritat més àmplia, de la caritat política». Ha creat, a més, a l'Ateneo Antonianum de Roma, un màster de perfeccionament en la doctrina social de l'Església.

El bisbe Molinari ha dit en una entrevista recent: «L'associació Caritat Política, en el context social que estem vivint, vol

Si el servei de les democràcies cristianes havia estat de reconciliar els catòlics amb la democràcia i d'apartar-los tant del liberalisme més cru com de la temptació feixista, el pluralisme els feia arribar a zones socials abans considerades inabastables i, fins i tot, enemigues.

ser com una profecia d'una manera nova per als cristians de fer política... És important, sobretot, independentment d'estar en un o altre partit, que es difongui una nova manera de fer política».

Aquestes últimes paraules ens donen, probablement, la clau de la qüestió tal com es planteja avui. La primera batalla va ser, en aquest camp, convèncer els cristians de la necessitat d'entrar en el joc democràtic d'assumir el compromís polític. El catolicisme social de fa cent anys va obrir el camí pel qual homes com don Sturzo, amb la primera democràcia d'inspiració cristiana, anirien avançant. En un segon moment, el tema va ser el pluralisme polític dels cristians. Aquest pluralisme es traduí en la presència d'un sector no majoritari de catòlics en partits d'esquerra i, encara més minoritàriament, en els comunistes. Si el servei de les democràcies cristianes havia estat de reconciliar els catòlics amb la democràcia i d'apartar-los tant del liberalisme més cru com de la temptació feixista, el pluralisme els feia arribar a zones socials abans considerades inabastables i, fins i tot, enemigues. Ara bé, assegurat el pluralisme i situats en el nou escenari polític d'avui, s'obre un nou interrogant: què s'hi fa, en la pluralitat de compromisos assolida? La qüestió ja no és tant l'elecció entre aquest o aquell altre partit, com trobar, en paraules del bisbe Molinari, «una nova manera de fer política» en tots. Una qüestió que interessa a tothom, certament, però que té matisos particulars d'exigència per a nosaltres, cristians que vivim aquest tombant de la política i hem estat enviats a ser-hi profecia...

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Restar en Jesús

Llegim a l'evangeli de sant Joan (15,5): «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res».

Les comparances a partir de la naturalesa eren sàvia pedagogia de Jesús per tal que els oients retinguessin les seves paraules i no les oblidessin mai més. Qualsevol observador del camp troba que la unió entre el cep i les sarments és necessària per tal de poder collir raïms. De la mateixa manera, per tal de fructificar, d'assolir plenitud humana, de realitzar la nostra vocació de fills adoptius de Déu, precisem viure empeltats en Jesucrist.

Ho sabem i, potser ho hem constatat, sense el Senyor no podem fer res. Només units a Ell, per la pregària i els sagraments, esdevindrem fruit que dona sentit al món. Sentit que només és real en l'acolliment d'una transcendència, raó suprema d'un món amb més pau i justícia. Penyora del cel nou i de la terra nova que Déu ha promès.

Impromptu

Oriol Camps

Eleccions

Quan aquest número de C.C. arribi als lectors ja estarem en ple batibull electoral, i ens ompliran de paraules, de paperassa, d'imatges de candidats oferint la seva mercaderia. Presentant els seus mèrits, uns per assoliments indiscutibles, altres de projectes a realitzar. Uns diran mal dels altres, i tots voldran portar la farina al seu molí.

I enmig de tot l'enrenou el ciutadà haurà de decidir a qui atorga el seu vot. Són molts els qui ja tenen la decisió presa per endavant, i la propaganda els entrarà per una orel·la i els sortirà per l'altra. Però també hi ha els qui sempre dubten, els indecisos, com s'els anomena, que són precisament els que decanten la balança. Fa ben pocs dies que França ens n'ha donat exemple i, a més, s'ha demostrat la fragilitat dels que es creuen forts, i no cal dir la poca incidència dels que sembla que fan política gairebé esportivament.

Però a l'hora de la veritat, a l'hora de votar, cal tenir un criteri ben format del que li convé al país. Com segons deia Churchill la democràcia és el menys dolent dels sistemes de govern, hem de donar el nostre vot a aquells que considerem que són els millors i, sobretot, honrats.

Alguna vegada, potser, es fa bona aquella dita que val més boig conegut que savi per conèixer... i si voleu pluralitzar-la, encara millor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Opinió pública i opinió publicada

Fou interessant i reconfortant l'actuació del professor Manuel Jiménez de Parga —darrerament nomenat membre del Tribunal Constitucional— en una entrevista a TV-2 la nit del dia 4 d'aquest mes. A més del presentador del programa, Josep M. Balcells, hi eren presents unes quantes persones significatives de diversos estaments socials: entre elles, quatre periodistes.

En un moment donat, adreçant-se als professionals dels mitjans informatius, el professor Jiménez de Parga digué: «No és igual *opinió pública* que *opinió publicada*...». I perquè entenguessin més bé els periodistes ho féu amb un exemple. «Quan viatjo a Madrid i arribo a l'aeroport de Barajas compro el diari i m'adono pels titulars de primera pàgina que alguna cosa estranya i sensacional esdevé en el país: es dona a entendre la possibilitat d'un canvi brusc de govern o d'una possible guerra civil. Preocupat pregunto al taxista què en sap de tot això, i em respon que res de res...» El taxista representa l'*opinió pública*; el diari, l'*opinió publicada*, comenta l'ex-mi catedràtic.

En un altre moment de l'entrevista, Jiménez de Parga l'investí contra els anuncis publicitaris en els canals de televisió. I també ho féu amb un exemple. «Durant la Setmana Santa, amb els meus néts vèiem una pel·lícula sobre la Passió i Mort de Jesucrist. El néts em demanaven a cada moment que els expliqués i aclarís algunes escenes. Però, també a cada moment, el film era tallat amb uns spots publicitaris que no tenien res a veure amb aquelles escenes: marques de perfums, cremes per al cutis femení, i noies boniques, mig nues. Jo feia mans i mànigues —i no me'n sortia— per aclarar als meus néts que els anuncis no tenien res a veure amb la pel·lícula...»

Després d'aquest mal regust que comparteixen molts amb el professor, cal reconèixer que en tota l'entrevista, Jiménez de Parga demostrà un gran coneixement i competència sobre la Constitució espanyola i els Estatuts autonòmics, sobre lleis i decrets, advocats, jutges i fiscals, tribunals, empresonaments preventius, sentències, etc.etc.

De tant en tant, encara, hi ha quelcom aprofitable en la pantalla, i això és una bona notícia.

Un senyor de Barcelona: en Vilaseca Marcet

Francesc Vergés i Vives

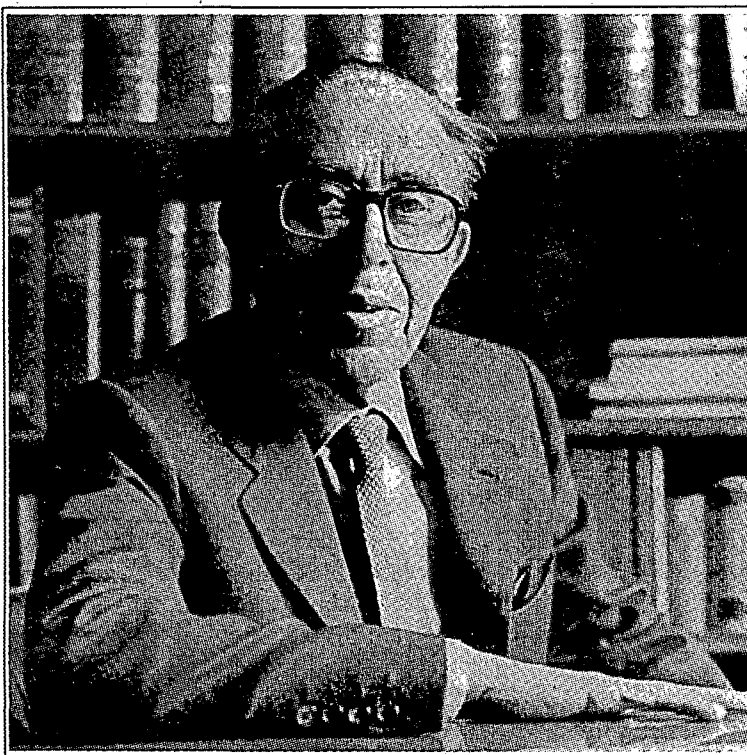
Prevere de Barcelona

El matí del Dijous Sant, 13 d'abril, es moria a Barcelona, en el seu domicili del Passeig de Gràcia, l'advocat en Josep M. Vilaseca i Marcet. Amb la seva mort ens desapareixia un tros important del teixit social de la nostra Catalunya. En Vilaseca havia estat present en moltíssims sectors de la vida social de casa nostra. Per la seva excepcional competència jurídica intervingué en molts camps on fou gairebé insubstituïble. Havia estat advocat de l'Estat des de la seva joventut. Hi va renunciar feia uns quants anys, en plena dictadura, perquè li semblà que la seva consciència no li permetia estar al servei d'un Estat del que ell no admetia la legitimitat. Però el seu despatx seguí essent un bufet dels més estimats de Barcelona. Sempre posà la seva ciència i competència al servei del país. No sols fou un primeríssim assessor dels més alts organismes administratius del govern català sinó que fou el promotor i l'ànima d'una institució plasmada per ell, per a l'estudi dels assumptes autonòmics de Catalunya, i que ha quedat constituïda com institució de dret públic, talment una herència seva al servei del nostre poble. Tant la nostra Generalitat com el Col·legi d'Advocats de Barcelona, han perdut una peça fonamental. En aquest aspecte i en molts d'altres he de dir sense por d'exagerar que Catalunya ha perdut un dels seus patricis.

Mai no fou cap secret que en Vilaseca era un bon cristià. Era dels que entenia que ser cristià practicant vol dir practicar la fe en la vida de cada dia. Sempre fou conscient que la seva fe el portava a projectar la seva professió i la seva persona a la societat. Durant molt de temps fou membre actiu a Barcelona de l'Associació Catòlica de Propagandistes, amb una relació intensa amb en Joaquín Ruiz Jiménez. I no dubtà en comprometre's en el món de la política clandestina, durant la dictadura, en la línia de la democràcia cristiana. Jo personalment, amb motiu de la mort del nostre amic el Dr. Manuel Bonet, vaig tenir ocasió de comprovar com era conegut i estimat a Roma per homes destacats com en Veronese, figura important de l'Acció Catòlica Italiana. Home de intensa vida interior (sovint li agradava recloure's al Monestir de Montserrat per tenir uns dies de silenci i oració), va viure intensament totes les incidències de l'Església, i sempre va voler estar al servei del que el Poble de Déu necessitava, a diferents nivells. Tots, i quan dic tots, vull dir des dels nostres Bisbes fins a qualsevol de nosaltres, sabíem que quan el necessitàvem per la seva orientació o pel cop de mà que ens podia donar en alguna obra bona, petita o gran, trobàvem sempre apunt l'home bo, competent i lliurat generosament fins al més

petit detall. De moltes d'aquestes obres bones es molt possible que no se'n digui res públicament, tot i que aquests dies passats se n'han dit moltes coses en la premsa diària. Per la seva manera de ser i de fer, de molts dels seus serveis en parlaran més les mateixes obres i l'agraïment de les persones que ara es beneficien de l'obra feta.

Jo voldria deixar aquí escrit un fet ben significatiu del ser i fer del nostre Josep M. Vilaseca, ben ajudat per la seva esposa la Maria Teresa Roca. Fou fa uns trenta anys. A Barcelona vivíem el goig del Vaticà II, tot just acabat. I estàvem també amb l'angoixa de la dictadura, i amb la

Josep M. Vilaseca i Marcet

inquietud del nou Arquebisbe, successor del Dr. Modrego. Uns quants homes i dones de bona voluntat, tingueren la idea d'organitzar unes trobades de cristians per ajudar-se en aquells moments que es preveia que eren començament d'una època nova. De seguida trobàrem una casa on poder-nos reunir: la casa dels Vilaseca-Roca, Can Bordoy, a Llinars del Vallès, que en Vilaseca i la seva dona posaren a la nostra disposició. Fou com la casa pairal d'aquelles trobades per a les quals s'havia pres com a consigna que «no es podia discutir ni del Franco i de Don Marcelo»..., i el tema havia de ser sobre «quelcom que es pogués posar en pràctica de seguida» ja que volíem significar que no ens podíem quedar només en paraules. El tema escollit fou la

pregària. El primer ponent fou Mn. Josep M. Rovira Belloso. Entre els que ens hi trobàrem vam fer unes amistats que mai més no s'han esborrat, en dic uns quants: en Josep Benet, la Glòria Olivé, els germans Oriol i Josep Martorell, en Fèlix Martí i la seva esposa Montserrat, matrimoni jovenet que aquells dies tingueren els primers fills als qui posaren noms tan significatius com Pere i Pau, el P. Miquel Estradé de Montserrat, en Nosàs del Centre Excursionista, l'Alfons Carlos Comín, el Dr. Jordi Gol al Cel sigui, i unes monges jovenetes mallorquines universitàries, Na Apol·lònia i Na Margalida, i una colla de capellans amb els qui estrenàvem les noves maneres de la litúrgia eucarística, celebrada amb un goig i il·lusió de Primera Missa... També hi vingué alguna vegada el Dr. Manuel Bonet que ens portava aires de Roma. I molts d'altres que no anomeno per no allargar-me, amb els qui la fe se'ns va fer amistat que encara dura. En aquestes trobades en Vilaseca no sols era l'amo de la casa, era ànima

i servidor. Tots el recordem rentant plats i fregant les taules del menjador de la casa...

Quan el divendres sant entràvem al cementiri de Sant Genís dels Agudells acompanyant el seu cadàver, i cantant amb emoció cants d'antigues trobades, el Sr. Rector de la parròquia em preguntà si es tractava de l'enterrament d'algun jove escolta. Realment ho semblava. L'agraïment dels antics Minyons de Muntanya hi era ben present. A Can Bordoy molts hi havien fet la promesa escolta. Però tots cantàvem sentint-nos membres d'una mateixa família de la qual en Josep M. Vilaseca havia estat un bon germà gran.

De tot això i de moltes altres coses, érem testimonis els que omplíem l'església de Sant Ramon de Penyaforat amb motiu de la celebració litúrgica del seu enterrament presidida pel P. Abat de Montserrat Sebastià Bardulet, abans d'anar cap al cementiri de Sant Genís... I novament vuit dies després, a la mateixa església, en la Missa exequial celebrada pel Pare Abat Cassià, una multitud, la meitat de la qual s'hagué de quedar a fora, volgué ser com un plebiscit d'agraïment i simpatia. El

President del Parlament de Catalunya acompanyat d'uns quants consellers del Consell Executiu van ser el testimoni oficial del reconeixement del poble de Catalunya. I molts d'altres, coneguts i desconeguts, representàvem a tants i tants que durant aquests anys i en diferents llocs ens hem trobat, i que volem seguir ajudant-nos els uns als altres al servei d'un poble que entre tots anem fent.

Déu Pare haurà rebut a casa seva el seu fill i servent fidel. Donem el nostre condol a la seva esposa, filles i altres familiars. Però també els volem felicitar, i els demanem que no deixin de ser els continuadors i continuadores d'aquesta nissaga catalana i cristiana dels Vilaseca-Roca, al servei de les bones causes.

Pinzellades

Justo López Melús

El rabí i la loteria

Sant Isidre Llauredor resava devotament les seves oracions i després es posava a llaurar amb els bous, i si alguna vegada el substituïren el àngels, fou excepcionalment. Per collir cal haver sembrat. Ajuda't i Déu t'ajudarà.

Una vegada hi havia un rabí que es queixava diàriament a Déu en les seves pregàries. «Oh Jahvè! Per què triomfen sempre els dolents? Ahir li va tocar la loteria al meu veí, el carnisser. Sabeu en què gastarà el premi? En pecar i pecar. Si m'hagués tocat a mí, us hauria bastit una bella sinagoga. No podrieu dir-me a quin número tocarà la pròxima loteria? — Així resava el rabí, fins que un dia va sentir una veu de dalt que li deia: Tens tota la raó, faré que et toqui a tu. Però, I no podries, almenys, comprar un dècim perquè et pugui tocar?

Acudit

18-maig-95

Commemoració del IV centenari de la mort de sant Felip Neri

El carisma de sant Felip Neri: l'Oratori entre la memòria i la profecia

Amb motiu del IV centenari de la mort de sant Felip Neri (1595-1995), hem volgut recordar la figura i obra d'aquest il·lustre personatge, d'un incansable anhel missioner, de l'Església universal. Felip Neri, el profeta de l'alegria, va néixer a la ciutat italiana de Florència el 21 de juliol de 1515. Durant la seva joventut, etapa de recerca i projecció del futur, encaminà els seus passos cap a Roma, on viurà fins el maig del 1595. Apòstol actiu i contemplatiu, sempre servicial, senzill i alegre, encoratjava a tothom, des de la llibertat, per tal de fer reviure l'esperit de les primeres comunitats cristianes. La seva aportació cabdal a l'Església local de Barcelona va ser l'Oratori, un estil de pregària i de vida cristiana arrelat en la vida quotidiana —fet d'assiduitat en la pregària, en els sagraments de la Penitència o Reconciliació i de l'Eucaristia, amb les obres de caritat corresponents— i en la devoció a la Mare de Déu. Nombroses congregacions religioses han nascut a redós de la seva espiritualitat.

Comunicació pastoral del cardenal Dr Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

El motiu d'aquesta comunicació és la celebració del IV centenari de la mort de sant Felip Neri; el sentit de la seva aportació a l'Església de la ciutat de Roma i a l'Església universal, i també l'aportació de l'Oratori a la nostra Església local de Barcelona, amb el servei durant gairebé 325 anys de la Congregació de Barcelona —la degana avui de les congregacions o Oratoris d'Espanya, sempre tan prospera físicament i espiritualment al bisbat i a la mitra— i els més de cent anys de vida i d'activitats de la Congregació de Gràcia, avui també dins la ciutat de Barcelona.

També escau recordar les congregacions religioses que han nascut a l'empar del carisma de sant Felip Neri i les que, tant a la nostra diòcesi com en altres, han estat conhortades i acompanyades pels pares Felipons.

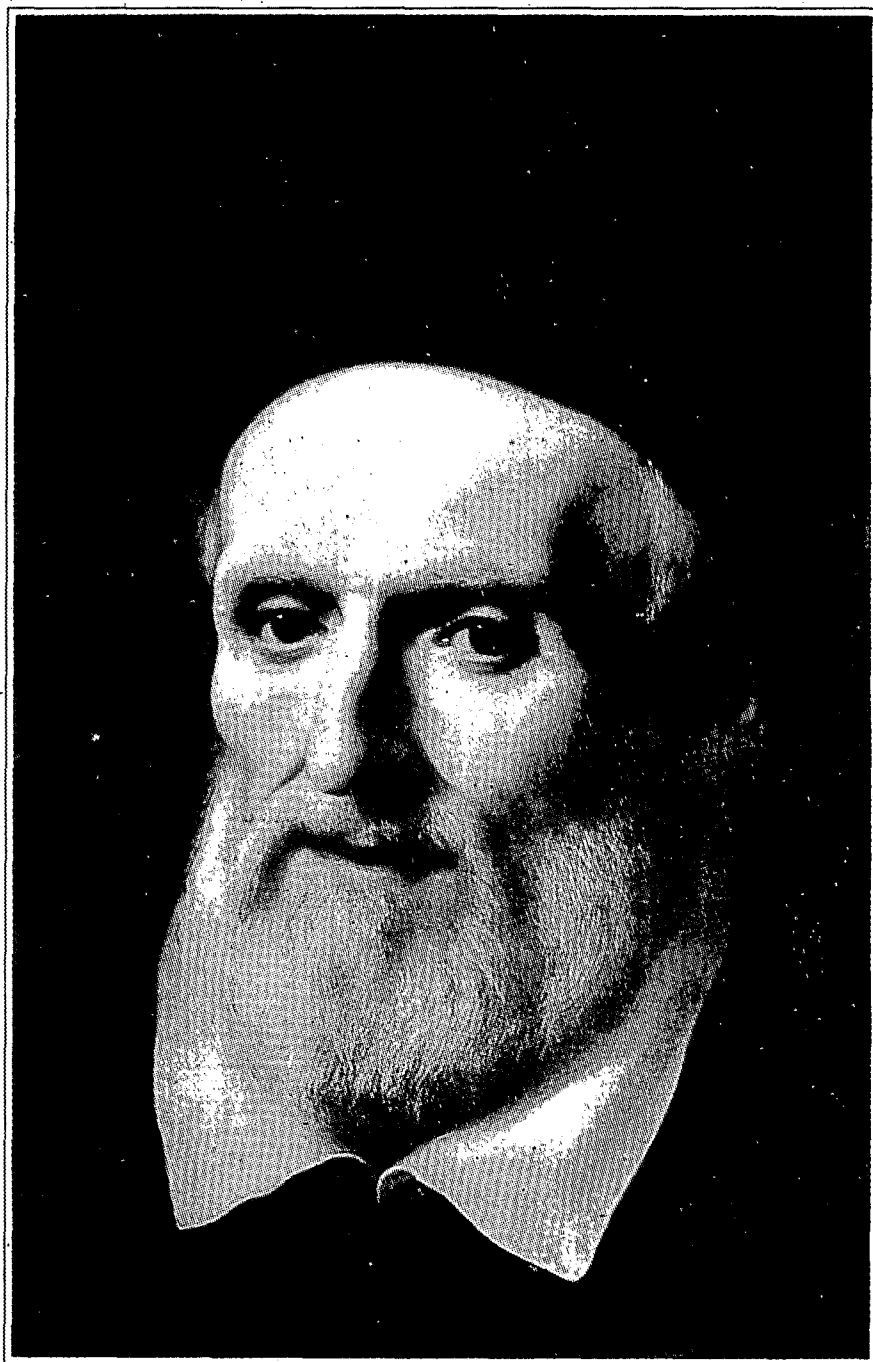
I vol ser alhora aquesta comunicació una paraula del bisbe a tots els fidels de l'Oratori seglejar o Fraternitats Oratorianes de la ciutat i la diòcesi de Barcelona; que han fonamentat a redós de l'Oratori la seva identitat cristiana, la seva vinculació eclesial i la seva particular vocació evangelitzadora, sobretot els sacerdots, els joves i les famílies cristianes.

1. Felip Neri, un sant del segle XVI, un sant d'avui

Felip Neri va viure al segle XVI, en temps de la Reforma catòlica posterior al Concili de Trento, i al mateix centre de la catolicitat. Primer, com a laic, i després, com a prevere, amb una identitat cristiana a tota prova, amb una plena comunió eclesial i amb un incansable anhel missioner, que el portà a tots els barris de la Roma renaixentista, amb els únics instruments de la Paraula de Déu, la freqüència dels sagraments i la joia al cor. I així recorria carrers i places, com un missioner de Roma, conscient que el seu territori missional era a la Ciutat Eterna.

Tot al llarg de la vida de Felip Neri són de destacar alguns sants que, pel tracte directe o bé per la influència posterior, ens donen la pista dels homes del «Cinquecento» i, per tant, de la Reforma catòlica post-tridentina. La santa amistat i la discrepància pastoral amb sant Carles Borromeu; la jocunditat amb el menoret sant Fèlix de Cantalicci; la sol·licitud pastoral pels malalts i pels pelegrins amb sant Camil de Lel·lis; la relació amb el papa sant Pius V, el del post-concili de Trento.

També escau recordar que el cardenal Pierre de Bérulle, abans de morir, va copsar la intuïció i va fundar l'Oratori de França. I que, un cop mort sant Felip Neri, Francesc de Sales es va inspirar en el carisma personal del

Felip Neri, el profeta de l'alegria, va ser canonitzat l'any 1622

sant. I encara, des d'ell, Joan Bosco va traduir una part de la seva aportació per als salesians, que han conservat millor que ningú la pràctica de l'Oratori dominical.

I, mirant ara a casa nostra, és fàcil comprovar la influència de l'Oratori de Barcelona —i, per tant, de l'esperit de sant Felip Neri— sobre diverses generacions de fidels del poble cristià a la ciutat i a la diòcesi de Barcelona.

Les fundacions de Vic i de Gràcia; noms com sant Antoni-Maria Claret, els artistes Antoni Gaudí, Joan Llimona, Lluís Millet, el gran bisbe Josep Torras i Bages, el bisbe Salvi Huix, antic preposat de l'Oratori de Vic, que morí assassinat durant la persecució religiosa, el 6 d'agost de 1936. I encara noms com el P. Josep M. Torrent, vicari general del bisbat de Barcelona durant la darrera guerra civil, i molts altres oratorians que, calladament, en llargues hores de ministeri al confessional i en la direcció espiritual, palèsen la fecunditat de l'esperit de l'Oratori, implantat a Barcelona i en altres indrets d'Espanya.

2. L'Oratori, un estil de pregària i de vida cristiana

Sant Felip Neri comença la seva activitat missionera reunint al capvespre joves i grans, i després també preveres, per pregar. Aquest és l'origen de l'Oratori. I per això s'ha dit, amb tota raó, que el mètode de sant Felip Neri —si val aquesta paraula— consisteix a promoure un estil de vida cristiana familiar, bàsicament laical, arrelat en la vida quotidiana, fet d'assiduitat en la pregària, en els

sagraments de la Penitència o Reconciliació i de l'Eucaristia, amb les obres de caritat corresponents, en l'assistència a les necessitats dels pobres de Roma, a la Roma pobrada del Renaixement i als pelegrins pobres del Jubileu de l'any 1550, i en la devoció a la Mare de Déu, model de vida cristiana i «causa de nostra alegria», sobre la qual deia: «Filii mei, sigueu devots de Maria: sé el que diu. Sigueu devots de Maria!».

Aquesta sòlida base, en el plantejament amarat d'un ric humanisme de sant Felip Neri —que provocà l'admiració d'intel·lectuals i escriptors, entre els quals destaca mateix Goethe— es complementava amb actes de convivència i de lleure, com el pel·ligratge a les set esglésies i les sortides Gianicolo.

Hi ha alguns trets en aquest Oratori iniciat que tenen una validesa permanent, amb les acomodacions exigides per l'evolució de temps i de cada cultura. Per exemple, reunió vespertina de preveres i de laics, prècedida de la lectura i el comentari de la Paraula de Déu. Sovint els mateixos laics eren convidats a fer el comentari de l'Escriptura, cosa que aixecà sospites en aquells moments de la Reforma luterana. És adient recordar que fou justament la participació dels laics —ja en temps de la Reforma catòlica— el que va donar lloc als Annals d'Història Eclesiàstica, que va predicar primer escriure després un dels que eren assidus a l'Oratori, el cardenal Cesare Baronio. El lema d'aquest era *Oboedientia et pax*, lema que voler també fer seu més tard el cardenal Angelo Giuseppe Roncalli, el nostre record i estimat Joan XXIII, iniciador del Concili Vaticà II.

Celebracions de la festa de sant Felip Neri a l'Oratori de Barcelona

Pau VI, que va ser el Sant Pare que portà a terme la major part del Concili Vaticà II, durant la seva joventut a Brescia, tingué com confessor el P. Bevilacqua—el qual honorà nomenant-lo cardenal a la fi de la seva vida—. Ja en la seva vellesa, el gran Pau VI, en els seus diàlegs amb el filòsof i escriptor Jean Guitton, recordava amb emoció totes les coses que havia après a l'Oratorio della Pace, amb els oratorians de Brescia.

Voldria també recordar el gran teòleg John Henry Newman—l'autor més citat als documents del Concili Vaticà II— que nasqué al si de l'anglicanisme, fou ordenat per al ministeri i promogué un gran moviment de reforma al si de l'Església d'Anglaterra. Quan esdevingué cardenal, fou admès a l'Església catòlica, co-leguà i optà per l'Oratori d'Anglaterra, en el qual visqué, com a cardenal ja de l'Església catòlica, i en el qual morí.

La posterior Congregació de l'Oratori, integrada per preveres i laics, no era pròpiament una congregació religiosa, sinó sobretot un estil de vida cristiana, fonamentada i amarada de pregària. La Congregació de l'Oratori és una comunitat de sacerdots seculars de vida comuna, sense vots—actualment, una Societat de Vida Apostòlica—, que cerca de fomentar la vida cristiana en un ambient familiar quasi domèstic, animat primordialment pel contacte assidu amb la Paraula de Déu, per la pregària personal i comunitària, que culmina en la celebració freqüent dels sacraments, sobretot de l'Eucaristia, cimal de tota la vida cristiana. Resulta ben fàcil de veure la sintonia d'aquest estil cristià amb les intuïcions fonamentals del Concili Vaticà II i amb les exigències de la vida cristiana dels nostres temps.

3. Paraules per a la Família Oratoriana

Tant de bo, benvolguts Pares de l'Oratori i membres de les famílies oratorianes, que la celebració jubilar no es quedi en un mer record. Aquesta commemoració—ben legítima, per cert—ha d'esdevenir una profecia per al futur, perquè no s'ha exhaurit pas la fecunditat de la Paraula de Déu, que fou el coll d'aigua viva d'on va beure el vostre fundador.

A això us invita el Sant Pare, en el bell missatge dirigit al Procurador general de la Confederació de l'Oratori, P. Antonio Dario; hi remarca un tret que no voldria oblidar de cap manera. Ens diu Joan Pau II, de bon començament, que «l'amable figura del "sant de l'alegria" manté encara avui intacta aquella atracció irresistible que exercia sobre tots els qui s'acostaven a ell per a aprendre a conèixer i a experimentar les autèntiques fonts de l'alegria cristiana».

«Recurrent novament—afegeix el nostre Sant Pare—la biografia de sant Felip, ens quedem, en efecte, sorpresos i fascinats pel «modus festiu i distès amb el qual ell sabia educar», posant-se al costat de cadascú amb fraterna participació i paciència. Com és conegut, el Sant solia aplegar els seus ensenyaments en breus i delitoses màximes: «Sigueu bons, si podeu»; «Escrúpols i malenconia, fora de casa envia»; «Sigueu humils i no us enlaireu»; «L'home que no resa és un animal sense paraula»; i, posant-se la mà al front, deia: «La santedat consisteix en tres dits de front». Darrera l'enginy d'aquesta i de tantes altres «dites» es pot notar la coneixença penetrant i realista que havia anat adquirint de

Al llarg de la cinquantena pasqual, la Congregació i la Fraternitat de l'Oratori de sant Felip Neri de Barcelona (plaça de sant Felip Neri, núm. 5) han organitzat una sèrie d'actes per tal de celebrar l'any jubilar del IV centenari de la mort del sant.

Alguns ja s'han celebrat. El diumenge 16 d'abril, celebració de la Pasqua de Nostre Senyor Jesucrist, amb: vespres cantades, adoració i concert espiritual. El dissabte 22 d'abril, *in albis*, va tenir lloc la II Trobada de Catequesi de l'arxiprestat. El diumenge 23 d'abril, *in albis*, es van dur a terme: vespres cantades, adoració i concert espiritual. El dijous 27 d'abril, solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, se celebrà una missa vespertina amb cant gregorià. El 30 d'abril, 7 de maig i 14 de maig, tercer, quart i cinquè diumenge de Pasqua respectivament, tingueren lloc vespres cantades, adoració i concert espiritual.

Tota una sèrie d'actes se celebraran pròximament. El divendres 19 de maig, un cop acabada la missa vespertina, tindrà lloc un concert d'orgue a càrrec de Bernat Bailbé i Neil Cowley. El 21 de maig, sisè diumenge de Pasqua, vespres cantades, adoració i concert espiritual.

Els actes del Triduum, la Vigília i la Festa de sant Felip Neri, en el IV centenari de la seva mort (1595-1995), començaran amb una missa a dos quarts de vuit del vespre els dies 22, 23 i 24 de maig que tindrà com a epíleg una predicació per part de Mn. Josep M. Ballarín. El dijous 25 de maig, concelebració

eucarística, a dos quarts de vuit del vespre, presidida per Mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, amb confirmacions de joves. Cantarà el Cor Infantil Gianicolo. El divendres 26 de maig, festivitat de sant Felip Neri, any Jubilar del IV centenari se celebrarà una missa resada i laudes a un quart de nou del matí (l'església restarà oberta fins a dos quarts de dues i de les quatre en endavant); una concelebració eucarística, a dos quarts de vuit del vespre, presidida per Mons. Carles Soler i Perdigo, bisbe auxiliar de Barcelona; l'actuació musical del quartet vocal Messa Di Voce; la veneració de la relíquia del sant i indulgència plenària jubilar, concedida als assistents pel papa Joan Pau II.

El dissabte 27 de maig, missa vespertina, on es commemoraran les noces d'or del P. Jaume Bayó, escolapi. Tot seguit, hi haurà l'escenificació del retaule de sant Felip Neri, en base a la vida i l'ofici propi del sant, amb cant gregorià, cant popular i orgue. El diumenge 28 de maig, festivitat de l'Ascensió del Senyor i el diumenge 4 de juny, Pasqua de Pentecosta, tindran lloc vespres cantades, adoració i concert espiritual. El dijous 8 de juny, a dos quarts de vuit del vespre, concert del quartet vocal Messa Di Voce, amb obres de l'època de sant Felip (segle XVI).

Cal assenyalar que en tots els diumenges de quaresma i pasqua tindran lloc les vespres i un concert espiritual d'orgue.

la condició humana i de la dinàmica de la gràcia», ens diu Joan Pau II.

Davant la reafirmació de l'home durant el temps del Renaixement, feta sovint en un estil gairebé pagà, sant Felip «no rebutja aquest anhel de joia—ens diu encara Joan Pau II—, però s'esforça a proposar-ne la veritable font, que ell havia particularitzat en

el missatge evangèlic. És la paraula de Crist la que dissenya la imatge autèntica de l'home, revelant-li uns trets que en fan un fill estimat del Pare, acollit com un germà pel Verb encarnat i santificat per l'Esperit Sant. Són les lleis de l'Evangeli i els manaments de Crist el que condueix a la joia i a la felicitat: aquesta és la veritat proclamada per sant

Felip Neri als joves que trobava en el seu treball apostòlic quotidià» (Joan Pau II, *ibid.*).

D'una manera semblant—pares de l'Oratori i membres de la família oratoriana en sentit ben ampli—, us invito a fer d'aquesta vostra memòria de sant Felip Neri una profecia per al present i per al futur, amb la creativitat que ell va tenir i que reclamen els nostres temps. Sempre en el marc de la fidelitat a la identitat cristiana, a la comunió eclesial i a la missió evangelitzadora, pròpia de l'Església de tots els temps i justificació de la seva mateixa existència: ser sacrament del Crist en tots els temps i a tots els llocs.

Conclusió

En l'avinentesa de l'any jubilar, desitjo agrair als pares Felipons i, per extensió, a les congregacions i les obres que s'inspiren en la seva espiritualitat, tot el que han fet a la diòcesi de Barcelona, sempre amb gran discreció i generositat, i en ocasions, fins i tot, amb un capteniment amarat d'heroisme.

I us demano que sigueu fidels a la vostra inspiració més genuïna; que no dubteu a anar també a les fonts, per tal de realitzar, amb nou impuls i amb nou ardor, aquella «nova evangelització» que el Sant Pare ens demana.

Sigueu per a tots—sobretot per als joves—allò que representà sant Felip Neri per als seus contemporanis. Us ho dic, per acabar, amb les mateixes paraules del Sant Pare, en el missatge que us ha dirigit: «Ell no va escollir la vida solitària; però, exercint el seu ministeri entre la gent del poble, es va proposar de ser també «sal» per a tothom qui el trobava. Com Jesús, va saber ficar-se en la misèria humana, estancada tant als palaus nobiliaris, com als carrers de la Roma renaixentista. Ell era, una i altra volta, «ciríneu i consciència crítica, conseller il·luminat i mestre somrient».

Que el Senyor, per intercessió de sant Felip Neri, us ajudi a ser-ho avui. Us beneeix amb tot afecte en el Senyor,

L'espirit de l'obra de sant Felip Neri continua molt viu en l'Església

Cartes

◆ Caritat, fe i voluntariat

Sr. Director:

No acabo d'entendre l'article d'Enzo Bianchi que, sota el títol *Una certa «caritat» que pot reduir la fe publica Catalunya Cristiana* en el número 811 del 6 d'abril.

Se'm fan especialment difícils les dues primeres columnes: pensava que només existia una Caritat i, tot i que m'ho he llegit més d'una vegada, se m'escapa la diferència entre Caritat (amb majúscula), caritat (amb minúscula) i «caritat» (entre cometes).

Però, segueixo per tal d'intentar esbrinar-ne l'entrellat amb l'ajuda de les dues columnes finals. I aquí sí que m'agradaria dir alguna cosa a l'autor de l'escrit, des del meu paper de cristiana-voluntària.

No es preocupi! Dins del servei que fa el voluntari social queda un espai... un ampli espai, penso jo... per a l'acció de l'Esperit. Per uns, ha estat el punt de partida. Altres el trobaran a l'arribada.

Aquest compromís altruista del Voluntariat que vostè considera secundari és un camí que comença en la fe i que ajuda a conrear-la i a fer-la créixer, o que porta a la

fe si s'ha partit d'una motivació purament humanitària. Tant se val! En el Voluntariat hi ha una importància! —jo diria que sensacional— barreja de caritat, fe, solidaritat, gratuïtat i altres ingredients que fan la ruta més fèrtil i —pot estar-ne segur— els que hi caminen en surten enriquits.

Estic d'acord en què «la vida cristiana no és l'aventura d'una hora o d'una etapa de la vida». Els voluntaris socials prediquem els valors de l'Evangeli fora de les esglésies i intentem viure'ls al llarg del dia adoptant una actitud de vida. Insistim en la diferència entre «fer de voluntari» i «ser voluntari». Els talents, que cadascú ha de tornar duplicats, troben, en el Voluntariat, una bona forma d'inversió.

També estic d'acord en què «no és l'únic, ni l'últim i definitiu exemple de caritat cristiana», però n'és un de molt vàlid.

El que fem no és un joc —tal i com vostè el qualifica— que «reduïx Déu a un equivalent simbòlic d'una relació altruista». Déu hi és present i la Caritat (no sé quina de les tres que vostè proposa) també. Escoltem, acompanyem o gestionem un petit servei... però, procurem no oblidar-nos d'enlairar els ulls al cel.

Quan, després d'haver-nos apropiat al marginat de forma gratuïta i solidària, un es qüestiona per què?, hi ha una sola resposta que ens esperona: Déu ens estima a tots!

Això què és? Caritat...? Tant se val! Per a mi, és Voluntariat Social amb una bona dosi de valors cristians!

IRENE MONFERRER

Voluntària social. Barcelona

◆ Cal multiplicar les queixes

Sr. Director:

És evident que el món que viu despreocupat de la crida del Senyor troba en nosaltres una manera de fer que el qüestiona, que el posa incòmode. Això produeix moltes vegades un crític refús que es manifesta públicament acusant l'Església en totes les oportunitats que es presenten. Fins a cert punt, és una reacció lògica.

Ara bé, potser sovint ho detectem un xic fredament. Crec —caldría utilitzar els nostres arguments, que són extraordinaris— sortíssim en defensa de la veritat. Ja ho fem

però caldria que la nostra reacció fos contundent i sobretot massiva.

El Sant Pare, bisbes, clergat, són atats contínuament com a retardataris, quan no calumniats. Nosaltres els defensem, sí, però no en la mesura que deuríem, ja que aguantem, fins i tot, burles al que per nosaltres és el més sant i sagrat.

Seria convenient, doncs, que les nostres queixes o rèpliques, es multipliquessin, ja que aquesta escomesa no para i arriba a límits desmesurats.

Podem fer-ho d'infinitat de maneres: de paraula, per escrit, protestant als diaris, revistes, emissores i a tots aquells que de la llibertat no en fan l'ús adient.

És possible que d'antuvi sembli que no siguem escoltats, però si les rèpliques es prodiguen arribarem a assolir, almenys, afrontar a la seva consideració els nostres respectuosos raonaments i, en el pitjor dels casos, els receptors de les missives, que són els que fan i desfan, s'hauran adonat que som ciutadans a qui no poden menysprear.

GENÍS DE TERA I TEIXIDOR

Badalona

Retalls

Deutschland (febrer 1995)

El «shock» de la llibertat

Fragments d'una entrevista amb el president txec Václav Havel.

Nosaltres ens trobem en un *shock* permanent a causa d'aquesta llibertat (recent adquirida), una situació que sovint he comparat amb la sensació que es té en sortir de la presó. Com ja sabeu, vaig

estar diverses vegades a la presó complint condemnes. La presó és un lloc on la vida està planificada fins en els seus més petits detalls, i on no hi ha el més mínim espai perquè la persona pugui prendre les seves pròpies decisions. Si es roman durant molt de temps a la presó, un s'acostuma a aquesta vida reglamentada, i quan repentinament ens trobem en llibertat, quan finalment arriba l'ansiat moment de la llibertat, es produeix precisament el *shock* davant la llibertat. No se sap el que es pot fer amb ella: en la vida normal fora dels murs de les presons, durant tot el dia hem de prendre decisions. (...)

Jo crec que les societats que s'alliberen del sistema totalitari comunista es troben en aquest estat. Per a la població és com si repentinament s'hagués enfonsat tot un edifici compost de seguretats, encara que aquestes hagin estat poca soltes i sense sentit; però hi havia una mena de jerarquia, una estructura reconeixible a la qual tots els homes s'havien acostumat i dintre de la qual vivien. La llibertat obliga a l'home a crear un nou edifici de valors, l'obliga a construir una societat civil, una societat democràtica i oberta. Aquesta és una de les claus per a comprendre la situació present, per entendre per exemple

les tendències extremistes, el clam per un govern fort, el nacionalisme, la xenofòbia, el populisme que podem observar. Tots aquests elements són receptes de les quals alguns esperen ràpidament un nou edifici de valors, per més falsos que siguin; valors —independentment del seu caràcter— que superin l'estat de *shock* que estan patint.

[Sobre el comunisme, diu:] Crec que al principi hi havia bones intencions rere aquesta idea, hi havia una interessant anàlisi del capitalisme. Tanmateix, em sembla que, pel que fa a idea, el comunisme era erroni des dels seus orígens. No solament veig el fracàs d'aquesta utopia, d'una ideologia concreta, sinó que també el considero com el fracàs d'un determinat tipus de pensament dels temps moderns. Aquesta mentalitat tingué les seves arrels en algun moment de la il·lustració; és la mentalitat d'un home orgullós que creu haver-ho entès tot i ser capaç de planificar un món ideal: la mentalitat d'un home que està convençut que el seu esperit és més intel·ligent que la mateixa vida. Més intel·ligent que les lleis naturals, que l'univers, que el misteri, més intel·ligent que el codi secret de l'existència, que creu que el cervell humà és la més desenvolupada forma d'organització de la matèria que es pot trobar a l'univers.

Aquest tipus d'home va concebre una mena de projecte d'un

món meravellós: el paradís a la Terra; però la vida sempre engegava a rodar els seus plans, i això condueix inevitablement a un sistema totalitari, ja que tot el que s'oposa al seu projecte ha de ser eliminat. D'aquesta manera, l'inici pot ser la idea d'un paradís, i al final els camps de concentració.

[En un altre moment de l'entrevista, Havel parla de les seves idees sobre la transcendència:] Crec que la mort no és solament un punt al final de la nostra vida: al contrari, la mort és present durant tota la nostra existència. A diferència dels animals, no solament podem vèncer aparentment l'omnipresència de la mort —ho fan totes les formes de vida—, sinó que a més sabem que finalment perdrem aquesta lluita, i que morirem sense remei. Probablement això no ho sàpiguen els animals. I jo penso que aquest coneixement de la mort és un dels motors de la vida, però també penso que no desapareixem totalment.

No estic segur de si després de la mort aniré al paradís o al purgatori. M'inclino més al dubte, però jo crec que quelcom que no em puc explicar completament; ni tampoc sé d'on em ve aquesta creença; però crec que d'una manera o altra seguiré existint, potser com una estructura superior de l'esperit que alguna vegada fou, que fou i que no pot desaparèixer. Un esperit que continuarà existint fins després que l'últim home m'hagi oblidat.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Fòrmiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona

Reserva el teu exemplar, ara!

La Pasqua de Joan

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

La litúrgia de la cinquantena pasqual és generosa en l'ús de la literatura joànica. D'entrada, l'evangelí de Joan és pràcticament l'evangelí llegit en exclusiva durant tot el temps pasqual, amb les lleugeres excepcions d'alguns evangelis de Lluc i, durant la primera setmana de pasqua, les narracions de les aparicions en els sinòptics. Si tenim en compte que des de la quarta setmana de Quaresma ja hem llegit cada dia l'evangelí de Joan, podem afirmar amb raó que la literatura joànica determina molt clarament el to i l'orientació de la Pasqua a la litúrgia romana.

Un altre lloc privilegiat de Joan és la Litúrgia de les Hores. En el cicle anual de lectures, l'Apocalipsi és la lectura quotidiana, amb el complement de la primera carta de Joan. En el cicle biennal, l'Apocalipsi continua essent lectura continuada d'un dels dos anys.

No és, però, només la literatura joànica la que ens acompanya. La mateixa persona de Joan, la del deixeble que Jesús estimava, és present una i altra vegada com una figura emblemàtica al costat de Jesús tot al llarg de l'itinerari pasqual, assenyalant unes actituds totalment pròpies en relació als altres deixebles.

Del sopar al calvari

A l'evangelí de Joan 13,23 apareix per primera vegada la figura del deixeble a qui Jesús estimava. És en el context del sopar de comiat, quan Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Aleshores, Ell que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

És significatiu que sigui en aquest context de manifestació d'amor de Jesús que aparegui el deixeble a qui Jesús estimava, i que la tradició ha identificat com Joan l'evangelista. La forma mateixa com apareix, al costat de Jesús amb un gest d'intimitat, esdevé un símbol de la recepció de l'amor del Mestre, i d'aquesta manera el símbol general dels deixebles.

El misteri pasqual de Crist és viscut per Joan des de la contemplació de l'Amor, i, en conseqüència, de la llibertat profunda de Jesús. Per això la passió segons sant Joan és la revelació de la glòria del Traspasat, quan el soldat amb el cop de llança obre el costat —la intimitat— de Jesús.

Abans, però, el deixeble estimat ha viscut el segon gran moment de l'itinerari pasqual, el Calvari, i al peu de la creu l'experiència de la maternitat de Maria. Crist,

Maria, i el deixeble estimat, són en el realisme de les seves persones la visibilitat mateixa de la comunió eclesial, realitzada profèticament en el Cenacle, amb l'Eucaristia.

L'evangelí de Joan, i especialment els capítols que llegim durant el temps pasqual, com també la primera de les cartes, són el testimoni de totes aquestes experiències viscudes en la seva mateixa font.

Del sepulcre buit a la platja de Tiberíades

Al matí de Pasqua, el deixeble estimat corre més de pressa que Simó Pere, arriba abans al sepulcre, i constata que és buit. Això pot significar una major joventut, o millor agilitat, però també unes ganès més vehements de veure què havia passat.

És interessant notar que, en canvi, en l'aparició als deixebles reunits al vespre del primer dia de la setmana, el deixeble a qui Jesús estimava no queda subratllat per cap indicació especial. La missió apostòlica és un fet institucional, que pertany al conjunt del grup, més que no pas les individualitats.

Però, a la tercera vegada que Jesús s'apareix als deixebles, el deixeble estimat reapareix amb força: és ell qui reconeix el Senyor quan els altres encara no ho feien, i ho diu a Pere, perquè sigui Pere el primer, com al sepulcre, en acostar-se a la platja de Tiberíades a l'encontre del Ressuscitat.

No és tot, però. El deixeble a qui Jesús estimava és tractat per Jesús enigmàticament: «Si vull que es quedi fins que jo vingui, què hi tens a dir?». L'amor dura per sempre. El deixeble de Crist ha de seguir-lo com Pere —«Vine amb mi!»— però en la seva profunda essència és quelcom permanent, més enllà del seguiment en la comunió eclesial, més enllà dels sagraments propis del temps present.

La literatura joànica ens proposa, per això, l'Apocalipsi: és la Pasqua de l'Anyell degollat i victoriós, la lloança de la multitud universal.

La Pasqua de Joan és la Pasqua de la comunió amb l'Amor que mou internament tot el trànsit de Jesús. És ben bé la Pasqua del deixeble que *veu i creu* per tenir *vida*, que coneix l'amor que Déu ens ha tingut primer, que creu en la caritat, i que hi roman; ja no sols, com al primer encontre, una tarda i un matí, sinó per sempre.

RECTIFICACIÓ:

En l'article de Mons. Pere Tena aparegut en el núm 815 de C.C. amb data 4 de maig, titulat *El Missal Romà després del Vaticà II: 25 anys (i 2)*, dins l'apartat *El repte de la celebració*, últim paràgraf, on diu: «La recitació de la pregària s'ha de mantenir sempre com a "paraula-als-homes", en forma de monició, explicació, catequesi...», ha de dir: «La recitació de la pregària s'ha de mantenir sempre com a "paraula-a-Déu", en forma de lloança, acció de gràcies, súplica, i no com a "paraula-als-homes", en forma de monició, explicació, catequesi...»

Preguem que perdoneu l'error.

Lectures Bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 15:1-2,22-29

*L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut
que no us havíem d'imposar cap altra càrrega
que aquestes indispensables*

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altre càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals

ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau».

Salm responsorial

66:2-3,5,6 i 8 (R.: 4)

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.
La terra coneixerà els vostres designis,
i veuran tots els pobles la salvació.

**R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.**
O bé:
Al-leluia.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.
vós regiu el món amb justícia,
regiu les nacions amb rectitud,
i guieu els pobles de la terra. **R.**

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.
Que Déu ens beneeixi,
i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Lectura segona

Ap 21:10-14,22-23

M'ensenyà la ciutat santa que baixava del cel

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava.

Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

Al-leluia

Jo 14:23

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;
el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell.

Evangelí

Jo 14:23-29

*L'Esperit Sant us farà recordar
tot el que jo us he dit*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle dominical: C; ferial: 1)

SETMANA VI DE PASQUA

(Salteri: setmana 2)

MAIG

21. Diumenge VI de Pasqua; lectures: Fets 15:1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21:10-14.22-23 / Joan 14:23-29 (o bé: Apocalipsi 22:12-14.16-17.20 / Joan 17:2-26).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Secundí, mr.; Valent, ob. mr.; Nicostrat, mr.; Sta. Virginia, vda.

Festa Major: a L'Albagés, Alcoletge, Cabanes, Gargallà, Peguerols i Vilablareix.

22. Dilluns. Fèria; lectures: Fets 16:11-15 / Salm 149 / Joan 15:26-16:4a. A VIC, BARCELONA I TARRAGONA: *Sta. Joaquina de Vedruna fdra.* (MO)

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Marcià i Aton, bs.; Venust, mr.; Fulc, b.; Stes. Rita de Càssia, vd. mja.; Quitèria i Júlia, vgs. mrs.

Festa major: a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanahuja i Vilella Baixa

23. Dimarts. Fèria; lectures: Fets 16:22-34 / Salm 137 / Joan 16:5-11.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Desideri, Miquel, Mercurial i Eufebi, bs.; Epitaci, b.mr.; Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera

24. Dimecres. Fèria; lectures: Fets 17:15.22-18:1 / Salm 146 / Joan 16:12-15.

ALTRES CELEBRACIONS: *Maria Auxiliadora;* *Ntra. Sra. de la Providència;* Sts. Meleci, gen.mr.; Robustià, Donacià, Rogacià i Servili, mrst.; Vicenç de Lerin, prev.; Stes. Susanna, Marciana, Paladia i Afra, mrs.

25. Dijous. Fèria; lectures: Fets 18:1-8 / Salm 97 / Joan 16:5-11. Si es vol: *St. Beda el Venerable cf. i dr.* (MLI); *St. Gregori VII p.* (MLI); *Sta. Maria Magdalena de Pazzi* (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Urbà I, p.; Zenobi i Aldelm, bs.

Festa Major: a Foradada.

26. Divendres. Sant Felip Neri fdr. (MO); lectures: Fets 18:9-18 / Salm 46 / Joan 16:20-23a.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Eleuteri, p.mr.; Zacariés, b. mr.; Quadrat, deixeble dels Aps.; Simitri, prev.mr.; Sta. Maria Anna de Jesús Paredes, vg.

27. Dissabte. Fèria; lectures: Fets 18:23-28 / Salm 46 / Joan 16:23b-28. Si es vol: *St. Agustí Canterbury* (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Ranulf, mr.; Eutropi, b.; Juli, mr.

Festa Major: a Talavera.

Retrats bíblics intencionats

Un home incòmode (Elies 3)

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Pobre Elies! El Rei li havia dit que era el fuet d'Israel i ara la influent reina Jezabel l'amenaça de mort. És el sistema que tenen els més forts, que són dèbils en el terreny de la veritat. El delictes d'Elies era la manca de respecte al sobirà, però ni per un moment el rei es reconeix culpable d'altra traïció a Déu i a la història del seu poble. Defensar-se d'un pecat adduint manca d'educació. No són gens originals els qui encara, actualment, continuen utilitzant aquest mètode. Que de tot hi ha a la vinya del Senyor.

Mentrestant, el poble calla, i el centenar de profetes d'ofici que hi ha a Israel s'amaga en unes coves. Elies està sol, tots,

excepte Déu, li giren l'esquena. Però de què serveix Déu en aquestes circumstàncies? Ha de fugir, deixar sol tothom, per intentar trobar el sentit que la seva vida ha de tenir en un futur.

La situació d'Elies sembla tràgica, la dels sobirans tranquil·la, però la realitat profunda és tot el contrari, com passa tantes vegades. Davant la por, molts s'aferren a les seves riqueses, al seu poder, a la seva influència familiar, i així se senten segurs. Però els barrots de l'egoisme, de la vanitat i de l'orgull, immobilitzen més que els d'una cel·la de la presó. Elies marxa al desert, vol trobar-se amb Déu i rebre consell, lliure dels lligams d'aquest món.

Elies no s'atura fins més al sud de Berseba, al Neguev, a molts quilòmetres de la seva terra. Es refugia sota l'ombra

«L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut convenient...»

(Ac 15:1-2.22-29)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

Diumenge passat, acabàvem la lectura amb el retorn dels dos missioners que l'Esperit Sant havia enviat als pagans des de la comunitat antioquena. Pau i Bernabé contenen a l'església aplegada «tot allò que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus» (14:27). Sant Lluc anota en el darrer verset del capítol: «I van quedar-se amb els deixebles una bona temporada» (v. 28). És durant aquest temps que es produeix el desassossec dels antioquens causat per uns de la comunitat de Jerusalem afirmant a aquells nous cristians «que si no es feien circumcidar d'acord amb la llei de Moisès no podien salvar-se» (v. 1). Això portà desavinença i discussió entre Pau i Bernabé i els jueus que derivà en la decisió de la comunitat d'Antioquia d'enviar a l'església de Jerusalem Pau i Bernabé, acompanyats d'alguns altres germans de la comunitat «per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres» (v. 2). La lectura litúrgica fa aquí un salt i se situa en els vv. 22-29. Per tal de captar tot el sentit de la perícopa, es convenient llegir, ni que sigui fora de la celebració, els vv. omesos ara.

El dilema judaisme-cristianisme

Viatjant cap a Jerusalem, els comissionats, «mentre travessaven Fenícia i Samaria, parlaven de la conversió dels pagans i donaven una gran alegria a tots els germans» (v. 3b). Aquesta nota de Lluc sobre la recepció joiosa de la Bona Nova per part dels pagans convertits, contrasta amb la reacció dels judeo-cristians, ara ja obertament anomenats «fariseus que s'havien convertit a la fe» (v. 5). Aquests sentencien que «calia circumcidar els pagans i manar-los que observessin la Llei de Moisès». La radicalitat de la salvació en Jesucrist i la llibertat de l'Evangeli quedaven en entredit. La situació era greu. «Llavors els apòstols i els qui presidien la comunitat es van reunir per estudiar la qüestió» (v. 6). És l'anomenat concili de Jerusalem. Lluc ens el presenta com un judici,

en el qual la discussió entre les parts en litigi es fa molt viva. Enmig de l'acalorament, «Pere es va aixecar» —mogut per una inspiració, segons el text occidental d'Ac— i defensà la tesi de la salvació «només per la gràcia de Jesús, el Senyor» (vv. 7-11). Pau i Bernabé contaren a l'assemblea «els senyals i prodigis que Déu havia fet per mitjà d'ells entre els pagans» (v. 12). Després parlà Jaume, exposant el seu parer de «no posar obstacles a aquells pagans que es converteixen a Déu», i de limitar-se a escriure'ls que observin les quatre normes que tenen relació amb la puresa exigida per la Llei, per tal de no ofendre la sensibilitat dels cristians d'origen jueu (vv. 13-21).

La carta de l'assemblea

Trobada la veritat, fruit de la reflexió de fe, i restablerta la pau en la caritat per la força de l'Esperit Sant, la comunitat de Jerusalem envia una carta als altres cristians. És un escrit tranquil·litzador i de vertadera comunió: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia» (v. 23). S'ha salvat la unitat de l'Església pel camí del respecte a la veritat de l'Evangeli i a la de les comunitats. Aquesta tasca, veritable obra del seny i de l'esperit de servei de la fe, és obra dels homes que s'han deixat portar per Déu i no per les apetències personals. Per això els caps de l'Església de Jerusalem poden dir: «L'Esperit i Sant i nosaltres hem cregut» (v. 28). Aquesta és l'única postura vàlida dels qui han estat cridats a ser els servidors de l'autoritat de l'Església. Perquè aquí l'autoritat ve d'ell, del Senyor, i ha d'estar sempre al servei de la comunió dels germans. Per això també afegiran: «Hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables» (v. 28b). Són ben lluny del manar per manar, de l'orgull de voler dir sempre la darrera paraula, de l'autoritarisme. Se senten humilment servidors de l'autoritat de l'Esperit, que és qui condueix l'Església. Per això avancen pel camí del diàleg franc, humil, sincer, lliure, el que va a la recerca de la veritat. El camí en definitiva de la conversió a la veritat de Déu, que no ens encadena al passat ni a la pirueta nova, sinó que ens allibera, fent-nos respirar a l'aire de l'Esperit que ens fa viure en llibertat.

d'una ginesta (d'aquí que molts considerin aquest vegetal una planta sagrada) i allí es desitja la mort. Però no se suïcida, dorm i en despertar troba pa i aigua, i una ordre: ha de continuar la seva peregrinació pel desert, i arribar fins a la muntanya sagrada de l'Horeb, grimpar després per les roques fins un replà i esperar consell.

Elies, el fuet d'Israel, l'impulsor de la matança dels profetes de Baal, és un home dòcil a Déu. No sols és fidel, és dòcil. Aquí rau la seva grandesa. Gent d'aquesta mena és la que necessita el Senyor. Per això és a ell a qui Déu es dona a conèixer. Sense intermediaris, sota una imatge sensible. És una confidència en forma d'endevinalla. Bufa un fort huracà, no és Ell. Trèmola la terra i s'esquerdissen les roques, Déu no és, tampoc així. Arriba el foc que ho consumeix tot, allí tampoc no hi ha Jahveh. Per fi bufa un suau oreig, sí, Déu és allí, l'ha d'adorar. Pregunta el Senyor i rep d'Elies una confidència. Amor amb amor es paga. I torna de la muntanya santa convertit en enviat i missatger. Torna al Nord, ple de goig.